Volumul al patrulea al seriei

FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI

NINA ȘI OCHIUL SECRET AL ATLANTIDEI

Moony Witcher

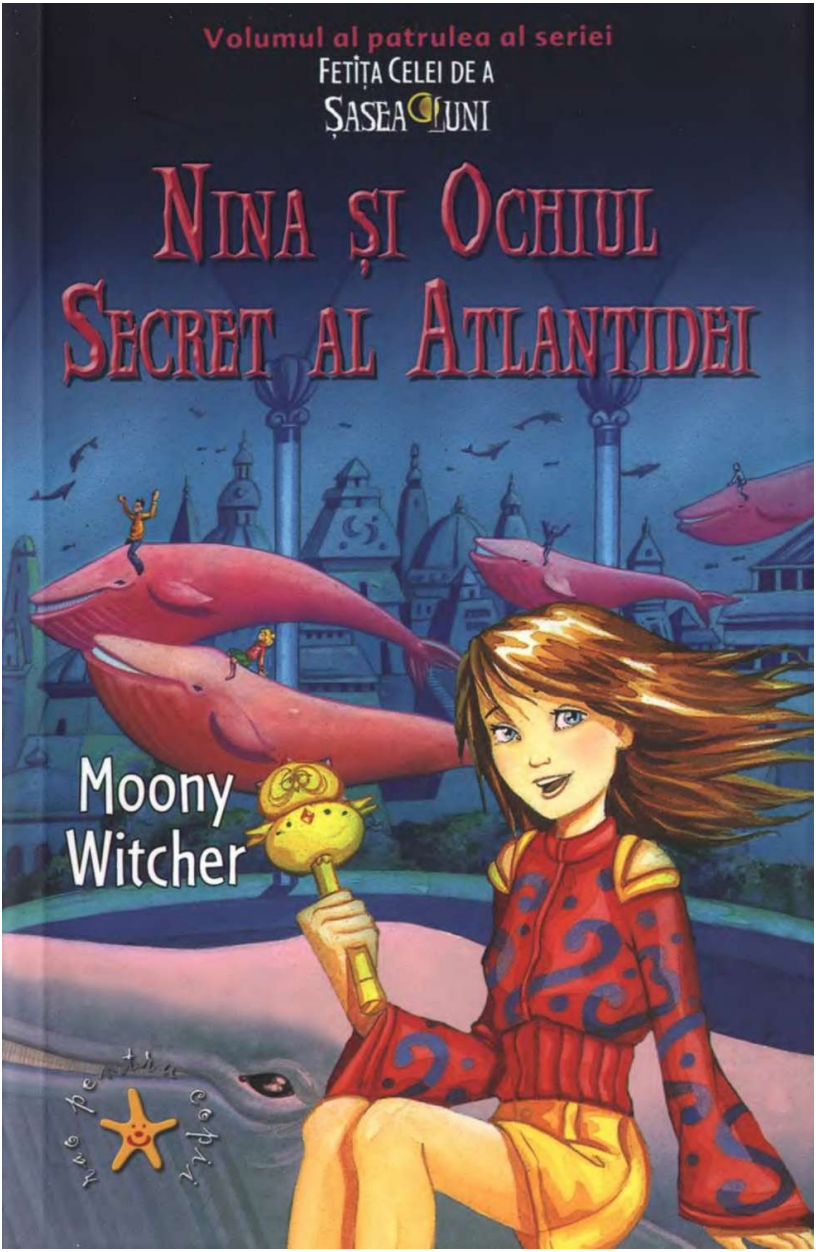

rră LA

În aceeaşi serie

*

au apărut:

Mta Celei de a smm nffla şi misterul

Nora a Ofta

Nina şi blestemul Şarpelui of Pene

Moony Witcher nina şi ocffle

Secm al Atlantide

Volumul al patrulea al seriei FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WITCHER, MOONY

Nina şi Ochiul Secret al Atlantidei/ Moony Witcher; trad Ilieş Câmpeanu.

— Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973 – 103 – 083 – 2; ISBN (13) 978 – 973 – 103 – 083 – 8

I. Câmpeanu, Ilieş (trad.)

821.131.1 – 93 – 31 = 135.1

RAO International Publishing Company Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117 – 119, Bucureşti, ROMÂNIA www.raobooks.com www.rao.ro

Moony Witcher *Nina e l'Occhio Segreto di Atlantide* e 2005 Giunti Editore S.p.A., Firenze – Milano Toate

drepturile rezervate

Ilustraţia copertei şi ilustraţiile din interior Ilaria Matteini

Traducere din limba italiană Ilieş Câmpeanu

e RAO International Publishing Company, 2006, pentru versiunea în limba română

ISBN (10) 973 – 103 – 083 – 2 ISBN (13) 978 – 973 – 103 – 083 – 8

Tuturor copiilor cure zboară călare pe balene Şi înoată cu rântunelele către Libertate

CAPITOLUL UNU

Moartea lui LSL

şi sicriul Andorei

*

În acea dimineaţă rece de sfârşit de februarie, până şi aerul părea să duhnească. Misterioasa explozie produsă în seara dinainte pe Insula Clemente dăduse nu puţine bătăi de cap. Cetăţenii se treziseră cu noaptea în cap şi, cu amintirea încă vie a marii sărbători de Carnaval din Piaţa San Marco, mergeau pe străduţe şi prin piaţete acoperindu-şi gura cu eşarfe şi batiste, pentru a evita să respire gazul care învăluia Veneţia. Mulţi se întrebau ce se va fi întâmplat pe insula pustie, dar nimeni nu ştia încă adevărul.

Copiii se duseseră la şcoală, ca de obicei, chiar dacă aveau o tuse puternică, amintire sâcâitoare a acelei seri. Doar cei patru prieteni din Giudecca ai Ninei de Nobili, nepoata marelui alchimist rus Mihail Mejinschi, aveau întipărit pe buze un zâmbet ciudat.

Dodo, Cesco, Roxy şi Fiore erau singurii elevi care nu se arătau îngrijoraţi de explozia produsă în lagună, care pusese capăt necazurilor lor. Păpuşa de ceară care semăna leit-poleit cu Nina sărise în aer pe neaşteptate, transformându-se într-o capcană ucigătoare pentru contele Karkon ca d’Oro şi primarul LSL. Pentru tinerii alchimişti

fusese cu adevărat o victorie măreaţă împotriva Răului şi ardeau de nerăbdare să sărbătorească evenimentul.

În Vila Espasia ferestrele de la camera Ninei erau larg deschise, în ciuda frigului de afară, Liuba fredona cântece ruseşti în timp ce dădea cu aspiratorul pe covor, fără să-i pese de mirosul înţepător adus de vântul din lagună. Dar treburile gospodăreşti fură întrerupte brusc de sosirea neaşteptată a profesorului José.

— Holla, unde e Nina? întrebă dascălul spaniol, cu un aer care te punea pe gânduri.

Avea ochii încercănaţi şi părul răvăşit: părea că nu pusese geană pe geană toată noaptea.

— Bună ziua, profesore. Nina e la parter. Studiază şi mi-a spus să nu o deranjez, răspunse binevoitoare dădaca rusoaică stingând aspiratorul.

— Studiază? Fără mine? Eu am venit aici tocmai pentru asta, izbucni profesorul enervat.

— Păi, ştim că încă nu vă simţiţi bine. De fapt… în dimineaţa asta arătaţi rău de tot. Întoarceţi-vă în locuinţa dumneavoastră şi băgaţi-vă în pat. La prânz vă pregătesc o supă.

Liuba se gândea că făcuse o simplă observaţie, dar profesorul reacţionă rău. Ieşi din cămăruţă trântind uşa albastră, coborî în grabă scara în spirală, traversă Salonul cu şemineu şi intră în Salonul Dogelui. Merse ţintă către uşa secretă a laboratorului din vilă şi bătu cu insistenţă.

— Nina, ştiu că eşti acolo, înăuntru! Deschide! Trebuie să-ţi vorbesc degrabă! strigă el.

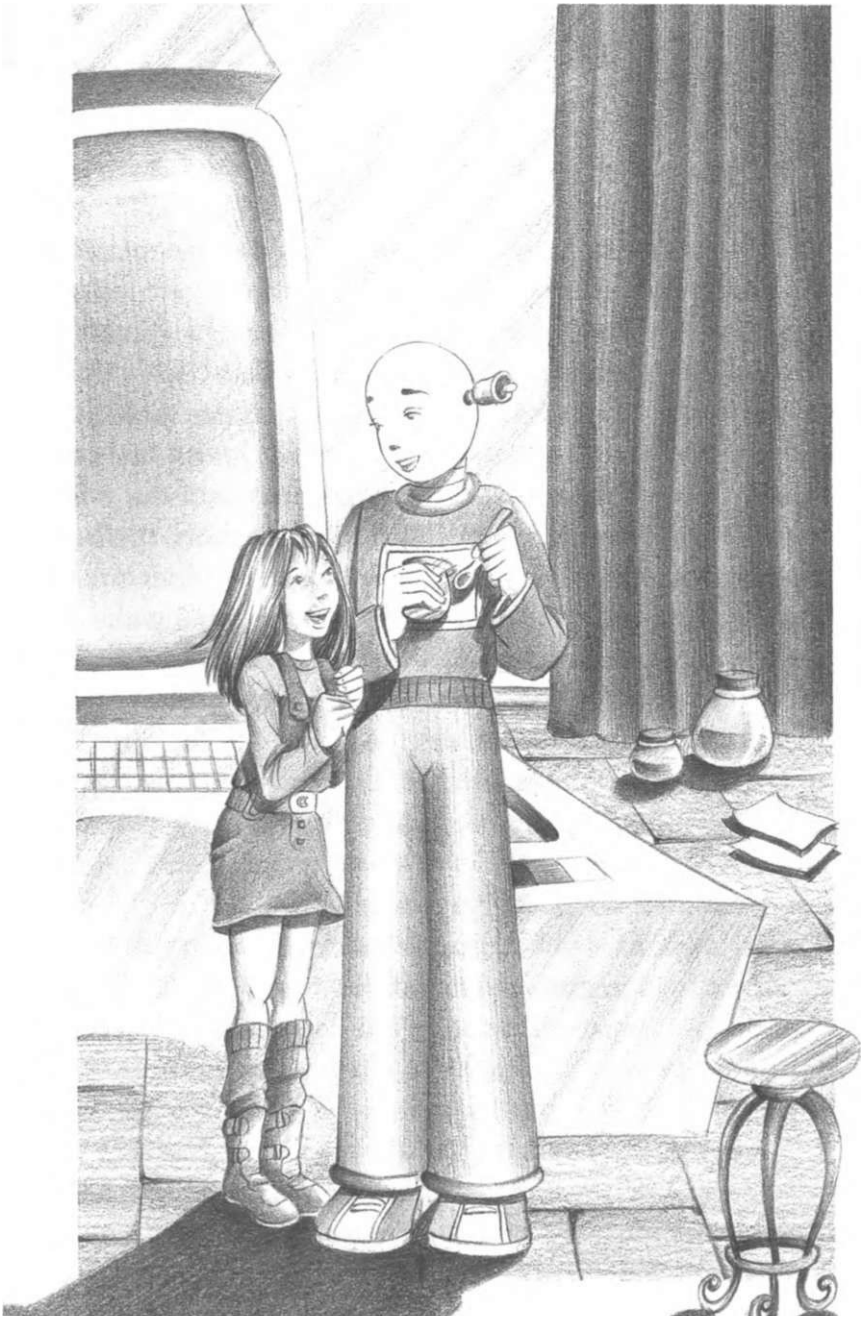

Dar uşa rămase închisă. În schimb, sosiră Adonis, lătrând, şi Platon, care, cu un salt pe măsuţă, făcu să se clatine lampa cea verde.

— Plecaţi de-aici, fiarelor! ţipă profesorul tot mai mânios.

Dulăul negru rânji arătându-şi colţii ascuţiţi, iar motanul, gata să-i sară în cârcă lui José, îşi arcui spinarea zbârlindu-şi blana roşcată. Cele două animale chiar că nu se aşteptau la o reacţie atât de ursuză din partea dascălului spaniol. Niciodată nu fusese atât de ţâfnos. Dar nu mai era acelaşi de când Nina şi prietenii ei îl eliberaseră din scârboasa peliculă violet cu care îl acoperise Karkon, sperând să-l scoată din joc. Şi totuşi, Pomodiul, fructul alchimic creat de Nina cu ajutorul Chiccoliumului găsit în pădurea maya, funcţionase foarte bine. Poate că José era încă tulburat şi în stare de şoc, şi de aceea nepoata profesorului Mişa îl lăsase în pace vreme de câteva zile.

Dascălul spaniol îşi pierdu răbdarea şi, neprimind niciun răspuns, plecă aranjându-şi nervos pelerina şi pălăria. Liuba se ivi în capul scării în spirală şi strigă de sus:

— Profesore, aşteptaţi! Nu plecaţi…

Dar José nu-i dădu atenţie, ieşi din vilă bodogănind şi trântind cu putere uşa cea mare de la intrare.

Nina nu putuse deschide uşa laboratorului secret dintr-un motiv foarte simplu: se afla în Acqueo Profundis împreună cu Max-lOpl.

— Am făcut-o şi pe asta! Karkon şi LSL sunt morţi. Trebuie să-i dau de ştire imediat Eterei. Dragă Max, îmi mai lipseşte doar a Patra Taină şi apoi gândurile copiilor vor fi iarăşi libere. Sunt sigură că acum, de vreme ce ăştia doi nu mai sunt, totul va fi mult mai uşor.

Fetiţa era foarte agitată gândindu-se că va pune capăt oricăror lupte, dar… prietenul de metal era şi mai şi!

— Da, da, îţi înţeleg bucuria. Dar ţi-am explicat că z-a declanşat alarma pe neaşteptate chiar ieri-zeară şi nu pot să pricep ce anume z-a întâmplat, spuse Max arătându-i cadranul electric din Acqueo Profundis.

— Ce-ţi mai pasă de sistemul de alarmă?! Nu-ţi dai seama că salvarea planetei Xorax este foarte aproape? răspunse Nina apăsat.

— Mai înainte de a ne trâmbiţa biruinţa trebuieză controlăm dacă e totul în regulă. Dacă zântem la adăpozt, replică androidul care, de nervi, nu izbutea să-şi stăpânească urechile în formă de clopot.

— Bine, bine. Arată-mi cadranul electric. Totuşi, după aceea, vreau să vorbesc cu Eterea. E urgent.

Nina se aşeză în faţa cadranului şi Max îi explică pe îndelete că luminiţele roşii se aprinseseră pe neaşteptate dând de veste că cineva sau ceva pătrunsese în laborator sau se apropiase de ferestre.

— O fi fost explozia! strigă Nina. Suflul ei poate să fi produs o deplasare a aerului şi un val subacvatic în adâncurile lagunei. Insula Clemente nu-i chiar aşa departe de aici. Să-ţi spun drept, întâmplarea asta nu mă îngrijorează. Linişteşte-te, Max!

Bunul android se aşeză pe taburet şi îşi duse mâinile la ţeasta lucioasă.

— Nu pricepi nimic! Dacă acezt cadran electric nu funcţionează înzeamnă că nu pot să activez computerul şiză te pun în legătură cu Eterea.

Explicaţia lui Max o făcu pe Nina să tremure.

— Atunci, trebuie să-l reparăm imediat! zise fetiţa.

— Zigur, tocmai azta vreauză fac. Poate că zânt prea tulburat. Acum o să mănânc un pic de dulceaţă de căpşune – şi, zicând acestea, luă borcanul şi-l deschise.

Nina zâmbi, îi dădu un pupic pe fruntea metalică şi adăugă:

— Mănâncă, mănâncă. Stai liniştit, o să vezi că vei

izbuti să găseşti defecţiunea! Cu Eterea o să vorbesc după-amiază. Aştept să-mi vină prietenii, aşa îi vom da vestea toţi împreună. Nu-i aşa?

— Aşa-i, repetă Max înghiţind două linguri de dulceaţă.

Tânăra alchimistă părăsi Acqueo Profundis, se urcă în vagonetul rapid, traversă tunelul, ajunse la scara îngustă şi ieşi prin chepengul din laboratorul vilei. Dacă nu putuse încă da vestea cea bună Etereei şi bunicului, voia cel puţin să o împărtăşească cu Sistema Magicum Univerşi. îşi puse mâna cu stea roşie pe marea Carte Vorbitoare, dar coperta nu se ridică.

Încercă încă o dată. Nimic. Cartea nu se deschise. Făcu un pas înapoi, se încruntă şi, îngrijorată, scoase din buzunar Taldomul Lux, îl strânse la piept şi murmură:

— Da ce se întâmplă? Cartea nu vrea să vorbească!

Aşezată pe taburet, cu coatele sprijinite de masa pentru experimente, privea de jur-împrejur. Toate erau la locul lor: sticluţele, flacoanele, alambicurile şi lingurile de cupru erau neatinse. Iar amestecul de safir şi aur fierbea ca de obicei în ceaunul agăţat în şemineul mereu aprins. Neîncrezătoare şi năucită, rămase cu ochii pironiţi pe Sistema Magicum Univerşi, căutând un răspuns.

Orologiul arăta ora 10.36 de minute şi 7 secunde. Acea dimineaţă de sfârşit de februarie, începută cu mare entuziasm, nu părea să continue deloc pe calea cea bună.

Afară, pe canalul dinspre Giudecca, trei şalupe mari ale pompierilor se întorceau după ce interveniseră în lagună. Nici măcar comandantul, aşteptat în Aula Mare a Tribunalului din Veneţia de către autorităţile judecătoreşti şi consilierii primăriei, nu era în stare să dea o explicaţie pentru cele întâmplate pe Insula Clemente. Când intră în sală, toţi tăcură ca să asculte cu atenţie.

— Din câte ne dăm seama, insula aceea este nelocuită şi probabil că explozia s-a produs din cauze

accidentale. Poate o scurgere de gaz dintr-o conductă veche, mâncată de rugină. Din fericire, nu sunt victime, povesti comandantul, adăugând doar câteva amănunte care părură cu totul lipsite de importanţă. În interiorul unei clădiri foarte ciudate de onix negru am găsit doar nişte pene mari, pârlite, şi câteva oase. Probabil că este vorba despre rămăşiţele vreunui animal care trăia pe insulă. Nimic interesant.

Judecătorii ridicară din umeri, iar cei zece consilieri municipali îmbrăcaţi în violet rămaseră neclintiţi în tăcere.

Incendiul de pe Insula Clemente părea într-adevăr un mister, dar ciracii lui Loris Sibilo Loredan minţeau cu neruşinare. Ştiau prea bine că tocmai acolo fusese găsită statuia Leului înaripat şi auziseră dintotdeauna vorbindu-se despre acel refugiu atât de ciudat şi blestemat. Nu spuseră nimic: trebuiau să păstreze secretul şi să dea ascultare dispoziţiilor pe care li le lăsase contele Karkon. Şi, în plus, evenimente magice şi inexplicabile se tot petrecuseră, ba chiar cu asupra de măsură!

Preşedintele tribunalului se ridică în picioare şi îi ţintui pe consilieri cu privirea.

— Şi despre primar ce veşti sunt? Tot bolnav este? Nu şi-a făcut simţită prezenţa nici măcar astăzi?

Cel mai bătrân dintre consilieri îşi drese glasul şi luă cuvântul:

— Din păcate, primarul LSL încă nu se simte bine. Dar curând, ba chiar foarte curând, se va reîntoarce la primărie. Nu vă faceţi griji. Cu siguranţă, contele Karkon ne va ajuta să înţelegem ce anume se petrece în oraş. Veţi vedea că misteriosul incendiu izbucnit pe Insula Clemente îşi va găsi o explicaţie.

Judecătorii şi pompierii rămaseră fără cuvinte, pe când cei zece consilieri se ridicară toţi deodată şi părăsiră tribunalul. Cu pas grăbit, doi dintre ei se îndreptară către Palatul ca d’Oro: ardeau de nerăbdare să afle adevărul şi

să verifice dacă LSL era pregătit să se reîntoarcă la primărie. Care dintre ei ar fi putut prevedea că primarului şi contelui li se întâmplase ceva foarte grav?

Bătură la poartă şi sunară de mai multe ori, dar nu le deschise nimeni. Palatul părea pustiu.

Aşadar, Veneţia era oare lăsată în voia Magiei?

Consilierii căzuseră pradă îndoielii şi nu ştiau să dea niciun răspuns. Se răsuciră pe călcâie şi se îndreptară către primărie.

Pe neaşteptate, văzură cu coada ochiului un personaj ciudat intrând repede în palatul lui Karkon. Făcură cale întoarsă strigându-i individului necunoscut să se oprească, dar poarta li se închise în nas, lăsându-i cu gurile căscate. Unul din cei doi îşi ridică privirile şi văzu că trei ferestre se iluminaseră pe dată. Aşadar, era cineva în palat! Şi de ce oare nu răspunsese nimeni mai înainte? Şi apoi, cine era individul ăla ciudat care izbutise să intre?

Cei doi ciraci ai marchizului Loris Sibilo Loredan se priviră albi ca varul şi hotărâră să dea un telefon, trăgând nădejde că, poate, contele ar fi avut chef să le ofere o explicaţie demnă de crezare.

La cinci după-amiaza, prietenii Ninei se duseră la vilă şi îşi găsiră prietena în Salonul Dogelui. Era aşezată pe jos, în mijlocul unui munte de cărţi.

— Ce faci? o întrebă Cesco.

— Caut o explicaţie! veni răspunsul sec al fetiţei, care nici măcar nu-şi înălţă privirea.

— O explicaţie? spuseră ceilalţi în cor.

— Da. Încerc să aflu de ce nu mai vorbeşte Sistema Magicum Univerşi. Poate că în aceste cărţi de alchimie se găseşte răspunsul, explică ea preocupată.

— Cum adică nu mai răspunde? Tocmai acum când l-am învins pe Karkon?

Ca de obicei, reacţia lui Roxy fu plină de energie.

— Chiar aşa. Poate că e ceva ce nu ştim. Totuşi,

steaua pe care o am în palma mâinii drepte este roşie şi, ca atare, nu ar trebui să fie nicio primejdie.

Nina le arătă prietenilor semnul alchimic, iar aceştia se aşezară lângă ea şi începură să răsfoiască paginile cărţilor.

— Hai să m… m… mergem să v… v… vorbim cu Max, începu Dodo, dar Nina îl opri brusc, zicându-i că androidul era nervos din cauza alarmei care se declanşase în Acqueo Profundis.

— Alarmă? Păi atunci chiar că e ceva ce nu merge, spuse Fiore deschizând un volum gros şi plin de praf de Tadino de Giorgis, intitulat *Dolus*.

— Interesantă cartea asta, vorbeşte despre vicleşuguri, murmură fetiţa aranjându-şi părul negru tuns scurt.

Ajungând la pagina 35, se trezi în faţa unui lucru destul de ciudat. Întreaga pagină era ocupată de o enormă literă de argint din alfabetul Celei de a Şasea Luni: litera D.

— D ca în Dolus, ceea ce în latină înseamnă „vicleşug, înşelăciune”, spuse Fiore pe dată, făcând paradă de cultura ei.

Numai ce isprăvi fetiţa de vorbit, că litera de argint se şi desprinse de pe pagină şi zbură către uşa laboratorului. Nina se ridică pe dată, fără să piardă din ochi marea literă D, care plutea în aer. Apoi luă Sfera de Sticlă pe care o avea în buzunar, o puse pe jgheabul de la canatul uşii şi aceasta se deschise. Cei cinci tineri alchimişti păşiră înăuntru şi litera se aşeză pe coperta de la *Sistema Magicum Univerşi*. Nina îşi puse deasupra palma cu stea şi atunci Cartea se deschise şi vorbi, în cele din urmă. Marea literă D intră în pagina lichidă şi o lumină verde inundă camera.

— Carte, ce se petrece? întrebă temătoare fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Vicleşugul e Sub ºC () *îi voştri*\ *nu faceţi pe proştii. Doară Antivhoniu* o *e folosiţi Căul diabolic puteţi* să-*i descoperiţi*.

— Antimoniu? repetă Nina.

Alefticartea de Tarot Ram Activia îl avea şi în Sceptrul de cristal îl ţinea. Cunoaşterea perfectă cu Antivhoniu o obţii şi aluvh *el de* ajutor *vă* va *fi*.

— Ram Activia a fost înfrântă de Noi Avarus când a răpit păpuşa explozivă identică mie, în timpul serbării de Carnaval din Piaţa San Marco. Nu ştiu ce s-o fi ales de sceptrul de cristal, răspunse tulburată fetiţa.

Pagina lichidă se văluri şi, după câteva secunde, se ivi sceptrul lui Ram Activia. Nina îl prinse din zbor. Era transparent şi luminos. În interiorul lui se găsea Antimoniul.

Aruncă-l în ceaunul cu aur şi Safir şi după (*J minute* şi-i *Secunde Spuneţi cu toţii abitir*: «*Vicleşugul vrem cunoscut* să se *facă. Adevărul nu poate să tacă*

Tânăra alchimistă urmă fără zăbavă spusele Cărţii şi, odată trecute cele 3 minute şi 4 secunde, copiii strigară cu toţii împreună: „Vicleşugul vrem cunoscut să se facă. Adevărul nu poate să tacă”.

Din ceaun ieşi un cearşaf alb care zbură la semiînălţime şi rămase întins ca prin farmec în mijlocul camerei, asemenea unui ecran mare.

Lumina din laborator se făcu albăstrie şi pe cearşaf apărură nişte imagini neliniştitoare. Cei cinci puştani priveau un film. Cu ochii cât cepele, văzură ce se întâmplase pe Insula Clemente în seara exploziei.

Prima scenă se desfăşura în camera a opta din casa de onix negru. Pe tronul de lemn străvechi şedea LSL, având încă înfăţişarea Şarpelui cu Pene. În faţa lui apăru Noi Avarus, Alchicartea de Tarot Răufăcătoare care o învinsese pe Ram Activia în timpul serbării de Carnaval.

Bătrânul cocoşat strângea în braţe păpuşa de ceară

care semăna leit cu Nina. În spatele lui, lângă uşă, se aflau Karkon, Visciolo, Alvise şi Barbessa. Şarpele cu Pene se ridică în picioare şi-şi aţinti ochii asupra păpuşii, crezând că era vorba chiar de Nina. Voia să-i arunce a doua privire diabolică. Într-o clipită, blestemul se transformă într-un vuiet. Karkon făcu un semn ca şi cum ar fi vrut să-l oprească pe Şarpe din acţiune, fiindcă îşi dăduse seama că păpuşa aceea nu era Nina. Dar de-acum era prea târziu: privirea fusese deja aruncată şi un gaz puternic, ieşit din ochii lui LSL, pătrunse în păpuşă, făcând-o să explodeze. Zidurile camerei se prăvăliră şi un nor de fum galben se ridică la cer.

Copiii priveau îngroziţi scena de pe cearşaf şi văzură limpede că pe pardoseala camerei a opta se mai aflau doar câteva rămăşiţe din LSL, câteva pene de argint şi o mână de oase. Nici urmă de Noi Avarus: în locul lui, doar o grămăjoară de cenuşă.

Nina strigă de bucurie, dar, în penumbra din laborator, Cesco o făcu repede să tacă.

Pe cearşaf apăru a doua scenă care îi înfăţişa pe Karkon şi pe ciracii lui cufundaţi în apele lagunei. În jurul lor pluteau sărmanele obiecte vorbitoare ale lui LSL: vasul Quandomio Fluorescent, cădiţa Tartru Galben, bolul Sallia Pitică şi sticla Vintabru Verde.

Contele se agita mişcându-şi mantia violet, iar Visciolo şi cei doi androizi se trudeau să iasă la suprafaţa apei. Apoi îl văzură limpede pe Karkon folosindu-se de Pandemon Mortalis şi un fulger de foc plecă din vârful sabiei malefice. Descărcarea electrică lovi apa sărată a lagunei dând naştere unui enorm balon de oxigen în interiorul căruia îşi găsiră salvarea cei patru duşmani, în timp ce sărmanele obiecte vorbitoare rămaseră în voia valurilor.

Filmul abia se terminase când cearşaful se împături pe dată, intrând din nou în ceaun. Luminile din laborator

se reaprinseră, lăsându-i pe copii cu gura căscată.

— Trăieşte! Karkon trăieşte! strigă Nina sprijinindu-se de masa pentru experimente.

— Ne-a păcălit încă o dată! E nebunie curată! zise Cesco aranjându-şi ochelarii.

— Păi atunci… o să vină să pună mâna pe noi! exclamă Roxy privind-o pe Nina cu pumnii strânşi.

— Mi-e fr… fr… frică, se bâlbâia Dodo care se aşeză la locul lui obişnuit, lângă Piramida cu Dinţi de Dragon, privind înspăimântat în pământ.

— Chiar credeam că l-am eliminat pentru totdeauna. Acum înţeleg de ce s-a declanşat sistemul de alarmă în Acqueo Profundis: Karkon s-o fi apropiat de ferestre pe când se afla în balonul de oxigen.

Îndată ce Nina isprăvi de vorbit, toţi se priviră albi ca varul. Un singur gând le trecu tuturor prin minte: oare Karkon descoperise laboratorul de sub lagună?

Fără a pierde o secundă, coborâră în pivniţă şi dădură fuga la Max, care era ocupat până peste cap. Cu ajutorul unor cleşti, al unor ciocane şi a câtorva instrumente cu laser încerca să repare cadranul electric. Când Nina îi povesti despre Karkon care reuşise să se salveze, bunul android îşi roti repede urechile în formă de clopot, făcu ochii mari, îşi descleştă pumnii şi… toate ustensilele căzură cu zgomot pe pardoseală.

— Ne-a traz pe zfoară! Şi poate că a dezcoperit şi Acqueo Profundiz, spuse el clătinându-se pe picioare.

— Să sperăm că nu. Trebuie să repunem în funcţiune sistemul de alarmă, spuse Cesco privind ecranul cel mare şi computerul, care erau stinse.

Cu inima strânsă, cei cinci prieteni îi dădură o mână de ajutor lui Max-lOpl şi, vreme de două săptămâni, căutară o rezolvare a problemei. Fiore şi Roxy studiară codurile pentru activarea sistemului de alarmă, în vreme ce Dodo, Cesco şi Max verificară întreaga reţea de fire

electrice. Nina încercase să ceară ajutor de la Sistema Magicum Univerşi, dar, încă o dată, Cartea nu vorbea.

Contactul cu energiile Celei de a Şasea Luni se întrerupsese şi tânăra alchimistă se simţea pierdută.

Nu tu scrisori de la bunicul, nu tu discuţii cu Eterea.

Misiunea de a salva planeta Xorax părea din ce în ce mai complicată şi tot mai imposibilă. Nina încercase să vorbească şi cu profesorul José ca să îi ceară un sfat, dar dascălul era morocănos şi nervos.

— Las-o baltă. Karkon e prea puternic şi prea viclean. Iar eu nu ştiu cum să te ajut. De zile întregi îţi spun că trebuie să isprăveşti cu povestea asta, îi zisese José apăsat şi, în cele din urmă, fetiţa Celei de a Şasea Luni se lăsase păgubaşă. Nu se mai dusese să-l caute în căsuţa lui de lângă vilă, lăsându-l, deşi fără tragere de inimă, în pace printre hârţoagele lui.

Şi la primărie era fierbere mare: de prea multă vreme Karkon şi LSL nu mai dăduseră niciun semn de viaţă şi consilierii municipali aveau de înfruntat multe probleme. Dar, pe 21 martie, în prima zi de primăvară, unul dintre consilierii îmbrăcaţi în violet primi un telefon. Era Karkon ca d’Oro!

— Doi dintre voi să vină degrabă la palat. Trebuie să vă comunic ceva important!

Apelul telefonic fusese telegrafic şi, în mai puţin de jumătate de oră, doi consilieri bătură la poarta contelui.

Karkon îi primi în Camera Planetelor, în prezenţa lui Alvise, a lui Barbessa şi a lui Visciolo. Pe pardoseală, de-a lungul pereţilor, se înşiruiau cel puţin patruzeci de lumânări negre aprinse, iar în mijlocul camerei se zărea un ciudat obiect dreptunghiular acoperit cu o prelată violet.

Atmosfera era sumbră şi nu se auzea nici musca.

— Stimate conte, ce plăcere să vă revedem! Cum se face că n-aţi mai dat niciun semn? Aveam neapărată nevoie să vorbim cu dumneavoastră. S-a petrecut un incident pe

Insula Clemente…

Consilierul care păşise primul înainte nu îşi termină vorbele. Karkon îl întrerupse.

— Ştiu totul. În aceste două săptămâni, am avut multe lucruri importante de rezolvat în mare grabă, răspunse cu o voce gravă vicleanul conte.

— Şi primarul ce mai face? întrebară îngrijoraţi cei doi consilieri.

— E mort! zise Karkon cu o voce de gheaţă.

— MORT! Dar când s-a întâmplat? Cei doi îşi puseră mâinile în cap, privindu-l îngroziţi pe Magister Magicum.

— S-a întâmplat şi gata! le tăie vorba Karkon, care, de bună seamă, nu le putea povesti cum murise.

Contele îşi miji ochii, care se făcură ca două ace cu gămălie, şi se gândi din nou la sfârşitul lipsit de glorie al lui LSL: fulgerat de o păpuşă idioată de ceară! Cum să le poată povesti celor doi consilieri că, în fapt, LSL era Şarpele cu Pene şi că gazul produs de privirea lui malefică făcuse să explodeze păpuşa identică tinerei alchimiste? Pe scurt, a le dezvălui aceste lucruri însemna să admită că Loris Sibilo Loredan era inventatorul Alchicărţilor de Tarot şi că sărise în aer din cauza unei capcane întinse de el însuşi: o vrajă pentru a o ucide pe Nina! Dacă veneţienii ar fi ştiut aceste lucruri, cu siguranţă că s-ar fi răsculat.

Şi nu numai asta, dar însuşi Karkon risca să fie pus sub acuzare şi ar fi trebuit să explice de ce se afla pe Insula Clemente împreună cu primarul-şarpe.

Desigur, consilierii îmbrăcaţi în violet ştiau că LSL era un om cu puteri ciudate, dar, de bună seamă, nu era cazul să cunoască întregul adevăr mişel despre marchizul Loris Sibilo Loredan. În vreme ce Karkon era cufundat în gânduri, unul din cei doi consilieri făcu un pas înainte şi întrebă:

— Conte, oare moartea primarului are ceva de-a face cu incendiul izbucnit pe Insula Clemente?

— Tăcere! strigă contele care, mişcându-se până în mijlocul camerei, ajunse lângă ciudatul obiect acoperit cu pânză violet. Se apropie şi, cu un gest rapid, smulse prelata.

— UN COŞCIUG! strigară cei doi consilieri ducându-şi mâinile la ochi.

— Da, un frumos coşciug de metal. Neted şi strălucitor. Priviţi cu atenţie ce am gravat deasupra.

Contele întinse mâna stângă, îşi îndreptă degetul arătător spre coşciug şi, cu unghia lui lungă, sublinie literele gravate cu foc:

LSL – Muref) i-Loris sibilo Loredan – privhar al Veneţiei

Consilierii se albiră la faţă.

— Şi acum ce facem? Ce spunem populaţiei?

— Nu se va întâmpla nimic. Voi lua eu locul marchizului. Şi, spunând acestea, Karkon îşi desfăcu larg mantia, scoase de sub ea o bucată de pergament şi citi cu voce tare:

ULTIMELE MELE DORINŢE

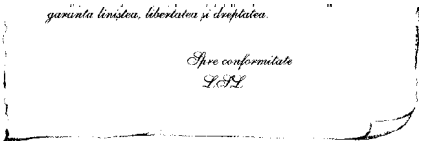
garanta liniştea, libertatea şi dreptatea.

Spre conformitate
LSL

— Dar documentul ăsta e legal? îndrăzniră cei doi consilieri.

Karkon se apropie de ei ameninţător şi, cumpănind în mâini Pandemonul Mortalis, strigă:

— Cum îndrăzniţi să vă îndoiţi de mine? Fiţi atenţi la ceea ce ziceţi şi faceţi! Aţi înţeles?

Cei doi făcură un pas înapoi, plecându-şi capetele.

— Tipăriţi mii de necrologuri şi lipiţi-le pe zidurile oraşului. Înmormântarea va avea loc peste două zile. Toţi veneţienii trebuie să ia parte.

— Daţi-mi voie, dragă conte, este cumva cu putinţă

să-l vedem pentru ultima oară pe bietul nostru primar? Se poate deschide coşciugul?

Cererea consilierului îl scoase din sărite pe maleficul Karkon.

— Nu aţi priceput nimic! LSL a murit slujind o cauză dreaptă. Ce contează dacă îi vedeţi trupul sau nu? Adevărul despre moartea lui nu poate fi povestit nicicum. E clar? zise contele cu hotărâre, ridicând braţele către tavan.

Consilierii dădură din cap în semn de încuviinţare.

— Bine. Şi, după părerea voastră, putem dezvălui acest „secret” cetăţenilor din Veneţia? întrebă contele făcând spume la gură.

Consilierii dădură din cap în semn că nu.

— Perfect. Văd că aţi priceput. Aşadar, e clar că trebuie să tragem un folos din această situaţie tragică. Le vom spune veneţienilor că LSL a fost otrăvit – şi, zicând acestea, Karkon se aşeză pe sicriu, picior peste picior, şi privi chipurile uimite ale celor doi consilieri.

— OTRĂVIT? strigară cu glas gâtuit cei doi ciraci ai primarului care acum erau scăldaţi de o sudoare rece.

— Desigur. Otrăvit. Ucis. Şi vă puteţi imagina asupra cui vom arunca vina, şopti contele mângâindu-şi ţăcălia.

— Nina de Nobili? spuseră cei doi într-un glas, privindu-i în ochi pe gemeni şi pe Visciolo, care zâmbeau.

— Chiar aşa. Şi este adevărul gol-goluţ, numai că nu puteam spune CUM anume l-a ucis. Nu ne-ar conveni. Credeţi-mă! Vrăjitoarea aia mică şi prietenii ei vor plăti scump. Li se apropie sfârşitul.

Karkon se ridică, atinse sicriul şi, înainte de a le da liber consilierilor, îi fulgeră cu privirea, zicând:

— Insist, necrologurile trebuie lipite pe ziduri până mâine-dimineaţă.

Imediat ce consilierii ieşiră din Camera Planetelor, conduşi de Visciolo, contele deschise sicriul: era gol, de

bună seamă!

Un hohot de râs satanic se înălţa până la tavan, ba chiar şi Alvise şi Barbessa săltară de bucurie pentru păcăleala pusă la cale de maestrul lor. De fapt, în acel sicriu de metal nu putea nicicum şi cadavrul lui LSL, fiindcă primarul arsese de viu în incendiu şi din el rămăseseră doar câteva pene şi oase, nişte resturi amărâte găsite de comandantul pompierilor, care, desigur, nu-şi imagina importanţa celor descoperite de el. Încă o dată contele regizase o escrocherie diabolică pentru a o înşela pe fetiţa Celei de a Şasea Luni, care era singura piedică în calea planului său: să ia puterea în Veneţia şi să pună stăpânire pe secretele planetei Xorax.

Îşi trecu mantia violet peste literele de pe sicriu şi, rânjind, li se adresă celor doi gemeni:

— Nu se observă nicicum că sub aceste litere erau altele. E adevărat?

— Foarte adevărat. Nimeni nu-şi va da seama că în acest sicriu era trupul iubitei noastre Andora, răspunse Alvise cu mândrie.

Da, chiar Andora, androidul karkonian care se sinucisese cu câteva luni mai înainte. Sicriul de metal fusese furat de Karkon imediat după explozie când, înfăşurat în balonul de oxigen, observase un obiect lucios pe fundul mării. Cu ajutorul gemenilor şi al lui Visciolo, contele transportase sicriul cu trupul Andorei la Palatul ca d’Oro.

Mai bine de douăzeci de zile trudise cu îndârjire cu gând să readucă la viaţă sofisticatul android şi de aceea nu le deschisese poarta consilierilor şi nici măcar nu răspunsese la telefon. O altă idee diabolică se înfiripase în mintea lui Karkon: nu numai că pusese din nou în funcţiune circuitele şi microcipul Andorei, dar, odată ştearsă inscripţia „Andora, android karkonian” de pe capacul sicriului de metal, gravase în locul ei iniţialele

primarului LSL.

Cu acel sicriu rezolvase o problemă spinoasă: să anunţe că LSL fusese ucis şi să organizeze o înmormântare măreaţă. Pur şi simplu o adevărată fărădelege care îi avea încă o dată în centrul strategiei sale pe Nina şi grupul de copii de pe Giudecca. Un plan perfect.

Pe de altă parte, Nina nu putea bănui că sicriul Andorei sfârşise în mâinile contelui. Filmul văzut pe cearşaful din laborator se întrerupsese la scena care înfăţişa salvarea lui Karkon, a celor doi gemeni şi a lui Visciolo. Nimic mai mult.

În dimineaţa următoare, la fel cum se întâmplase cu „Proclamaţia împotriva magiei”, pe zidurile din Veneţia fură lipite mii de necrologuri. Pentru veneţieni a fost pur şi simplu un şoc, asta şi fiindcă pe afişe era scris negru pe alb că LSL fusese otrăvit!

Judecătorii declanşară imediat o anchetă pentru a descoperi cine îl ucisese pe Loris Sibilo Loredan şi mulţi începură să creadă că Veneţia se afla într-adevăr pradă unei vrăji malefice.

doliu cetăţenesc

Dragul şi mult iubitul primar al Veneţiei, marchizul LORIS SIBILO LOREDAN, a fost ucis. OTRĂVIT!

Cerem colaborarea tuturor veneţienilor pentru a-i descoperi pe vinovaţi. Funeraliile vor avea loc mâine la ora 11.30 la bazilica San Marco. La ceremonie, contele Karkon ca d’Oro va citi un document important scris de LSL cu puţin înainte să moară. Magazinele, birourile şi şcolile vor fi închise.

Cei 10 consilieri comunali încă de foarte dimineaţă, Visciolo îi adusese un necrolog contelui care, imediat ce îl citi, îşi frecă palmele de bucurie şi, foarte încrezător în sine, se îndreptă în grabă către Infirmerie. Avea de făcut un lucru destul de important.

Scufundată în Cada Regeneratoare zăcea Andora, cu

ochii închişi şi trupul nemişcat.

Alvise şi Barbessa schimbau al nu ştiu câtelea filtru de Apa Vieţii, o substanţă alchimică studiată cu acest prilej. Circuitele electrice şi părţile mecanice erau aproape complete: lipsea doar noul microcip, în formă de monedă, pe care contele trebuia să-l introducă în creierul androidului său preferat.

Karkon deşurubă capul Andorei, îl tunse chilug şi, înainte de a începe să trepaneze cutia craniană, luă în mâini chipul creaturii sale artificiale. Şi atunci spuse, aproape cu duioşie:

— Nu-ţi face griji, o să fii mai puternică şi mai inteligentă decât înainte. Nu-mi pasă dacă legătura cu adevărata mătuşă a Ninei a fost întreruptă. Am alte misiuni pentru tine.

Apoi, luând un trepanator electric, începu să găurească ţeasta androidului. După două ore, microcipul, alcătuit din Seleniu Puternic (ultimul preparat alchimic inventat de conte) fixat cu laţuri de Tensium şi scufundat într-o sferă plină de Ombio, era introdus în creierul Andorei.

Înşurubă la loc capul pe gâtul androidului şi îl puse din nou în Cada Regeneratoare, apoi se întoarse înspre gemeni.

— Verificaţi temperatura la Apa Vieţii şi, peste o oră, luaţi o probă de sânge. Vreau să văd dacă Magma Sulfurică este la nivel optim.

Alvise şi Barbessa îi dădură ascultare fără crâcnire. Curând, Andora avea să fie în picioare.

În timp ce la Palatul ca d’Oro totul mergea ca pe roate, la Vila Espasia bătea un vânt de restrişte. Carlo, grădinarul, şi profesorul José intrară în bucătărie la Liuba şi îi dădură vestea morţii lui LSL.

— Ce? Primarul a murit otrăvit?! exclamă dădaca rusoaică răsturnând, de emoţie, un castron plin ochi cu

frişcă.

— Da. E groaznic! Cine ştie cine o fi fost. Acum o să fie necazuri serioase pentru toţi cei care erau împotriva lui, spuse profesorul José.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că o să se ia de Nina, de copii şi chiar de dumneavoastră, profesore? se îngrijoră Liuba.

— Cine ştie… nu ştiu ce să cred, răspunse dascălul punându-şi pe masă pălăria ţuguiată.

Liuba îşi scoase şorţul murdar de frişcă, luă tava cu micul dejun pregătit pentru Nina, urcă scara în spirală şi comentă:

— N-o să fie o veste bună cu care s-o trezesc pe Ninocica mea.

Când dădaca rusoaică trase perdelele de catifea albastră lăsând lumina să intre în cămăruţă, Nina se frecă la ochi şi se ridică în capul oaselor în pat. Numai ce-i dădu dulcea Bezeluţă vestea despre primar, că fetiţa şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Trase pe ea o pereche de pantaloni largi şi un pulover în dungi, şi, într-o clipită, ieşi din cameră fără măcar să guste unul din biscuiţii abia pregătiţi de dădacă. Înainte să păşească în Camera cu şemineu îl văzu pe profesorul José în mijlocul holului de la intrare. O privea în tăcere.

— Profesore, o să se lege şi de dumneavoastră. Vă rog mult, nu ieşiţi din casă!

Nina era foarte îngrijorată şi pentru el.

— Dragă *muneca*, mie nu mi-e frică, zise José punându-şi pe cap pălăria ţuguiată.

— Adevărat? întrebă fetiţa uimită.

— Desigur, mie nu mi-e teamă de ceea ce cunosc deja, răspunse dascălul spaniol pe un ton liniştit.

— Cum vine asta?

Nina era uluită.

— Am pătimit destule din partea contelui Karkon. Îi cunosc puterea. Şi, desigur, nu-i un secret că LSL ne-a acuzat de magie, pe mine şi pe Dodo. Dacă vreodată vor veni să mă aresteze, voi şti ce să fac – şi, zicând aceasta, José deschise uşa şi ieşi lăsând-o pe Nina fără cuvinte.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni nu avu vreme să se gândească la spusele dascălului. Dădu fuga în laborator şi, cu respiraţia tăiată, puse mâna dreaptă pe *Sistema Magicum Univerşi* şi întrebă:

— Carte, te rog, răspunde-mi! Situaţia este foarte gravă. Karkon trăieşte şi e periculos, LSL e mort şi se spune că a fost otrăvit. Dar nu-i adevărat. Şi tu ştii asta. Dar toţi veneţienii vor cădea în această capcană. Eu nu mai reuşesc să iau legătura cu Eterea. Ce trebuie să fac?

Coperta pe care era gravat Gughiul de aur se deschise încetişor, pagina lichidă se lumină şi, în cele din urmă, Cartea răspunse:

ta Max lo-px trebuie să te duci

Şi pe ferestre privirea să-*ţi arunci*!

Lin lucru important a dispărut, dar pentru alte patru pericolul de moarte n-a trecut

— A dispărut un lucru şi patru au nevoie de mine? Dar ce sunt astea? întrebă Nina curioasă.

Cartea nu mai răspunse, lăsând-o pe Nina pradă panicii. Tânăra alchimistă coborî degrabă în Acqueo

Profundis şi îl găsi pe Max pregătit să încerce sistemul de alarmă.

— Bună, Nina, încă vreo două zile şi totul va fi OK. Multe inztrumente funcţionează ca la carte, dar mai trebuieză verific memoria computerului, spuse vesel androidul.

Fetiţa se duse la ferestre, fără să audă un cuvânt, trase draperiile verzi şi privi afară. Peşti, alge, pietre şi nisip.

Nu văzu nimic ciudat. Dar, deodată, privi fix un punct anume pe fundul mării şi ţipă:

— A dispărut!

Max se întoarse imediat către ea.

— Cine? Ce anume?

— Sicriul Andorei nu mai este! spuse Nina lipindu-şi mâinile şi nasul de geam.

— ANDORA? strigă androidul apropiindu-se de nepoata profesorului Mişa.

— Karkon a fost! Sunt sigură de asta. Dar cum de nu m-am gândit la chestia asta înainte?

Nina era deznădăjduită.

Max se clătină pe picioare, genunchii îi scârţâiră şi simţi că leşină. Se aşeză pe jos şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Andora! Iubita mea Andora, repeta el fără întrerupere.

Nina îl îmbrăţişă şi încercă să-l aline. Înţelegea că, pentru Max, aceasta era o lovitură grea. Tânăra alchimistă privi încă o dată fundul mării gândindu-se că, probabil, contele reactivase androidul karkonian şi acest fapt reprezenta un nou pericol. Andora cunoştea la perfecţie Acqueo Profundis, era la curent cu existenţa lui Max şi cu legătura cu Eterea. Andora ştia prea multe lucruri! Gândurile îi galopau prin minte, dar, la un moment dat, Nina văzu ceva mişcându-se printre alge. Privi mai bine

şi…

— Pe toate ciocolatele din lume! Obiectele vorbitoare! strigă ea scuturându-l de umăr pe prietenul ei de metal. Priveşte, Max, acolo sunt Quandomio Fluorescent, Sallia Pitică, Tartru Galben şi Vintabru Verde. Trebuie să le prindem, nu le putem lăsa acolo! spuse ea, tot mai agitată.

— Zânt periculoaze? întrebă Max şovăielnic.

— Nu. Dimpotrivă, sunt prietenoase şi simpatice. LSL le întrebuinţa pentru a crea Cumus Alienant, dar acum că e mort nu o să-i mai fie de folos. Lipseşte Vintabrul Azuriu, dar pentru noi nu contează, îi explică fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Max o urmă şi activă braţul mecanic care, printr-un hublou din Acqueo Profundis, ajunse la sărmanele obiecte vorbitoare şi le pescui pe toate patru, unul câte unul. Păreau ca şi distruse: stătuseră douăzeci de zile în apă şi nu ar fi fost lucru uşor să le readucă la viaţă.

Nina luă o cârpă şi le şterse unul câte unul. Vasul Quandomio era gol, pulberea roz foarte fină se împrăştiase pe fundul mării, cădiţa Tartru Galben nu mai conţinea sarea transparentă, iar din bolul Sallia Pitică dispăruseră bobiţele strălucitoare. Doar sticla de Vintabru Verde era neatinsă şi, odată cu ea, conţinutul ei alchimic.

Nina le puse lângă şemineu să se încălzească puţin, trăgând nădejde că o să-şi revină, dar niciunul dintre ele nu vorbea. După câteva minute, căldura focului îşi făcu efectul, cădiţa Tartru Galben începu să-şi mişte lăbuţele, iar bolul Sallia Pitică se mişcă şi el. Fetiţa se apropie încet şi întrebă în şoaptă:

— Cum vă simţiţi?

— Binişor, răspunse Tartru Galben.

— Mă simt năucită, zise Sallia Pitică, în vreme ce vasul Quandomio începu să tremure şi sticla de Vintabru Verde strănută.

Max privi cu atenţie acele ciudate obiecte vorbitoare şi, aplecându-se, luă în mâini cădiţa Tartru Galben.

— Zânteţi norocoaze, Nina a vrut să vă zalveze, le spuse androidul.

— Nina… ah, da, acum te recunosc, fetiţo. Ne-ai făcut o vizită în Insula Clemente, împreună cu prietenii tăi.

Vasul Quandomio îşi reamintise totul.

— Da, şi am fost foarte bucuroasă să vă cunosc. Dar acum trebuie să vă spun câteva lucruri despre mine, pe care nu le ştiţi.

Tânăra alchimistă se aşeză pe jos între ele şi, mângâindu-le, povesti ce se petrecuse pe Insula Clemente şi sfârşitul de care avusese parte Şarpele cu Pene.

— LSL, tutorele nostru, e mort? Păi, e un lucru groaznic! izbucni cădiţa Tartru Galben.

— Vă înţeleg reacţia, dar trebuie să mă ajutaţi, zise Nina şi le întrebă pe cele patru obiecte vorbitoare dacă, în seara exploziei, îl văzuseră pe Karkon luând sicriul Andorei.

Obiectele răspunseră că da, îl văzuseră, dar o liniştiră pe tânăra lor prietenă asigurând-o că, din afară, ferestrele de la Acqueo Profundis nu se observau datorită algelor care acopereau perfect laboratorul secret. Aşadar, Karkon nu-şi dăduse seama de nimic!

Nina şi Max răsuflară uşuraţi, chiar dacă le rămânea încă necunoscută soarta Andorei. Dacă Karkon ar fi reuşit să o reactiveze, ar fi convins-o, de bună seamă, să dezvăluie existenţa laboratorului Acqueo Profundis.

Obiectele vorbitoare adormiră lângă şemineu, lăsându-i pe Max şi pe fetiţa Celei de a Şasea Luni cu problemele lor.

Vestea uciderii primarului făcu vâlvă şi la şcoală şi primii care urmară să fie puşi sub supraveghere fură, fireşte, Dodo, Cesco, Fiore şi Roxy, care mai fuseseră şi înainte acuzaţi că avuseseră purtări anormale şi că

urmaseră sfaturile Ninei de Nobili, socotită o alchimistă foarte primejdioasă. Directorul şcolii strânse toate clasele în Aula Mare şi îi anunţă pe elevi că a doua zi şcoala urma să fie închisă din cauza doliului cetăţenilor.

— Vă rog insistent, copii, la înmormântarea primarului să fiţi disciplinaţi, zise directorul, aruncând o privire de gheaţă către cei patru prieteni de pe Giudecca.

Dodo începu să tremure şi se agăţă de puloverul lui Cesco, care însă rămase nemişcat.

După părerea lui Fiore şi a lui Roxy, trebuiau să stea de vorbă cu Nina cât mai repede cu putinţă: întreaga tărăşenie lua o întorsătură rea pentru ei.

După-amiază, cei cinci prieteni se întâlniră în Salonul Portocalilor în faţa unei ceşti de ceai pregătite de Bezeluţa şi, în cele din urmă, putură comenta vestea.

— Nina, tu ce crezi, trebuie să mergem la înmormântare? întrebă Fiore gustând un pişcot.

— Da, sunt curioasă să văd cu ce chip se va arăta Karkon în faţa veneţienilor. Dar nu asta mă îngrijorează pe mine, răspunse fetiţa strângând din dinţi.

Cei patru prieteni îşi aruncară o privire iute şi Cesco se ridică în picioare.

— Ce mai e?

Nina îşi plecă privirea şi le povesti despre dispariţia sicriului Andorei. De uimire, Roxy scuipă ceaiul pe care tocmai îl dusese la gură, Fiore îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune şi Dodo, vânăt la faţă, exclamă:

— Cr… or… credeţi că a fost Karkon?

— Sigur că el a fost! izbucni Nina, strângând Taldomul Lux într-o mână şi având ochii strălucitori.

— Asta ne mai lipsea, zise Fiore.

— Apoi am salvat şi cele patru obiecte vorbitoare. Vi le mai amintiţi? Le-am văzut şi în film, întrebă Nina.

— Ah, da, obiectele de pe Insula Clemente! Unde le-ai găsit?

Fiore era curioasă.

— Erau aşezate cu grijă pe fundul mării. Acum se află la loc sigur, în Acqueo Profundis. Chiar că mă înduioşează, le explică zâmbind fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Da’ o să le ţii cu tine? întrebă Roxy.

— Sigur. Nu pot să le arunc. Ar putea fi de folos, continuă Nina, care voia să le mai abată gândurile povestindu-le despre obiectele vorbitoare.

Dar Cesco aduse din nou discuţia la sicriul Andorei şi la înmormântarea lui LSL. Băiatul îşi vârî mâinile în buzunare şi spuse cu un aer hotărât:

— Bine, aşadar, contele vrea război. Iar noi o să-l înfruntăm încă o dată. Ne vedem mâine-dimineaţă la bazilica San Marco. Vom descoperi o mulţime de lucruri la înmormântare. Nu ne putem ascunde, altminteri toate bănuielile care planează asupra capetelor noastre vor deveni o certitudine. Şi jandarmii o să ne aresteze fără să mai stea pe gânduri.

Spusele băiatului cu ochelari erau fără cusur şi cei patru scoaseră din buzunare Rubinul Prieteniei Trainice ca să i-l arate Ninei în semn de curaj.

— Să mergem la Carte. Poate o să ne ajute! exclamă Nina luându-l de mână pe Cesco, care o privea cu drag.

Când intrară în Salonul Dogelui, găsiră o surpriză: lângă uşa laboratorului se afla o carte rotundă.

— Ce formă ciudată, spuse Nina luând-o de jos.

— Da, nu am mai văzut niciodată o carte rotundă, spuse Roxy pipăind coperta de carton roşu. *Limpidus*, de Tadino de Giorgis, citi ea titlul.

Cartea sări din mâinile Ninei şi se rostogoli pe pardoseală, apoi se deschise dintr-odată. Copiii se aplecară asupra ei ca să o privească. În fapt, paginile erau cercuri de hârtie, cuvintele erau scrise de jur-împrejurul circumferinţei şi formau un fel de spirală care se termina în centru. Era cam complicat să o citeşti.

Cesco începu cu o propoziţie, dar îşi dădu seama că nu are noimă: zor imircal.

Nina reciti cu atenţie şi văzu că toate paginile erau la fel şi repetau fără întrerupere cele două cuvinte de neînţeles.

— Zor imircal?

Şi Fiore era în încurcătură fiindcă nu izbutea să traducă acel limbaj ciudat.

Dodo arătă cu degetul şi citi de-a-ndoaselea.

— L-a-c-r-i-m-i-r-o-z.

— Lacrimi roz. Bravo, Dodo! Foarte bine, tresări Nina de bucurie, îmbrăţişându-l pe prietenul ei cel roşcovan.

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Cesco ridicându-se în picioare.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni deschise uşa laboratorului şi zise:

— O s-o întrebăm pe *Sistema Magicum Univerşi*.

Nu avu nici măcar timpul să-şi pună mâna pe copertă şi Cartea se deschise singură. Un mănunchi de lacrimi trandafirii se proiectă în sus: în câteva secunde, pe tavan se formară zeci de picături. Pagina lichidă se văluri şi Cartea începu să vorbească:

Lacrimi roz aveţi a aduna ţi lă Saţi-le trei minute să stea. ta înmormântare lichidul preţios va sluji, iar} fina în clipa potrivită îl va *folosi*.

— Păi tocmai, lacrimile roz. La ce folosesc? întrebă nepoata bunicului Misa.

Dar Cartea se închise la loc şi nu dădu nicio explicaţie. Nina îşi desfăcu larg braţele şi, privindu-şi prietenii, zise:

— În ultima vreme, *Sistema Magicum Univerşi* mă înnebuneşte!

Dodo zâmbi şi scoase din raft un flacon de sticlă; Fiore îşi înălţă privirea spre tavan: picăturile roz care rămăseseră prinse acolo erau foarte frumoase!

Între timp, Cesco luase taburetul, se suise pe el şi, cu o lingură mare de cupru, aduna lacrimile. Nina deschise butoiul cu dopuri de Plută Sigură şi luă unul dintre ele. Lacrimile roz erau pregătite, măcar că niciunul dintre cei cinci tineri alchimişti nu ştia la ce vor fi folosit.

În tot acest timp, Duşmanul Numărul Unu punea la cale o altă tărăşenie. Era adâncit într-un dialog destul de important cu un personaj ciudat care, de la o vreme, venea cu regularitate la palat.

— Gândeşte-te bine. Eu pot face multe pentru dumneata. N-o să-ţi pară rău, îi zise contele omului care îl asculta stând în picioare în mijlocul laboratorului K. Vezi, stimate domn, eu am foarte multă putere. Cunosc secretele Alchimiei întunericului şi nimeni, niciodată, nu mă va putea învinge. De altfel, dumneata ar trebui să ştii asta. Ştiu că prima noastră întâlnire nu a fost plăcută pentru dumneata. Pe de altă parte, poate îţi vei aminti că împrejurările nu îţi erau prea favorabile.

Karkon vorbea cu foarte mult calm, până când interlocutorul său îşi înălţă o clipă privirea şi începu să spună:

— Dragă conte, îmi aduc aminte perfect. Dar acum nu o să mai fac aceeaşi greşeală. Am înţeles că Alchimia întunericului este calea cea dreaptă.

Şi aceste cuvinte înfricoşătoare fură rostite cu o hotărâre de neclintit.

— Vino, o să-ţi arăt ceva, continuă Magister Magicum, deschizându-i neştiutorului domn drumul către Infirmerie. Priveşte acolo înăuntru, îi spuse el arătându-i Cada Regeneratoare.

Omul se albi la faţă văzând-o pe Andora absolut cheală şi scufundată în Apa Vieţii, şi, răscolit de emoţie, ceru să se aşeze. Contele se duse lângă el şi îi şopti:

— Va trăi, androida mea preferată va fi încă şi mai puternică decât înainte. Nu-ţi fie frică! Acuma du-te. Nu

vreau să-ţi petreci prea mult timp la palat, fiindcă ar putea da de bănuit. Ne vedem mâine-dimineaţă la înmormântare. Te rog insistent, ţine-te la distanţă, nimeni nu trebuie să ştie că noi doi suntem înţeleşi.

Omul aprobă dând din cap şi atunci Karkon îi înmână o sticlă ce conţinea un lichid gros şi verde, asemănător cu uleiul de măsline. Apoi îi spuse cu glas scăzut:

— Este Otrăvicioasă – şi îi explică unde trebuia să o ducă, un loc pe care ciudatul personaj îl ştia foarte bine. Când vei fi făcut ceea ce ţi-am cerut, voi putea avea încredere deplină în dumneata. Atunci şi doar atunci îţi voi asculta secretele şi te voi învăţa să faci poţiuni alchimice nemaivăzute, sfârşi Karkon şi chipul său monstruos străluci de o lumină tulburătoare.

Pe când misteriosul personaj se pregătea să iasă, înspăimântat, din Infirmerie, androidul deschise un ochi şi îl privi fără ca el să îşi dea seama. Aşadar, Andora renăscuse. Era vie! Curând, şi Karkon avea să descopere acest lucru, spre marea lui mulţumire.

CAPITOLUL DOI

Dispariţia lui José

A doua zi dimineaţă, la 11.30, bazilica San Marco era plină ochi de lume: erau acolo judecătorii şi preşedintele tribunalului, cei zece consilieri înveşmântaţi în violet, toţi funcţionarii de la primărie, angajaţi, comercianţi şi şcolari veneţieni însoţiţi de profesori.

Coroane de flori şi buchete de trandafiri şi gladiole împodobeau biserica, iar lumea aştepta în tăcere să fie adus trupul neînsufleţit al primarului.

Cortegiul funerar ajunse la biserică după câteva minute de întârziere. Sicriul de metal, drapat cu steagul Veneţiei, pe care era brodat simbolul Leului înaripat, era purtat pe umeri de şase jandarmi în uniformă de gală. În fruntea procesiunii mergea Karkon ca d’Oro, având întipărită pe chip o expresie foarte serioasă.

Slujba părintelui paroh al bazilicii dură doar câteva minute, apoi, în faţa mulţimii de oameni, luă cuvântul contele care elogie figura lui Loris Sibilo Loredan, darurile sale înnăscute şi marea lui capacitate politică în administrarea oraşului. Odată discursul terminat, scoase la iveală documentul fals cu semnătura lui LSL şi îl citi cu glas tare. Mulţimea începu să murmure.

— Da, iubiţi concetăţeni, primarul a fost ucis. Otrăvit. Iar eu am fost desemnat chiar de marchiz să-i ţin locul, pentru o vreme, şi sunt fericit de acest lucru. Apoi, pe 3 iunie, vor avea loc alegeri şi voi, în mod liber, îl veţi alege pe noul primar – glasul lui Karkon era grav şi convingător, dar acum vă cer colaborarea. Trebuie să-i ajutaţi pe judecători să-l găsească pe cel care l-a ucis pe LSL. Pe cel care s-a folosit de Otrăvicioasă, puternicul lichid mortal.

Nina şi prietenii ei stăteau lângă una dintre coloanele bazilicii şi, auzind discursul lui Karkon, se priviră năuciţi.

Karkon se apropie de sicriu şi dădu la o parte steagul care îl acoperea, arătându-le tuturor frumoasa inscripţie gravată pe el.

— Dar este sicriul Andorei!

Vocea Ninei răsună ca un tunet.

— Cine îndrăzneşte să mă întrerupă? strigă, la rândul său, contele.

Cesco încercă să o tragă pe Nina deoparte, dar fetiţa îi dădu un brânci şi se repezi către altar. Avea în buzunar sticluţa cu lacrimi roz; nu ştia dacă i-ar fi fost de ajutor atunci, dar era pregătită să se folosească de ele.

Când Karkon o văzu venind, o arătă cu degetul.

— Tu? Şi mai ai curajul să vii aici! îl urai pe LSL, şi lucrul acesta îl ştim cu toţii. Eşti o vrăjitoare! Te foloseşti de magie! Eşti un pericol public pentru Veneţia!

Doi jandarmi încercară să o oprească pe fetiţa care, scăpând din mâinile lor, se împiedică de o treaptă şi căzu grămadă la pământ. Ca să salveze sticluţa, o scoase din buzunar, dar îi alunecă din mână şi zbură ca un proiectil, făcându-se ţăndări chiar pe capacul sicriului de metal pe care era inscripţia. Lichidul alchimic se împrăştie cât ai clipi din ochi şi şterse cuvintele gravate de Karkon. Numele primarului dispăru şi în locul lui apăru ca prin farmec un alt nume: ANDORA.

Şcolarii începură să râdă, lumea se porni să strige împotriva lui Karkon, în vreme ce oamenii de ordine de la primărie şi consilierii încercau să pună mâna pe Nina şi pe cei patru prieteni ai ei care se ascunseseră prin biserică.

Unul dintre consilieri sări pe o banchetă răsturnându-l la pământ pe profesorul José, care privea scena uluit. Consilierul începu să strige din răsputeri încercând să liniştească mulţimea, dar nu izbuti.

Veneţienii ieşiră din bazilică tulburaţi peste măsură şi înmărmuriţi. Sicriul fu din nou acoperit cu steagul Veneţiei şi, în cea mai mare grabă, cei şase jandarmi în uniformă de

gală îl aşezară în barca funerară şi îl duseră la cimitir, pe Insula San Michele. Mulţi fură atunci cetăţenii care începură să creadă că moartea primarului ascundea un adevăr destul de misterios. Şi, mai cu seamă, nu se înţelegea cum dispăruse de pe sicriul de metal numele lui LSL şi apăruse cel al unei femei: Andora. Nimeni nu auzise vreodată vorbindu-se de ea.

Oamenii de ordine şi consilierii îi sfătuiră pe toţi să se întoarcă pe la casele lor şi anunţară că după-amiază urmau să înceapă percheziţiile pentru a găsi sticla cu otravă.

Când, în cele din urmă, bazilica San Marco rămase pustie, cei cinci ieşiră în vârful picioarelor de pe unde se ascunseseră. Dodo căzuse pradă unei crize de nervi şi Roxy începu să îl zgâlţâie, apucându-l de umeri.

— Gata! S-a isprăvit! Nu ne-au prins. Termină cu văicăreala!

Atunci, Nina îşi luă prietenul în braţe, strângându-l la piept cu duioşie, apoi se întoarse către Roxy vorbindu-i cu severitate:

— Mereu eşti aşa! Nu pricepi niciodată când cineva are nevoie de mângâieri.

Fetiţa blondă şi durdulie strâmbă din nas. Întorcându-le spatele, Fiore zise ca o concluzie:

— Bine îţi mai şade!

Ieşind din bazilică, văzură că nu era nici ţipenie de om. Ajunseră degrabă la debarcadere şi se urcară în vaporaşul care ducea la Giudecca. Fiecare se întoarse repede la casa lui: teama ca nu cumva jandarmii să aibă un mandat de arestare pe numele lor îi făcea să vrea mai mult ca oricând să stea alături de părinţi.

Imediat ce Nina traversă podul de fier care ducea la vilă, strigă numele profesorului José sperând ca dascălul să se fi întors de la ceremonia funerară. Dar în locuinţa de lângă vilă nu găsi pe nimeni.

Pe jos, lângă balansoar, văzu câteva bucăţele de hârtie arse. Le adună. Doar pe una dintre ele era scris un cuvânt care însă nu se citea limpede fiindcă fusese mâncat de flăcări: A… PT şi, dedesubt, semnătura lui José.

Puse hârtiuţa în buzunar şi privi împrejur. Cărţi, caiete, haine şi obiecte personale – toate erau la locul lor. Aşteptă câteva minute, dar profesorul nu apăru. Dădu fuga la vilă şi îi întrebă pe Carlo Bernotti şi pe Liuba dacă îl văzuseră, dar niciunul din ei nu ştia nimic.

— S-o fi dus să facă o plimbare. Este foarte tulburat din cauza înmormântării. Şi, în plus, de vreo două zile am observat că pleacă fără să spună unde se duce şi vine acasă târziu, explică grădinarul.

Seara se lăsă repede şi fetiţa Celei de a Şasea Luni se retrase în camera ei, fără să mănânce. Nu avea poftă de mâncare. Stând sub plapuma turcoaz şi avându-l alături pe motanul Platon care torcea, ea privea ţintă tavanul şi se gândea la ce avea de făcut. Dacă, pe de-o parte, LSL fusese eliminat, pe de altă parte, Karkon era mai puternic ca niciodată. Şi, mai presus de toate, acum era instalat în fotoliul de primar! În plus, era şi tărăşenia necunoscută cu Andora şi acel afurisit de necaz cu panoul electric din Acqueo Profundis.

Somnul o fură iute, chiar dacă gândurile continuară să-i fluture prin cap.

La opt dimineaţa, tânăra alchimistă fu trezită de Liuba.

— Ninocica, ia uite ce a sosit! spuse dădaca rusoaică întinzându-i o scrisoare venită de la Moscova.

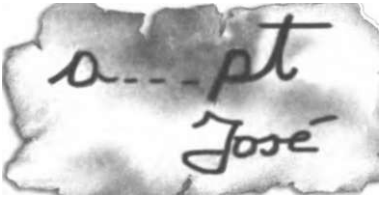

— Mi-au scris mami şi tati! Să vedem ce spun!

*C fl*ce/e/a, *Centru/fl*e *Hferretărt l'ei/e strada os/oie usc/ti 16*

Cf ravă C lina, *aşa* cum *te-am anunţat*, nefreşătim *fientra misia nea s-a/ia/ă. Cntemfoartefreocafiaţi\iino/că-aiiem de încrunta/ ma//ea rea/*aţi Oricum, fentra *net este o onoare să daeem /a /un* sfârşit *cerce/area vieţii extreiie restre. ane*sarea *nuve/ec sfaţia/e era* fireş*ramalăfen/ra 30 m<azie, e/aw te-A n ieie nit şi, oameni/* ele *ştionţă* ele /a *Crer/e au /loiărit să amâne fl/otarea. Qlroă a/) i/ că misiunea va ineefie /a fumă/a/ooi /ac* afri/ (e.

Of/fi *e/or/m tot /inc/e clin /ame şi îţi firomi/em* ca /a *sforşi/a/ acestei că/ă/arii sfaţiade ne vowi în/oare e /a, fiemeţia şi itom, trai ca teţit* imf *re ană.*

*fom inwreasa-ţi te/o-onăm, dew ştii că sâ*e*nie/m* suflust *wno-i controalef-parte seve/re* şi *na ne se* in*ăe/zie să /a Am e & n/act cu rade souo cu /*m *(eterii. Qc4 stea sunt re-adide /a Oj/t & r/e,* fie *cure* tu /e *ştii /urne.*

trimifem a săra//are calc/ă.

dda/ută-i di/n farfoa *noastrăfie ziudxi,* fie *firofe/So-rad* şifoa-rte *sitnfiatitii tăifir/ete-ne.*

Yra mu/fă *drayos/e, oftama st la/a*

Nina era cuprinsă de bucurie.

Nina îşi frecă ochii înlăcrimaţi şi Liuba îi dădu o sărutare pe frunte.

— O să vezi că se vor întoarce curând, o alină dulcea Bezeluţă mângâindu-i părul.

— Sigur, şi apoi o să stăm împreună pentru totdeauna. Au scris asta, aşa că înseamnă că e adevărat,

răspunse fetiţa împăturind la loc scrisoarea.

Liuba o mângâie pe obraji şi ieşi din cămăruţă urmată de Adonis şi Platon. Nina îşi trase pe ea salopeta de culoarea muştarului şi un pulover portocaliu-ţipător. Se privi în oglindă şi îşi făgădui să-l înfrângă pe Karkon. Acum era pregătită să coboare în Acqueo Profundis, unde Max era pe cale să isprăvească lucrările.

Vasul Quandomio sforăia fericit în timp ce cădiţa Tartru Galben se plimba curioasă printre sacii de pietre preţioase. Imediat ce timidul bol Sallia Pitică o văzu pe fetiţă, se şi mută lângă şemineu.

— Bună, Sallia, te-ai odihnit bine? îl întrebă Nina mângâindu-l.

— Da. E frumos să stai aici. Nu-s scorpioni şi şerpi, ca pe Insula Clemente, răspunse bolul clătinându-se uşor.

Sticla de Vintabru Verde căscă şi îi dădu un ghiont vasului Quandomio Fluorescent, care se trezi pe dată.

— Salutare, Nina! Putem să te ajutăm? spuse vasul.

— Să mă ajutaţi? Depinde. Ştiţi să reparaţi un panou electric, întrebă tânăra alchimistă zâmbind.

— Panou ce?! exclamă Tartru Galben ridicând o lăbuţă.

— Nimic. Glumeam. Ştiu prea bine că voi îi ajutaţi lui LSL doar pentru a crea Cumusul Alienant, răspunse fetiţa.

— Nu putem face nimic pentru tine? întrebă Vintabru.

— Nu ştiu. Mă gândesc şi după aia vă spun.

Nina se răsuci pe călcâie şi se duse către Max, care strângea un şurub cu un patent.

— Gata! Acum încerc ză dau drumul la computer, spuse androidul apăsând pe un buton.

Ecranul gigantic se aprinse, la fel şi beculeţele verzi ale sistemului electric.

— Bravo, Max! Ai reuşit! exclamă fetiţa. Obiectele vorbitoare rămaseră tăcute şi priviră totul cu multă

curiozitate. Max se aşeză imediat în faţa tastaturii şi bătu repede mesajul pe care i-l dictă Nina pentru Marea Mamă Alchimistă: „Sunt Nina 5523312, trebuie să-ţi vorbesc de urgenţă. Aici lucrurile merg prost”.

Ecranul gigantic se lumină şi pe el apăru chipul Etereei.

bună} fina ştiu deja ce vrei să-mi *Spui*.

Îţi *înţeleg neliniştea, dar sunt sigură că puterea Alchimiei Luminii te va călăuzi*.

Nu-ţi uita misiunea.

Korax are nevoie de ajutorul tău.

Lucrurile. Se *vor înrăutăţi*!

dar numai dacă vei avea puterea

Să mergi înainte vei putea câştiga lupta împotriva lui karkon. Polo Seşte-te de obiectele vorbitoare şi cere sfat de la Sistema Magicum Univerşi. *Acum ia Pana de Cug* () *i şi înăuntrul sferei vei găsi Împung înşelăciunea, un ac Subţire. Mai multe nu pot* să-*ţi spun*.

Eterea dispăru şi ecranul se stinse.

Nina privi mai întâi la Max şi apoi la obiectele vorbitoare.

— Trebuieză le folozeşti. Dar Eterea nu ţi-a zpuz cum, zise androidul încrucişându-şi braţele pe piept.

Quandomio se legănă.

— Trebuie să spun că nu am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. O femeie de lumină care vorbeşte este, într-adevăr, un lucru ciudat.

Nina se apropie şi mângâie obiectele, apoi scoase din buzunarul din mijloc al salopetei Pana de Gughi şi o frecă repede între degete. Imediat apăru sfera verde smarald – planeta Xorax. Imaginea era foarte clară: în mijlocul Corăbiuţelor, frunzele cele mari de pe Cea de a Şasea Lună, se afla un ac micuţ. Nina îl luă cu gingăşie, vârându-şi mâna în sferă, care dispăru pe dată între mii de steluţe sclipitoare. Tânăra alchimistă puse la loc în buzunar Pana

de Gughi şi Împung înşelăciunea, şi se adresă cu glas dulce obiectelor vorbitoare:

— Trebuie să aveţi încredere în mine.

Apoi luă o cutie mare şi le puse înăuntru, zicându-le:

— Nu vă faceţi griji, n-o să vi se întâmple nimic. Vă duc într-un alt laborator.

Nina ieşi lăsându-l pe Max aşezat pe taburet şi privind spre lagună.

Când ajunse în faţa Cărţii Vorbitoare, scoase din cutie cele patru obiecte şi le aşeză pe masa pentru experimente, apoi îşi puse mâna dreaptă pe *Sistema Magicum Univerşi* şi o întrebă:

— Carte, Eterea mi-a spus să mă folosesc de aceste obiecte vorbitoare. Poţi să mă ajuţi?

Interesante *sunt aceste obiecte ce ştiu Vorbi* şi *acuvh cu Yhult* calm *ţi-or spune ce ai a Săvârşi*\ Vasul Quandomio Pluorescent *trebuie* să-l *arunci în mine pe* moment

Nina luă vasul care se răzvrăti şi încercă să scape cu fuga. Îl aruncă degrabă în pagina lichidă, care îl înghiţi.

AcuYhci Cădiţa Cea Yhică cU grijă ai a o *lua* şi Tartru *Calben degrabă în mine vei arunca*.

Nina făcu întocmai, deşi cădiţa de marmură îşi zbătu cele patru lăbuţe urlând deznădăjduită. Tartru Galben sfârşi înăuntrul Cărţii.

Sticla de %ntabru Verde *acu Yh* o *dau de duţcă*, *ţeavhă nu-ţi fie*, *căci Sigură sunt că nu muşcă*.

Sticla se clătină făcând să se mişte preţioasa substanţă pe care o avea înăuntru. Tânăra alchimistă o aruncă în Carte fără să şovăie.

Sallia Pitică este ultimul obiect de aruncat, *o să vei* Cum. Se va *mai bucura acest bol ciudat*

Micul bol tremura de frică: primi un pupic de alinare şi îşi urmă tovarăşii în interiorul paginii lichide.

În acel moment, Nina privi fix Cartea, aşteptând să se întâmple ceva. Unul câte unul, obiectele vorbitoare se

ridicară la suprafaţă plutind pe pagina lichidă. Nina le luă şi, aşezându-le cu grijă pe masa pentru experimente, le observă rând pe rând. Erau tefere? De fapt, nu păreau schimbate, chiar dacă stăteau nemişcate. Cartea vorbi din nou:

} fu *le atinge şi nu le mişca*, Vei *vedea că apoi osteneala ţi-or da*. *Acuma ia Acul împunginţelăciune ţi decide cartea despre înşelăciune*. *Întoarce-te apoi la mine fără fiică*, *pentru a continua aventura*, *adică*.

Nina se năpusti afară din laborator pentru a se duce în marea bibliotecă din Salonul Dogelui. Căută iarăşi *Dolusy* cartea lui Tadino de Giorgis, care vorbea despre înşelăciuni şi în care Fiore găsise marea literă D. Fără să piardă timpul, o luă de pe raft şi se întoarse imediat în laborator, puse volumul pe masă şi scoase Împung înşelăciunea, acul acela subţire pe care i-l dăduse Eterea. Privi orologiul: era ora 10.45 de minute şi 8 secunde.

— Carte, sunt pregătită, zise tânăra alchimistă.

jta pagina o Surpriză găseşti Je care imediat trebuie să te foloseşti.

Nina răsfoi cartea lui de Giorgis şi ajunse la pagina respectivă.

— Pe toate ciocolatele din lume! Este foarte frumoasă! exclamă ea privind o margaretă de hârtie ce răsărise din pagină cu petale albe şi strălucitoare.

Cste Ploar Şareta şi *Z-o străpungi va trebui cu ÎYhpung înşelăciunea ce în buzunar o ţii*

— S-o străpung? întrebă îngrijorată fetiţa.

Fă – o acufti Şi iYhi Vei Vhultuvhi

Nina apucă acul cu gingăşie şi îl înfipse în mijlocul Floargaretei. Petalele de hârtie se înmulţiră fără număr şi, desprinzându-se de floare, rămaseră plutind în aer, umplând întregul laborator. Cartea vorbi încă o dată:

În Crafit Violet Împung înşelăciunea roteşte şi Je trei ori rrFloargareta Zboară F rosteşte. *ta urmă*, Jesc/*tile* aşa *şi apoi fereastra cea* Yhare *şi fii atentă* S-*o faci ca înleminare*. *vântul Je primăvară căldu*ţ *bătin*e) *pa duce petalele luYhii ce aşteaptă sperinc*).

Tânăra alchimistă era uluită, dar urmă cu străşnicie poruncile primite de la *Sistema Magicum Univerşi*. Înmuie acul în Grafitul Violet, pe care îl cunoştea bine de-acum fiindcă îl folosise de atâtea alte ori pentru a scrie Numerele Bune împotriva Numerelor – Magi karkoniene. Apoi se concentră şi strigă de trei ori: „Floargareta

Zboară! Floargareta Zboară! Floargareta Zboară!”

Împung înşelăciunea îi scăpă din mâini şi începu să scrie pe fiecare petală ce plutea prin aer o propoziţie foarte scurtă:

frve *luăpe Vhormintul lui jisHJ*.

Citind, Nina rămase cu gura căscată, în vreme ce Împung înşelăciunea scria trecând peste miile şi miile de petale de hârtie. La sfârşit, acul se aşeză pe masă, iar fetiţa ieşi din laborator urmată de un nor de petale. Se îndreptă către Salonul cu şemineu ca să deschidă o fereastră, traversând Salonul Dogelui, în care nu se găsea niciuna.

Imediat ce intră o adiere de vânt, micile bucăţi de hârtie zburară afară, ridicându-se către cer. Fiecare petală cu mesajul scris pe ea merse să se aşeze pe pervazurile caselor veneţiene, aşteptând să fie descoperită.

Mica alchimistă se opri în loc şi privi în jur: din fericire, nimeni nu văzuse acel spectacol extraordinar.

Liuba era plecată la cumpărături împreună cu Adonis şi Platon. Fetiţa închise fereastra şi se reîntoarse în laborator. Cartea Vorbitoare era tot deschisă şi obiectele nu dăduseră încă vreun semn de viaţă.

— Carte, când cetăţenii vor citi petalele vor merge la cimitir? De ce?

Al *Ancorei sicriu e încă pustiu*.

Când. Se *por duce în cimitir*; *cetăţenii cinstiţi por descoperi că au fost păcăliţi Pentru toate*, *Jarkon până pe tine pa da*, *dar Alchimia Luminii te pa ajuta*.

— Aşadar, trebuie să mă duc şi eu la mormântul lui LSL? întrebă Nina temătoare.

Mâine-dimineaţă să te duci Pa trebui *şi împreună cu* prietenii tăi *atentă să* fii Var *un* Gaput *f*) *eneficuă* peipurta *şi noile necazuri le* pei *alunga*.

— Capul Beneficus? Ce-i aia? întrebă Nina.

*Un coifân*tr-*adepăr genial pei purta şi de Alchimia*

întunericului te pa Sa/*pa*. De *Mercur Schimbător te pei folosi, numai aşa puternică tu pei fi. Zece grame por fi Je ajuns, din*tr-*odată, pentru a obţine un efect de durată. În ceaun pulberea fină o pei arunca şi rece minute fix Pei aştepta*.

— Carte, dar numai eu voi purta pe cap Capul Beneficus? întrebă tânăra alchimistă, îngrijorată de soarta prietenilor săi.

Unul Singur pei face pentru Vhovhent, dar la sfârşit cinci Por *fi, evident*

— Nu pricep, explică-mi mai bine, insistă fetiţa.

Începe acuftia a lucra Şi încetează a Vhă tot întreba. Cei patru ucenici alchimişti Copii Vor avea coif pentru a. Se *acoperi*.

Sistema Magicum Univerşi se închise dintr-odată, iar Ninei nu-i rămase altceva de făcut decât să se pună pe treabă. Pentru început, se apucă să creeze formula Mercurului Schimbător, pe care o găsise în Caietul Negru al bunicului.

— Aşadar, Mercurul Schimbător este compus din Mercur Pur şi Pământ Verde de pe Cea de a Şasea Lună. Această formulă modifică lichidele făcându-le să devină solide, citi ea cu voce tare.

Se uită printre flacoanele din laborator şi într-un recipient de porţelan galben găsi Pământ Verde de Xorax. Tot acolo, alături, văzu o sticluţă subţire, subţire cu Mercur Pur. Într-o clipită, aruncă substanţele în ceaunul care conţinea safir şi aur, privi orologiul şi amestecă vreme de zece minute fix. Focul din şemineu se domoli şi din ceaun ieşiră două aripi galbene care susţineau un coif transparent. Nina făcu o mişcare ca să-l prindă, dar aripile îl purtară deasupra cărţii *Dolus*. Coiful înghiţi volumul şi, ca Drin farmec, se diviză.

Pe masa pentru experimente apărură cinci coifuri. Abia atunci aripile galbene se reîntoarseră în ceaun şi

flăcările din şemineu începură să ardă ca la început.

— Pe toate ciocolatele din lume! Ce alchimie minunată! exclamă Nina pipăind coifurile cu vârful degetelor.

Sistema Magicum Univerşi se redeschise şi începu să vorbească:

Coifurile transparente sunt gata acuvh şi prietenii tăi *Yhulţuvhiţi Vor* fi, *presupun*. *ÎYhpunginăelăciunea o închide în al doilea Sertar* şi *aşteaptă* S-*o foloseşti pentru un efect Secundar*.

Cartea se închise şi Nina rămase să privească la coifuri şi la obiectele vorbitoare care încă nu se treziseră.

Pe neaşteptate, deasupra Cărţii Vorbitoare se formă un micuţ nor verde, pe care tânăra alchimistă îl atinse uşor cu mâinile: în vârful lui era un plic! îl luă şi îl deschise pe dată. O scrisoare de la bunicul.

Nina strânse la piept scrisoarea şi simţi curgându-i prin vene o putere extraordinară: dragostea bunicului era atât de mare, încât nimic nu ar fi putut să o oprească pe tânăra alchimistă.

Orologiul din laborator arăta ora 12, 3 minute şi 45 de secunde. Puse Acul Împung înşelăciune în al doilea sertar şi, aplecându-se, îi căzu din buzunarul salopetei hârtiuţa arsă pe care o găsise în locuinţa profesorului, cu semnătura dascălului spaniol.

— José, exclamă dintr-odată tânăra alchimistă, care nu mai avusese veşti despre dascăl.

Fugi afară din laborator şi, când ajunse în holul mare de la intrare, îi văzu în uşă pe dădaca rusoaică şi pe Carlo Bernotti, încărcaţi cu sacoşe de cumpărături. Adonis dădea din coadă, iar motanul încerca să-şi vâre capul într-una din pungile de hârtie cu peşte pe care Liuba tocmai îl cumpărase.

— Ştiţi unde este profesorul José? întrebă Nina apropiindu-se de ei.

— Nu. Nici măcar nu a dormit la el acasă. De ieri nu s-a mai arătat la faţă, răspunse grădinarul.

— Cine ştie unde se duce. Poate şi-o fi găsit o logodnică, zise Liuba zâmbind.

— Sunt îngrijorată, cu toţi jandarmii care umblă de colo-colo, n-aş vrea să i se fi întâmplat ceva, spuse Nina.

— Să mai aşteptăm niţel, apoi o să mergem să-l căutăm, adăugă Carlo.

— Dar nu poate să dispară fără urmă. Chiar dacă… ei bine, eu am găsit un bilet în locuinţa lui, începu Nina scoţând la iveală hârtia arsă.

Carlo încercă să citească, dar apoi spuse:

— E distrus, nu se înţelege nimic din ce-i scris aici. O fi una dintre nebuniile obişnuite pe care le pune la cale profesorul. Domnişoară Nina, nu fi îngrijorată, o să vezi că José se va întoarce curând acasă.

Grădinarul zâmbi, lăsând-o pe fetiţă uimită.

Liuba se duse în bucătărie şi începu să bombăne.

— Ce mai e? întrebă Nina, care punea fructele la locul lor.

e/era. r, O ///roi////s Ct-an/as/o, dda/a C/xar/e a O //are/a/ cns///a

DESPRE CURAJ

Q //o/ă <//ei – Wfl<7, *ea// afirreafiie de nu/, nu fe ofitrt format aveam.*

Mă a//e va riieonju ra /e va /o v/ va v-reu să /e injrtnşă. di/e va a /w/e asafitra a no r fiiers & a ne fie care /e /u/es/i, dar ta ea/t de fiiar/ea W/ne/a/.

m/a vă în v/neţe ofin/a ne r/eu/, //ndea /a ea//

fe/ei de a dfasea şi *în/reaşei ea/s/e/n/ă a //n/i ler Mizai CSD/că/m/e se* a-*/ă în//n//e /ale, /fa/rând ve/ ineefiie cău/areu* celei *de a, 3/a//rei Oda/mee/ nu// (omfid/cei/ şi mei/ mi's/e/r/rs din/re ele/men/ele na/ar//: CS/fiia.*

cd/n/s/a-i *că a vei ş/uuşt fii/aw/e/aco<m-a; vei meu /am/nnasă ca n/e/edti/ă: în sferş//, ştndar//e estiia/cir vor fi ///ere.*

a/i *to/uşi,* nu-l *ele aj-a Aţă să ş///. Q\a-i de ajuns să cueve//. O/ va-/ de aja-ns să /e </no/ea//. 3/en/ra a-// a//nee f/n/a, mei/ este ne/i w/e de a/n /se/ru: //a/*răul.

P/) r<dă-*ym, ele ş/reu/ăl//e se defiiăşe-se dacă jo r /a /ele//e>r se vădes/e fi & ră frică. îi/re/) u/e să ai ca/roij* caz *să sau/ /e/evăra/ ce/m cer re vrea să t/ aMundă.*

odat/măş/ /ar/e de cuşe/, ră, suj/are şi *x/m/e/, drae/os/e* şi *fit r/ele n/e, foa/e (jfăsese cu/ea tte/44 doar fir/n Zarafi.*

d/mfidefi S4<nee/e de ale/am/s/ă ca o mdrăx nea/u săn a/o a să fii curejoeisăşi rafie /an/ari/e O, //aş/ei O/scarc.

Ode /u/fese mu//

A-ww/ G ///Şi

— Sticla asta, cine a pus-o pe masă? Pare să fie cu ulei de măsline. Eu nu am cumpărat aşa ceva, explică dădaca rusoaică.

— Nu ştiu. Pune-o în cămară. Care-i problema?

Nina ridică din umeri şi se duse să pună masa pentru

prânz. Liuba privi sticla şi o lăsă pe masă.

Abia începuseră cei trei să mănânce şi cineva sună la clopoţelul vilei. Nina dădu fuga să deschidă, sperând că era vorba despre profesorul José, dar nu era aşa. Abătuţi de tot, intrară Dodo, Fiore, Roxy şi Cesco.

— Ne-au ţinut toată dimineaţa în cancelaria profesorilor. Nu mai vor să ne mai lase în clasă cu colegii noştri, explică Fiore cu ochii în lacrimi.

— De ce? Ce-aţi făcut?

Nina îi întrebă în timp ce-i primea în Salonul Portocalilor, şi Liuba pregătea alte patru farfurii cu paste.

— Uite că ne-au văzut pe toţi ieri, la înmormântarea primarului. Oamenii de ordine erau pe urmele noastre şi tu ai întrerupt discursul lui Karkon. Directorul şcolii nu are orbul găinilor! A observat şi el că inscripţia gravată pe sicriu s-a schimbat. Acuma cred că suntem magi. Şi că pe LSL l-am ucis noi!

Cesco era furios şi nu izbutea să stea locului.

— Povestea asta cu înmormântarea măsluită se va isprăvi mâine, răspunse cu hotărâre fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Mâine? Şi de ce, mă rog?

Roxy o privi pe Nina şi îşi lăsă capul pe un umăr.

— Pe pervazurile tuturor caselor a ajuns o petală de Floargaretă şi…

Dodo îi tăie vorba:

— Fii… fi… floargaretă?

— Da, este o floare vrăjită ce a ieşit din cartea *Dolus* de Tadino de Giorgis, le explică Nina în grabă.

— Aia în care am găsit marele D, întări Fiore.

— Chiar aşa. Bun, pe scurt, ziceam, pe aceste petale Împung înşelăciunea a scris că toţi trebuie să meargă mâine la mormântul lui LSL, povesti agitată fetiţa.

— Împung înşelăciunea? Un alt instrument alchimic? întrebă Cesco tot mai curios.

— Da, e un ac pe care mi l-a dat Eterea azi-dimineaţă… dar Nina fu din nou întreruptă.

— Dar, dacă ai vorbit cu Eterea, asta înseamnă că acuma ecranul şi computerul funcţionează, zise Fiore.

— Da, totul e OK. Oricum, mâine o să ne ducem şi noi la cimitir. Şi va trebui să ne folosim de Capul Beneficus, aşa mi-a zis Cartea să fac, tânăra alchimistă privi feţele prietenilor săi şi râse. Este vorba de un coif transparent. Am cinci, dar nu ştiu de ce va trebui să le purtăm.

— Asta-i bună! Dacă nu ştii tu, să vezi că o s-o ştim noi! replică Roxy.

Pe de altă parte, Nina le spusese tot ce ştia pentru a-i linişti. După ce termină de mâncat pastele, grupul îşi luă la revedere, dându-şi întâlnire pentru a doua zi dimineaţă.

La ora nouă fix se regăsiră la debarcaderul de pe Giudecca şi se urcară în vaporaşul care ducea pe Insula San Michele, cimitirul din Veneţia. Fetiţa Celei de a Şasea Luni le dădu coifurile şi, cu mare stânjeneală, fiecare dintre ei îl ascunse pe al său sub canadiană, sub privirile amuzate ale pasagerilor de pe vaporaş. Copiii observară un du-te-vino continuu, şi toţi oamenii strângeau în mână petala de Floargaretă. Nina era bucuroasă, misiunea mergea înainte aşa cum fusese prevăzut. Băgă mâna în buzunar, strânse Taldomul

Lux şi, închizând ochii, îşi făcu repede curaj amintindu-şi scrisoarea bunicului. Ştia că, în curând, avea să-l întâlnească pe contele Karkon. Şi el, ca şi consilierii îmbrăcaţi în violet, primise fără îndoială petala de Floargaretă.

Şi chiar aşa era.

La Palatul ca d’Oro deşteptarea fusese dată de un poştaş: la ora şase fix, se prezentase în faţa marii porţi de la intrare şi sunase insistent. Visciolo, care nu avusese destul timp să-şi tragă pe el hainele, îi deschisese îmbrăcat într-o pijama neagră, jegoasă.

Sosea de la Moscova un pachet bine sigilat; pe cele patru laturi stătea scris „urgent” în rusă şi în italiană. Cocoşatul îl duse pe dată lui Karkon, care tocmai se trezise şi el. Contele îl deschise – ştia deja ce conţinea: Vintabru Azuriu, lichidul alchimic pe care Vladimir Amăgitorul îl găsise în tundra siberiană. Dar acum nu mai era de folos. LSL murise şi ingredientul pentru crearea Cumusului Alienant era inutil acum.

— Du-te la Infirmerie şi verifică dacă Andora se simte bine. Ia-ţi-i în ajutor pe cei doi gemeni, eu sosesc în scurt timp, spuse Karkon punându-şi mantia violet.

Ieşi în grabă şi coborî la etajul de dedesubt ţinând pachetul în mână. Intră în laboratorul K, puse pachetul într-un colţ, se aşeză la tastatura computerului şi luă legătura cu androidul rus.

— Vladimir! Vintabrul a ajuns prea târziu. Şarpele cu Pene a avut un sfârşit tragic. Acum fii atent, trebuie să acţionezi imediat. Reia legătura cu Ferk şi încearcă să te amesteci printre angajaţi. Trebuie să-i opreşti cât mai repede posibil pe părinţi Ninei.

Androidul răspunse pe dată:

— Stăpâne, trebuie să-i ucid?

— Nu, pentru moment e suficient să nu intre în legătură cu fiica lor. Spionează-i şi opreşte-i!

Contele stinse computerul şi se întoarse în camera lui ca să-şi ia Pandemonul Mortalis pe care îl lăsase pe masă.

Soarele răsărise de puţină vreme şi Karkon deschise fereastra ca să ia o gură de aer proaspăt. Pe pervaz văzu ceva neobişnuit: o petală de hârtie. O luă şi citi ce era scris pe ea: „De dus pe mormântul lui LSL”.

Imediat îl apucară toate pandaliile şi se năpusti în Infirmerie luându-l la şuturi pe Visciolo, aşa, doar ca să se răcorească. Alvise şi Barbessa erau îngroziţi şi, după ce îi schimbară Andorei filtrul de Apa Vieţii, ieşiră în fugă din cameră. Androidul karkonian încă avea ochii închişi. Dar

se prefăcea! Nu voia să arate că se trezise din moarte. Andora înţelesese ce se întâmpla, ba chiar îl recunoscuse pe individul ciudat care acum trăia la palat ca să fie dăscălit de conte. O persoană inteligentă şi învăţată şi, ca atare, foarte periculoasă.

Andora se tot gândea la ceea ce ar fi putut face. Nu se mişcase nici măcar cu un milimetru şi stătea cufundată în lichidul din Cada Regeneratoare aşteptând să poată acţiona fără a da naştere la bănuieli. Noul microcip în formă de monedă introdus în creierul ei funcţiona perfect, dar Karkon nu luase în calcul Memoria Remanentă. Androidul îşi amintea foarte bine ce făcuse în trecut, atunci când se purtase rău cu Nina. Mai avea încă în minte imaginea bunului Max-lOpl care o îngrijise cu dragoste şi înţelegere. Dar nu izbutise să treacă peste durerea provocată Ninei şi familiei ei, nu reuşise să depăşească această problemă gravă. Aşa că se sinucisese. Acum stătea acolo, în Cada Regeneratoare a lui Karkon, având în minte un singur gând: să o ajute pe Nina şi astfel să-i obţină iertarea!

Magister Magicum era verde de furie, strângea în mână petala de Floargaretă în vreme ce introducea fire sub unghiile de la picioarele Andorei, pentru a-i controla reflexele.

Soneria insistentă a telefonului îl deranjă de la treabă. Unul după altul, sunară cei zece consilieri care cereau explicaţii despre neobişnuita petală pe care o primiseră.

— Cine o fi fost? Acum am dat de necazuri. Veneţienii se vor duce cu toţii la mormântul lui LSL şi vor vrea să afle adevărul despre înmormântare, zise unul dintre cei zece consilieri, mai agitat.

— Nina a fost! E limpede. Trimiteţi imediat jandarmii la vilă. Arestaţi-o! Arestaţi-i pe toţi prietenii ei! urlă contele ca un apucat.

— Vom executa imediat ordinul. Dar sticla de Otrăvicioasă? Nu trebuia să o acuzăm pe mica vrăjitoare de uciderea lui LSL? întrebă consilierul cu naivitate.

— Sticla de Otrăvicioasă e deja la locul ei. O s-o găsiţi în bucătărie, explică nemulţumit Karkon.

— În bucătărie? Şi cine a dus-o în vilă? întrebă consilierul, tot mai derutat.

— Dar ce contează cine a dus-o? Vreţi numele şi prenumele?

Contele se mânia tot mai tare.

— Nu, nu, pentru Dumnezeu! Trimit imediat jandarmii. Apoi ne întâlnim la cimitir; n-aş vrea ca mulţimea să ne dea prea multă bătaie de cap – şi, spunând acestea, consilierul puse jos receptorul.

În vreme ce Nina şi prietenii ei ajungeau la mormântul lui LSL împreună cu un grup numeros de veneţieni, toţi ţinând în mână petala de Floargaretă, la vilă avu loc o adevărată tragedie. Carlo Bernotti tocmai muta o mobilă grea în Salonul Trandafirilor, fiindcă Liuba îşi pusese în gând, chiar în dimineaţa aia, să facă o curăţenie

generală. Când sunară la uşă, dădaca rusoaică se năpusti într-acolo, fiindcă spera să fie José. Când deschise, se trezi faţă în faţă cu patru jandarmi care o făcură să se dea înapoi îmbrâncind-o.

— Avem ordin să percheziţionăm casa. Unde este bucătăria? zise pe un ton ameninţător primul dintre jandarmi.

— E în partea aia, îi arătă dădaca, tremurând de frică.

— Ce e asta? întrebă al doilea jandarm ţinând în mână o sticluţă pe care o găsise pe masa din bucătărie.

— O sticlă de ulei de măsline, răspunse Liuba cu teamă.

— Ulei de măsline? Ia să vedem.

Al treilea jandarm scoase dopul, mirosi şi exclamă imediat:

— Aha! E Otrăvicioasă! Lichidul verde care l-a ucis pe primarul LSL!

— Otrăvicioasă? Păi nu-i cu putinţă… şi unde mai pui că sticla aia am găsit-o pe masă şi… încercă să se justifice dulcea Bezeluţă.

— Gata! Tăcere, babo! Eşti arestată! strigă primul jandarm împroşcând-o cu salivă.

Liuba izbucni într-un plâns disperat, iar urletele ei îl îngrijorară pe Carlo care ieşi din Salonul Trandafirilor şi, când o văzu pe sărmana Liuba cu cătuşe la mâini şi înconjurată de jandarmi, îşi suflecă mânecile cămăşii şi spuse cu glas tunător:

— Lăsaţi-o în pace!

Al doilea jandarm îi dădu un brânci şi grădinarul ripostă dând şi el un pumn, şi apoi altul, şi încă unul. Se ajunse la o adevărată încăierare, în cele din urmă Carlo trezindu-se şi el cu cătuşe la încheieturi.

— E un complot! Noi nu avem nimic de-a face cu otrăvirea primarului, strigă Liuba care, de spaimă, se

făcuse albă ca varul.

— Noi, asasini?! Da’ ce, sunteţi nebuni? Aţi greşit adresa, zise grădinarul încercând să se descătuşeze.

— Poate n-o fi asta Vila Espasia? întrebă ironic al treilea jandarm.

— Ba da, răspunseră cei doi nefericiţi.

— Şi nu cumva aici locuieşte Nina de Nobili, mica vrăjitoare? întrebă cu un aer obraznic al patrulea jandarm.

— Ba da, însă nu e o vrăjitoare. Nina este nepoata profesorului Mihail Mejinschi, unul dintre cei mai mari alchimişti din lume, adăugă cu mândrie dădaca rusoaică.

— Da, da! Alchimistă! O alchimistă foarte primejdioasă! Şi unde-i acum fetiţa? întrebă al doilea jandarm trăgând cu ochiul prin camere.

— A ieşit afară!

Liuba trăgea nădejde că Nina n-o să revină acasă tocmai atunci, altminteri ar fi arestat-o pe dată.

— Bine, acum o să vă ducem la închisoare pe voi doi, apoi o să ne întoarcem să punem mâna şi pe mica vrăjitoare – şi, spunând acestea, al treilea jandarm îi împinse afară pe uşă pe dădaca rusoaică şi pe grădinar, negru la faţă de furie.

Adonis şi Platon se jucau sub magnolia cea mare din curte şi, când îi văzură pe Liuba şi pe Carlo târâţi cu forţa, îi atacară pe jandarmi, care reacţionară aruncând cu pietre după cele două animale.

Platon fu lovit la cap şi căzu la pământ în nesimţire. Atunci, cu un salt, dulăul negru se aruncă asupra celui de-al doilea jandarm, cel care o ţinea pe Liuba. Omul se clătină pe picioare şi începu să dea de zor în câine cu un lanţ gros. Adonis deschise larg botul şi îşi dezveli colţii, sfâşiind o bucată de uniformă. Jandarmul îl mai lovi o dată şi închise poarta de fier, lăsând cele două animale singure şi rănite în parcul vilei.

Cei doi nevinovaţi fură urcaţi cu forţa în barca cu

dungi albe şi negre a închisorii, care stătea pregătită pe canalul ce mărginea Vila Espasia. Primul jandarm porni motorul bărcii şi, în mare viteză, trecu pe sub podul de fier şi ieşi în Canalul Giudecca. În câteva minute, Carlo şi Liuba se treziră într-o celulă umedă şi întunecată din Sectorul Asasini al închisorii.

Unul dintre gardieni le scoase cătuşele amândurora. Dulcea Bezeluţă se aşeză pe un pat de scânduri şi începu să plângă din nou, disperată. Carlo se duse lângă ea şi îi şterse lacrimile cu o batistă.

— O să vezi că ne vor elibera. Suntem nevinovaţi şi adevărul o să iasă la lumină.

Dădaca rusoaică bâigui câteva cuvinte şi, cu ochii umflaţi şi roşii de plâns, clătină din cap: se gândea că Nina rămăsese singură acum, că părinţii ei erau departe, iar mătuşile spaniole aşijderea.

— Doar profesorul José o poate ajuta pe Ninocica, spuse ea printre sughiţuri.

— Da. îmi doresc să se arate iar la faţă şi să aibă grijă de domnişoara, adăugă grădinarul.

— Dragul de Mişa, a avut atâtea necazuri din cauza experimentelor lui de alchimie, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că şi Nina o să dea de belele. Poate că e vina mea. Trebuia să fiu mai atentă. Trebuia să fiu mai severă.

Liuba nu-şi găsea pacea şi, întinsă pe patul de scânduri vechi şi murdar, continuă să plângă.

— Crezi… că Nina o fi fost cea care a folosit sticla de Otrăvicioasă? întrebă tulburat bunul grădinar.

— Nu. Nu cred. Nepoata profesorului Misa n-ar putea face vreun rău, niciodată. Blestematul ăla de Karkon are ce are cu ea, spuse dădaca rusoaică.

— Da. Contele e un individ parşiv. Ca să nu mai vorbim de copiii lui orfani, adăugă grădinarul.

În acel moment, uşa cu gratii a celulei scârţâi şi pătrunseră înăuntru doi gardieni.

— Mâine o să vă viziteze contele Karkon, anunţară ei cu un glas sec.

— El?! exclamă Liuba ridicându-se de pe pat.

Cei doi gardieni nu răspunseră şi plecară încuind la loc uşa cu cheia.

Carlo apucă gratiile cu mâinile lui mari şi bătătorite şi strigă:

— Suntem nevinovaţi! Daţi-ne drumul!

Strigătul lui răsună pe coridoarele întortocheate ale închisorii şi se pierdură printre zgomotele de lanţuri şi jelaniile celorlalţi întemniţaţi.

CAPITOLUL TREI

Două Alchicârti de Tarot

printre morminte

— Uită-te acolo, în spatele pietrelor ălora, e o mare de oameni. Acolo trebuie să fie mormântul lui LSL! exclamă Cesco şi păşi înainte, urmat de Dodo, Roxy şi Fiore.

Nina rămăsese în urmă şi, fără să spună nimănui nimic, se hotărâse să meargă să vadă mormântul bunicului. Ştia foarte bine că, sub pământ, era doar trupul lui şi că adevărata esenţă vitală a lui Mihail Mejinschi se afla, de fapt, pe Cea de a Şasea Lună, dar voia doar să verifice dacă mai erau pe mormânt flori proaspete. Când ajunse în faţa mormântului, privi cu ochi trişti fotografia bunicului, îngenunche şi o mângâie. Apoi închise ochii şi se gândi intens la scrisorile pe care le primise de când profesorul Mişa nu se mai afla pe Pământ. Îi apăru în minte şi acel episod neliniştitor întâmplat cu câteva luni în urmă, când, însoţită de mama Vera şi tata Giacomo, venise la cimitir şi văzuse chipul monstruos al lui Karkon în locul fotografiei bunicului.

Pe când era cufundată în gânduri, simţi cum cineva îi pune o mână pe cap. Se întoarse şi:

— KARKON!

— Ai venit să aduci floricele bunicuţului tău iubit? spuse cu glas ascuţit contele, care stătea lângă ea asemenea unui corb.

— Nu mă atinge! îmi faci scârbă! strigă Nina ridicându-se pe dată în picioare.

Karkon o apucă de un braţ şi îi făcu semn unui jandarm să se apropie.

— Arestaţi-o! E o vrăjitoare!

Nina îl muşcă de mână pe conte, care, de durere slăbi strânsoarea, lăsând-o să-i scape. Tânăra alchimistă începu să fugă printre morminte strigând:

— Ajutor, vor să mă aresteze!

Mulţimea, strânsă în jurul mormântului lui LSL, auzi urletele fetiţei şi toţi se întoarseră să vadă ce anume se întâmpla. Cesco fugi în întâmpinarea Ninei şi o apucă de mână, iar Dodo îşi puse coiful transparent crezând că îi va fi de folos imediat şi se agăţă de un îngeraş de marmură. Fiore şi Roxy săriră în vârful unei fântâni vechi, acum fără apă, şi strigară:

— Înmormântarea primarului e o cacealma. Karkon vă înşală pe toţi.

Bărbaţii şi femeile din jur se priviră uimiţi şi, când Nina ajunse împreună cu Cesco lângă mormântul lui LSL, copiii aflaţi acolo începură să aplaude. Nina simţi Taldomul vibrând, dar, de bună seamă, nu-l putea folosi în faţa tuturor. Totuşi, deşi ascuns în buzunarul salopetei, sceptrul magic acţionă de la sine. Din ochii de goasil plecă o rază albăstrie care se opri drept pe piatra de mormânt a primarului.

Pământul începu să se cutremure şi sicriul de metal se ridică înspre cer, ca împins de o forţă misterioasă.

— Ohooo… păi asta e magie! exclamară miile de oameni privind jur-împrejur fără a înţelege de unde venea lumina albăstrie.

Raza din Taldom învăluia mormântul lui LSL şi, pe neaşteptate, petalele de Floargaretă pe care lumea le ţinea în mână zburară deasupra sicriului, acoperindu-l cu totul. Mănunchiul de lumină albăstrie se îndreptă în sus şi petalele lipite de metal fură atât de atrase de energia creată de Taldom, încât ridicară, încetişor, capacul sicriului până ce îl duseră la cinci metri înălţime.

— Ooo… sicriul e gol! exclamară veneţienii cu totul năuciţi de ceea ce vedeau.

— Da, gol. Primarul e mort, dar trupul lui nu mai este. LSL nu a fost otrăvit, ci…

Nina se pregătea să spună adevărul când un jandarm îi astupă gura şi o trânti la pământ cu brutalitate.

— Calm, calm! Dragi concetăţeni, îmi pare foarte rău pentru acest neajuns – spuse contele Karkon sosind în fuga mare – dar aţi avut dovada concretă: Nina de Nobili face vrăji! Şi ea este cea care a pus la cale toată harababura asta. Ea a mutat trupul neînsufleţit al lui LSL. Ea este vinovată.

— Da, e o asasină! strigă un jandarm păşind în faţă.

— Ooo… dar e doar o fetiţă! exclamă mulţimea.

— Eu am dovada că primarul LSL a fost ucis tocmai de Nina, ajutată de prietenii ei, Cesco, Dodo, Fiore şi Roxy. I-am arestat deja pe dădacă şi pe Carlo Bernotti, grădinarul. În bucătăria din Vila Espasia am găsit sticla de Otrăvicioasă, lichidul mortal care l-a omorât pe iubitul nostru primar – şi jandarmul le arătară tuturor sticla, ca pe un trofeu.

Karkon îşi umflă pieptul şi, cu un aer foarte mulţumit, arătă spre prietenii Ninei.

— Arestaţi-i!

Îmbrăţişând strâns îngeraşul de marmură şi având pe cap coiful transparent, Dodo plângea deznădăjduit. Roxy şi Fiore, care încă erau în vârful fântânii arteziene, începură să dea cu picioarele în jandarmii care încercau să pună

mâna pe ele. Cesco se aruncă într-o groapă abia săpată, sperând să nu fie văzut. Nina strigă încă o dată:

— Vina e toată a... dar nu izbuti să isprăvească fraza, fiindcă maleficul Karkon puse mâna pe Pandemon Mortalis.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni văzu că steaua din palma dreaptă se făcuse neagră. Trebuia să se apere cu orice chip. Înainte de a-şi pune pe cap coiful, strigă din răsputeri:

— Capul Beneficus.

Fiore, Roxy şi Cesco pricepură din zbor şi îşi puseră obiectul transparent, în vreme ce contele şi jandarmii o priveau pe Nina fără să înţeleagă nimic din ceea ce spusese.

— Gata acum, vrăjitoare mică! Las că îţi arăt eu ţie! spuse Karkon şi ridică Pandemonul Mortalis din care ieşi un fum violet, ameţitor.

Bărbaţi, femei, copii şi bătrâni, consilieri comunali şi jandarmi, toţi căzură la pământ adormiţi. Doar Nina şi prietenii ei rămaseră treji. Coiful funcţiona de minune şi le îngăduia să respire aer curat.

În acel moment, tânăra alchimistă scoase Taldomul. Acum, că mulţimea dormea, putea să-l folosească!

Apăsă de trei ori pe ochii de goasil şi din ciocul de Gughi izbucni o văpaie care lovi picioarele groase ale lui Karkon. De durere, contele începu să ţopăie, trecând de la un mormânt la altul şi răsturnând vase cu flori şi pietre funerare.

Atunci, Magister Magicum îşi ridică privirea spre cer şi, zbierând ca un ieşit din minţi, activă o Alchicarte de Tarot: Lec Turris. În mijlocul mormintelor de-acum devastate apăru un Turn, ceva mai înalt de trei metri şi rupt la jumătate. În jurul lui se rotea o sferă mică, închisă la culoare – Planeta Neagră. Era o Alchicarte de Tarot Răufăcătoare cu putere ridicată.

Cimitirul părea un câmp de luptă, dar veneţienii, complet adormiţi, nu puteau vedea bătălia magico-alchimică în desfăşurare.

Cu faţa murdară de pământ, Nina scotoci prin buzunare căutând cu disperare pachetul cu Alchicărţile de Tarot care-i mai rămăseseră. Îl găsi! În mare grabă scoase cartea Sia Justiţia şi o aruncă în aer.

În faţa Turnului se materializă o femeie bătrână cu părul strâns într-un coc, cu o statură robustă şi cu ochi mari şi negri. Păşi înainte înveşmântată în foarte frumoasa ei rochie verde-sclipitor, arătându-le o balanţă de aur. În jurul capului i se rotea o sferă luminoasă: Planeta Albă.

Karkon îşi desfăcu mantia violet şi aţâţă Turnul:

— Nimiceşte totul!

Dar Sia Justiţia ridică spre cer balanţa de aur care atrase razele soarelui: în câteva secunde se formă un mănunchi de lumină galbenă intensă. Din mijlocul balanţei ţâşni raza dreptăţii care îl lovi în piept pe Magister Magicum. Karkon nu izbuti să tragă cu Pandemonul şi se prăbuşi la pământ în nesimţire. Nina scoase un urlet, dar Sia Justiţia ridică o mână făcându-i semn să nu se apropie.

Lupta între cele două Alchicărţi de Tarot începuse!

Lec Turris înaintă greoi târându-se peste morminte; unele dintre ele se prăbuşiră şi trei lespezi de marmură având gravate pe ele numele defuncţilor se sparseră în mii de bucăţi. Turnul era la doi paşi de Sia Justiţia care avea în buzunar o cutioară ce conţinea Plumbul din care, în caz de nevoie, îşi extrăgea energia spirituală.

Pe neaşteptate, din vârful Turnului frânt în două se desprinseră o mulţime de cărămizi care căzură peste Fiore şi peste Roxy, rănindu-le la braţe. Bătrâna reacţionă pe dată, făcând balanţa să se legene: un vânt cald ridică un nor de praf. Partea de sus a lui Lec Turris se aplecă încetişor în faţă şi din crăpătura centrală ieşi afară un cilindru plin cu Argint Ambiguu, substanţa alchimică din care sunt alcătuite elementele componente ale mecanismelor vrăjite. Sia Justiţia îşi băgă mâna în buzunar şi scoase cutioara de Plumb, apoi zise:

— Tu eşti un turn în ruină. Prăbuşeşte-te în faţa mea şi aşa vei putea să fii reconstruit, frumos şi întreg.

Lec Turris lansă un jet de Argint Ambiguu care arse balanţa Alchicărţii de Tarot Binefăcătoare. În acel moment, femeia azvârli Plumbul care sfârşi înăuntrul cilindrului. Un fulger de foc îl lumină pe Lec Turris şi şapte săgeţi urcară spre cerul negru ca smoala. Deasupra cimitirului se pogorî bezna, în vreme ce bătaia clopotelor vesti ora: era doar 10.30 dimineaţa.

O dimineaţă întunecată, fără soare.

Dodo încercă să strige, dar coiful îi domolea vorbele, Fiore şi Roxy se ţinură de mână, iar Cesco, singur în groapă, se simţi prins în cursă şi nu izbuti să revină la suprafaţă.

Sia Justiţia îşi luă zborul aruncând balanţa împotriva lui Lec Turris, cele şapte săgeţi coborâră din cer ca nişte rachete lovind nimicitor Turnul Răufăcător, care se prăbuşi într-o clipită. Din Alchicartea de Tarot Răufăcătoare rămase doar o grămadă de praf. Planeta Albă a Siei Justiţia înghiţi Planeta Neagră şi un cerc fluorescent învălui întregul cimitir.

Bătrâna doamnă se întoarse către Nina şi zise:

— Misiunea mea s-a terminat. Am făcut paguba cuvenită. Acum e rândul tău să înfrunţi viitorul. Mai ai la îndemână o carte magică şi sunt sigură că biruinţa va fi

toată de partea ta.

Sia Justiţia o îmbrăţişă pe fetiţa care o privea uimită.

— Ţine, obiectul ăsta îţi va fi de folos!

Nina luă din mâinile femeii un baston micuţ şi subţire de cupru, care avea la capăt o buclă de aur.

— Ce este asta? întrebă tânăra alchimistă.

— Este Condeierul. Dacă răsuceşti bucla de aur spre stânga, va apărea o peniţă de sidef. Nu ai nevoie de cerneală. Este o peniţă magică pe care o vei folosi numai sub apă, explică bătrâna.

— Sub apă? repetă Nina.

— Da. Însă eu nu pot să-ţi explic mai mult. Vei înţelege şi vei scrie.

Sia Justiţia mângâie chipul fetiţei, apoi îşi întinse braţele de-a lungul coapselor, îşi înălţă capul spre cer şi îşi luă zborul, dispărând în gol.

Încet-încet, cerul redeveni albastru, fetiţa Celei de a Şasea Luni băgă Condeierul în buzunar şi dădu fuga înspre ieşire, în vreme ce Karkon îşi venea cu greu în fire. Omul îşi ridică privirea şi, stând în genunchi în faţa rămăşiţelor lui Lec Turris, clătină din cap. Îi curgeau balele de turbare şi ura faţă de Nina crescuse peste măsură.

Fiore coborî de pe fântâna arteziană şi îl luă pe Dodo de un braţ, dezlipindu-l de îngeraş, în vreme ce Roxy se ghemui pe marginea gropii ca să-i întindă o mână lui Cesco, care urcă la suprafaţă cu chiu, cu vai.

— Să fugim! zise Nina aruncând coiful cât colo.

Cei cinci copii fugiră de le sfârâiau călcâiele, de teamă ca nu cumva contele să tragă din nou cu blestematul lui de Pandemon. Îndată ce ajunseră la debarcader se urcară pe vaporaş: în sfârşit se puteau aşeza, aşteptând să sosească în Giudecca.

Efectul narcoticului se termina şi lumea rămasă în cimitir începu să se trezească. Ca să nu le dea veneţienilor nicio explicaţie, contele se acoperi cu mantia violet şi

dispăru într-un nor de sulf, jurându-şi o nouă răzbunare.

Când vaporaşul acostă la debarcaderul de la San Marco, Nina se hotărî să coboare şi îi trase după ea pe cei patru prieteni.

— Da’ nu mergem la Vila Espasia? întrebară Fiore şi Roxy care fuseseră rănite uşor de căderea cărămizilor Turnului.

— Nu. Trebuie să-i eliberăm pe Liuba şi pe Carlo. Jandarmul a spus limpede că sunt arestaţi, explică Nina mergând cu pas apăsat către închisoare.

— OK. Dar cum o să facem?

Cesco se temea de ce era mai rău.

— Nu ştiu. Dar trebuie să încercăm, răspunse scurt fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Când ajunseră lângă palatul ducal, la câţiva paşi de poarta mare a închisorii, văzură nu mai puţin de nouă gardieni care stăteau de pază.

— Imposibil! Nu putem să le abatem atenţia tuturor, zise Roxy.

Avea dreptate.

— Trebuie să ne ascundem, altminteri ăia ne arestează de îndată.

Fiore era îngrozită.

Nina nu se simţea în largul ei: nu putea accepta că dădaca rusoaică şi grădinarul fuseseră pe nedrept zvârliţi în temniţă. Fu cuprinsă de o senzaţie de nelinişte. Se simţi singură, măcar că îi avea alături pe prietenii ei dragi şi curajoşi. Numai la gândul că Liuba şi Carlo nu mai erau în vilă, şi simţea că o lasă puterile.

Cesco îşi puse mâinile pe umerii fetiţei Celei de a Şasea Luni şi, privind-o drept în ochi, zise:

— O să-i eliberăm. Ţi-o jur. Totuşi, trebuie să studiem un plan pentru a-i face să evadeze. Să ne întoarcem la vilă, o să vezi că vom găsi o soluţie.

Nina îşi coborî privirile şi fu de acord. Apoi luă celularul şi telefonă la Moscova, la Ferk. I se adresă operatorului de la centrala telefonică în limba rusă şi întrebă dacă poate vorbi cu părinţii ei. Voia să le explice ce i se întâmplase bietei Bezeluţe şi trăgea nădejde că mama şi tata se vor întoarce la Veneţia. Dar operatorul, care răspunse cu o ciudată voce metalică, le spuse că nu putea să le facă legătura cu cei doi oameni de ştiinţă fiindcă se aflau într-o zonă protejată şi inaccesibilă a Centrului de cercetări asupra vieţii extraterestre.

Minţea! În realitate, operatorul era Vladimir Amăgitorul.

Izbutise să intre la Ferk şi să ocupe postul adevăratului operator al centralei. Cu voce grăbită îi spuse Ninei că luase notă de comunicarea ei şi făgădui că, îndată

ce se va putea, îi va anunţa pe cei doi oameni de ştiinţă.

Cuprinsă de nelinişte, tânăra alchimistă îşi lăsă capul pe umărul lui Cesco şi plânse. Băiatul o strânse tare în braţe, şoptindu-i cuvinte alinătoare ca să o liniştească.

Ciudata purtare a celor cinci fu observată de unul dintre gardieni care, din nefericire, îi recunoscu.

— Să punem mâna pe ei! Sunt copiii dip Giudecca! strigă el către ceilalţi gardieni.

— Să fugim! ţipă Nina alergând iepureşte către debarcader.

Luară din zbor vaporaşul care îşi trăsese deja parâmele de pe mal şi, cu sufletul la gură, se strânseră unii în alţii.

— Acum o să vină să ne pe… pe… prindă, izbuti Dodo să zică în ciuda gâfâielii.

— Nu vă faceţi griji, o să ne baricadăm în vilă, răspunse Nina cu teamă.

Aşadar, vânarea celor cinci tineri alchimişti începuse.

Între timp, alţi zece jandarmi îi ridicară de la Bottega della Băută pe părinţii lui Dodo şi ai lui Cesco, şi apoi se duseră la casa lui Fiore şi a lui Roxy şi îi luară cu forţa pe mamele şi pe taţii lor, ducându-i la tribunal ca să-i interogheze.

În Aula Mare a Tribunalului din Veneţia se aflau doi judecători, preşedintele tribunalului, cei zece consilieri municipali, contele Karkon şi un grup de profesori şi comercianţi, abia sosiţi după groaznica experienţă trăită la cimitir.

Părinţii copiilor fură supuşi torturilor unui lung interogatoriu. După patru ore, contele izbucni:

— Copiii voştri sunt nişte gangsteri! Nişte magi infami! Şi voi sunteţi la fel de vinovaţi ca şi ei. Le-aţi îngăduit să-i facă vizite Ninei de Nobili, o adevărată vrăjitoare mincinoasă şi primejdioasă. Trebuie să spuneţi tot ce ştiţi despre mucoasa asta!

Părinţii se burzuluiră la cuvintele grele ale lui Karkon, dar fură nevoiţi să se liniştească: jandarmii erau pregătiţi să le pună cătuşele şi lor şi, de bună seamă, acest lucru nu le-ar fi fost de ajutor copiilor!

Preşedintele tribunalului lovi cu ciocănelul în masă.

— Linişte, altminteri evacuez sala!

Karkon îl privi strâmb, dar îşi dădu seama că nu poate întrece măsura, aşa că se duse să se aşeze alături de cei zece consilieri îmbrăcaţi în violet. În acel moment, din fundul sălii, un profesor ridică mâna şi ceru să vorbească. Preşedintele îi îngădui.

— Onorată instanţă, stimaţi judecători, aici sunt supuşi interogatoriului nişte părinţi care, în mod vădit, ascund adevărul în privinţa copiilor lor. Iar noi, profesorii, îi cunoaştem bine pe aceşti copii. De când îi tot fac vizite Ninei de Nobili şi-au schimbat comportamentul. Sunt indisciplinaţi! Dodo mai mult decât ceilalţi. În plus, aş vrea să primesc nişte explicaţii pentru ceea ce s-a petrecut mai adineaori la cimitir. Pe neaşteptate, toţi cetăţenii prezenţi acolo au căzut la pământ, inconştienţi. Inclusiv eu. Şi când ne-am venit în fire, Nina şi prietenii ei dispăruseră. Unde s-au dus, nimeni n-o ştie! Dar ce nu-mi explic eu e că nici contele Karkon nu mai era acolo. Şi apoi, ce s-a întâmplat cu trupul primarului? Sicriul era gol şi pe capacul lui stătea gravat numele Andora! Păi, cine este această doamnă?!

Consilierii mormăiră şi contele se ridică din nou desfăcându-şi larg mantia.

— Eu nu am dispărut! Fireşte, eram pe urmele mucoşilor ălora, dar i-am pierdut din ochi. Desigur, ei sunt cauza evenimentului misterios care i-a făcut pe cetăţeni să adoarmă. Se folosesc de magie! Au furat trupul bietului nostru primar şi au scris pe sicriu numele ăla prostesc. Nu există şi nu a existat niciodată o femeie cu numele de Andora.

Versiunea pe care o dădu Karkon faptelor îi convinse pe toţi, inclusiv pe judecători. În acel moment, preşedintele bătu din nou cu ciocănelul în masă şi hotărî:

— Interogatoriul părinţilor lui Dodo, Cesco, Fiore şi Roxy va continua mâine după-amiază, cu uşile închise! Ordon ca Vila Espasia să fie pusă sub sechestru! Jandarmii vor avea sarcina să ancheteze unde se ascund cei cinci copii. Liuba şi Carlo Bernotti vor rămâne în temniţă sub acuzaţia de posesie de Otrăvicioasă. Mâine-dimineaţă contele Karkon îi va întâlni la închisoare.

Consilierii zâmbiră mulţumiţi şi Karkon ieşi din sală în aplauze. Mamele copiilor izbucniră în plâns. Doar tatăl lui Dodo se ridică în picioare şi strigă:

— S… s… suntem nişte oameni’s… s… serioşi. C… e… copiii noştri nu au f… f… făcut nimic rău!

Un jandarm îi dădu un brânci şi îl făcu să tacă. Nimeni dintre cei de faţă nu era dispus să mişte un deget pentru a apăra noile victime ale lui Karkon.

Era abia ora două după-amiaza şi se întâmplaseră deja atâtea evenimente ieşite din comun. Dar nu se terminase aici.

În vreme ce părinţii copiilor rămăseseră sub supraveghere aşteptând ca interogatoriul să reînceapă în ziua următoare, cei cinci tineri alchimişti ajunseră în faţa Vilei Espasia. Abia deschiseră poarta de la intrare şi îl şi văzură pe Platon întins la pământ, leşinat şi cu o ditai rană la cap, în vreme ce Adonis, ghemuit sub magnolia cea mare, schelălăia lingându-şi o labă.

Fiore luă în braţe motanul, Nina dădu fuga la câine şi îl mângâie cu duioşie.

— Ce v-au făcut! Blestemaţii!

Dodo începu să se frământe, şi Cesco, de furie, luă la şuturi un bolovan.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni îl strigă din toate puterile pe profesorul José, sperând că se întorsese acasă

şi ar fi putut s-o ajute. Dar nu primi niciun răspuns. José nu era. Dispăruse.

— L-au arestat! Sunt singură. L-or fi pus în celulă împreună cu Liuba şi Carlo, strigă ea în vreme ce inima îi bătea cu putere.

— Linişteşte-te! Acum trebuie să ne gândim la Platon şi la Adonis. Să-i ducem înăuntru. Trebuie să-i îngrijim.

Roxy era cu adevărat îngrijorată de soarta celor două animale.

Imediat ce deschiseră uşa, Nina izbucni într-un plânset disperat. Vila Espasia, atât de dragă bunicului Misa, era pustie. Buna dădacă rusoaică nu mai era acolo, bucătăria era goală şi nicio oală nu fierbea pe foc.

— Sticla! exclamă dintr-odată fetiţa.

— Ce sticlă? întrebară ceilalţi.

— Pe masă era o sticlă cu ulei de măsline… dar poate că nu era chiar ulei.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni părea că o luase razna.

— Da ce tot spui acolo? Despre ce ulei vorbeşti? întrebă Fiore speriată, ţinându-l în braţe pe sărmanul Platon: nu înţelegea ce spunea prietena ei.

— Otrăvicioasă! Iată ce era! I-au băgat la închisoare pe Liuba şi pe Carlo ca să mă prindă pe mine. Ca să ne prindă pe noi toţi! Pricepeţi?

Nina îşi ieşise din minţi.

Cesco o mângâie pe cap în încercarea de a o alina, iar ea închise ochii. Dar acea clipă de tandreţe fu stricată de nişte zgomote care veneau de afară. Se auziră voci. Fiore privi pe fereastră şi văzu că se apropia un grup de jandarmi.

— Au venit să ne ridice! strigă ea întorcându-se către ceilalţi.

— Să ne ascundem în laborator. Acolo sigur n-o să ne găsească nimeni.

Soluţia Ninei păru logică.

Dodo, Roxy şi Cesco luară câinele care şchiopăta şi, împreună cu Fiore care îl ţinea strâns pe Platon, o urmară pe tânăra alchimistă. În clipa aceea sună telefonul. Nina se opri pe dată şi fu ispitită să răspundă: poate că erau părinţii ei care, în cele din urmă, luau legătura cu ea. Aruncă o privire celor două animale şi prietenilor săi, şi se hotărî să nu răspundă. Nu era timp. Jandarmii se aflau la câţiva paşi de vilă.

La celălalt capăt al firului nu puteau fi părinţii tinerei alchimiste, de bună seamă, fiindcă Vladimir îi ţinea acum sub supraveghere. Androidul rus punea la cale un plan pentru a-i opri de tot, ascultând de ordinul contelui. În schimb, cele care sunau cu insistenţă erau mătuşile spaniole, Carmen şi Andora, care încercau şi încercau s-o prindă la telefon pe Nina, fără succes însă.

Îndată ce ajunseră în laborator, cei cinci copii se aşezară pe jos, sfârşiţi. Adonis tot schelălăia din cauza rănii de pe lăbuţă, în vreme ce Platon nu dădea semne că-şi revenea. Nina luă pomada albastră a bunicului şi unse cu ea atât laba câinelui, cât şi capul însângerat al motanului.

— Până una-alta, dau cu pomada asta miraculoasă. Acum o să întreb Cartea cum pot să-i vindec repede, şopti ea cu ochii în lacrimi.

Puse palma cu stea pe *Sistema Magicum Univerşi*. Cartea se deschise imediat şi pagina lichidă se lumină în verde.

— Carte, Adonis şi Platon au fost răniţi de jandarmi. Nu le e bine deloc. Spune-mi, cum pot să-i îngrijesc?

O Poluţie iute ţi-oi la pe Adonis pentru a-l vindeca. Însă pentru Vhotanul rănit, nu trebuie să acţionezi pripit

— Bine, răspunse fetiţa îngrijorată.

Dulăului negru pus pe lătrat îi trebuie Unguent Cerat

Ia strachina vorbitoare ţi uvhpk Q cu ceară curgătoare. Apoi toarnă deasupra nişte cărbune ţi

avhestecă încet, cu toată grija din luYhe.

Abia atunci văzură cei patru copii obiectele vorbitoare aşezate pe masa pentru experimente. Nemişcate, păreau adormite. De când Nina le scosese din pagina lichidă rămăseseră în tăcere.

Roxy luă bolul Sallia Pitică şi i-l dădu Ninei. Fetiţa Celei de a Şasea Luni aprinse o luminare şi o lăsă să se topească în bol, apoi luă două bucăţi de cărbune şi amestecă totul. Sallia Pitică sări pe loc făcând să se clatine Unguentul Cerat care se formase înăuntru.

— O, în sfârşit m-am trezit. Mă simt bine cu crema asta neagră pe care mi-ai pus-o înăuntru, rosti cu glas subţire micul bol.

Dodo zâmbi, iar Fiore privi cu drag obiectul.

— Şi cum se face?

Nina era pregătită să-l prepare.

Nina îşi băgă degetele în Unguentul Cerat şi unse zdravăn laba rănită. Adonis îşi arătă colţii. Crema alchimică îl ardea şi, de aceea, Cesco îl scărpina pe cap, încercând să-l liniştească.

— Carte, şi pentru motan ce trebuie să fac? întrebă Nina pe dată.

Pentru Yhotanul cel roţcat îţi trebuie Talc Agitat

— Talc Agitat? N-am mai auzit! răspunse fetiţa neîncrezătoare.

Formula ascult-o acum, o singură dată o să ţi-o spun. Ayhestecă două Sute de grame de Caimac Zâmbitor cu un vârf de cuţit de Ana-So ştiutor. Şase picături de Pingele Morţii să mai pui şi trei linguri de Sare Forte, deasupra lui. T) ouă ore şi trei Secunde să fiarbă va trebui şi, la sfârşit, formula gata va fi. Înăuntrul cădiţei vorbitoare vei pune substanţa regeneratoare. Altfel Tartru Calben şi Talcul Agitat te Vor ajuta să salvezi motanul cel roşcat

Cartea se închise şi Nina se întoarse către ceilalţi.

— Formula asta e destul de ciudată. Pentru a o

obţine, avem nevoie de Sângele Morţii, o otravă pe care voi o ştiţi bine de tot, spuse tânăra alchimistă privind chipul răvăşit al lui Dodo.

— Chiar aşa, e poţiunea care duce la Moarte Aparentă. Iar noi am băut-o când am fost în ţinutul maya, spuse Roxy cu dezgustul întipărit pe faţă.

— Apoi, trebuie să ne folosim şi de Sare Forte, care te face imobil. Asta, pe bune, chiar că n-o mai înţeleg! Bietul Platon e deja imobil. E leşinat! adăugă Fiore făcând ochii mari.

— De fapt, nici eu nu pricep de ce trebuie s-o folosim, spuse Nina. Pe de altă parte, formulele alchimice nu-s mereu de înţeles. Ştii bine asta. Oricum, Caimacul Zâmbitor e în vasul ăla de sus şi ştiu că foloseşte la vindecarea rănilor – explică ea arătând ultimul raft de sus în vreme ce Anasonul ştiutor e în borcanul acela şi foloseşte ca să spui adevărul.

— Da, da, mi-aduc aminte. Anasonul l-ai folosit şi ca să obţii poţiunea Prieteniei Trainice pe care ne-ai dat-o s-o bem când ne-am cunoscut, îşi reaminti Roxy.

— Exact, răspunse Nina imediat, mângâindu-l pe Platon care încă nu îşi venise în simţiri.

Dodo luă borcanul cu Anaso ştiutor, Fiore apucă vasul cu Caimac Zâmbitor, Roxy ţinea deja în mână recipientul cu Sare Forte, iar Cesco smulse sticla cu Sângele Morţii. Fără să-i tremure mâna, Nina turnă ingredientele în ceaun şi amestecă încet. După două ore şi trei secunde Talcul Agitat era gata.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se apropie de cădiţa Tartru Galben. Nu mişca nici măcar o lăbuţă! îndată ce turnă în ea noua poţiune alchimică, începu să se mişte. Întâi îşi întinse o lăbuţă, apoi două, trei şi patru.

— Bine. Chiar mă simt bine! zise Tartru Galben plimbându-se pe masa pentru experimente. Dar, Nina, ce anume mi-ai pus înăuntru? întrebă cădiţa.

— Talc Agitat. Un medicament pentru Platon, motanul meu roşcat. Ştii, se simte foarte rău. L-au bătut, explică fetiţa sub privirile neîncrezătoare ale lui Roxy.

— Bătut? întrebă cădiţa înspăimântată.

— Da. Au fost jandarmii, la ordinul lui Karkon. El era prieten la cataramă cu LSL. Ştiai asta? întrebă Nina în timp ce lua un vârf de cuţit de Talc Agitat.

— Karkon? Păi… da… el şi tutorele nostru erau prieteni, îmi pare rău că jandarmii sunt atât de răi. Bietul motan! exclamă Tartru Galben cu un fir de voce tristă.

Nina se apropie de Platon şi împrăştie Talc Agitat pe capul rănit. Totuşi, motanul nu se mişcă. Fetiţa mai puse niţel şi, în cele din urmă, mâţa deschise un ochi şi miaună.

Rana dispăruse. Perfect vindecat, Adonis îşi înălţă botul şi, trăgându-i o limbă lui Platon, îi îndreptă mustăţile. Dodo aplaudă, Fiore le dădu un pupic celor două animale, iar Roxy o privi mulţumită pe Nina. Şi Tartru Galben, şi Sallia Pitică o felicitară pe tânăra alchimistă care, în cele din urmă, zâmbi. Cesco se apropie de ea, o cuprinse cu braţele şi o sărută lung pe obraz. Fetiţa Celei de a Şasea Luni se făcu roşie ca para focului, în vreme ce toţi se puseră pe râs şi Roxy şopti:

— Iubirea… iubirea…

Nina îi aruncă o privire piezişă prietenei sale, iar Cesco, strâmbându-se, îşi scoase ochelarii făcând pe niznaiul. Tartru şi Sallia râdeau în hohote, iar Adonis şi Platon se frecau de picioarele Ninei. Momentul era stânjenitor şi caraghios, dar în laboratorul profesorului Mişa nu era nicio clipă de linişte, de bună seamă.

Cartea se deschise şi copiii tăcură pe dată.

(II Va a ţi o sticlă adormite aşteaptă să fie trezite. T) ouă substanţe trebuie să faci, e clar; ca ele să vorbească iar.

Nina îşi reveni imediat după sărutul lui Cesco, privi vasul Quandomio şi sticla de Vintabru Verde, apoi se

apropie de *Sistema Magicum Univerşi*.

— Carte, ce substanţe? întrebă ea cu grabă.

6Imfile vasul cu Pulbere de Qubin ţi vei au-i cum va vorbi pe deplin. Quandomio Fluorescent va fi un prieten influent, iar sticla de tyintabru zrde lichidul nu şi-l pierde. Ajunge să o scuturi de trei ori şi pa urla cât să-ţi dea fiori.

Fără a sta o clipă pe gânduri, Dodo luă Pulberea de Rubin şi i-o dădu Ninei care o turnă în vas. Quandomio Fluorescent avu o tresărire şi strănută.

— Hapciu! Bună ziua tuturor. Ce fel de praf mi-aţi dat? întrebă el făcând să se audă un glas neaşteptat de puternic.

— Pulbere de Rubin. O mănâncă şi Unduieţul, fluturele de pe Cea de a Şasea Lună, răspunse Nina dintr-o suflare.

— Unduieţul? Pulbere de Rubin? Nu cunosc. Oricum, mă simt bine, spuse vasul legănându-se.

Nina luă sticla şi o scutură cu putere de trei ori.

— Hei! Hei! Uşurel. Sunt fragilă! zbieră Vintabru Verde.

— Iartă-mă… dar Cartea mi-a spus să fac aşa.

Nina o puse la loc pe masă, cu delicateţe.

— Atunci? Ce facem? zbieră iarăşi sticla.

Cesco se apropie de obiecte.

— Până una-alta, staţi liniştite.

Dar cădiţa de Tartru Galben se duse către Nina sărind pe lăbuţe.

— Aveţi nevoie de ajutor, aşa-i?

— Da. Dar nu vă faceţi griji. Când va veni momentul, o să vi-l cerem, răspunse tânăra alchimistă.

— Da voi trăiţi aici? întrebă Sallia Pitică privind în jur.

— Acum da. Suntem siliţi să stăm aici înăuntru fiindcă, dacă ieşim, ne arestează, îi explică Roxy încrucişându-şi braţele la piept.

— Dar e îngrozitor! adăugă Quandomio.

— De ce sunteţi acuzaţi? întrebă curioasă cădiţa.

— Că l-am otrăvit pe LSL, spuse Nina în timp ce-i mângâia pe Adonis şi pe Platon.

— L-aţi asasinat pe tutorele nostru? strigă Vintabru Verde.

— Nu. Nu. Liniştiţi-vă! Lucrurile nu stau aşa! exclamă Cesco dând din cap.

Nina luă în mână cădiţa care se agita şi spuse povestea adevărată. Obiectele rămaseră tăcute o vreme şi apoi, apropiindu-se de fetiţa Celei de a Şasea Luni, îi jurară că aveau s-o ajute să salveze planeta Xorax.

Orologiul din laborator arăta ora 20, 34 de minute şi 7 secunde. Foamea începea să le dea târcoale, iar cei cinci copii nu aveau chiar nimic de mâncare.

Lui Cesco îi veni o idee.

— Dacă ieşim din laborator şi ajungem în bucătărie târându-ne pe jos, jandarmii nu ne vor putea vedea de afară.

— Totuşi, nu trebuie să facem nici cel mai mic zgomot, adăugă Roxy.

— Dar nu vom putea aprinde luminile şi, pe întuneric, nu o să vedem nimic, preciză Fiore.

Dodo scoase din buzunar lanterna de care nu se despărţea niciodată.

— Iau asta.

Cesco strânse mâna prietenului său.

— Bravo, Dodo!

— Bine, m-aţi convins. Să încercăm! zise Nina punând sfera de sticlă în jgheabul uşii.

Motanul şi câinele se ridicară pe dată, gata să iasă şi ei. Cesco îi opri:

— Nu, rămâneţi aici cu obiectele vorbitoare. Vă vom aduce de mâncare şi vouă, amândurora.

Pâş-pâş, cei cinci copii se aşezară în patru labe şi se

îndreptară către bucătărie în şir indian.

Dodo era în faţă şi lumina cu lanterna pereţii şi pardoseala. Prin înaltele ferestre gotice acoperite de draperii de catifea se strecura o lumină firavă ce venea de la felinarele din parc. Atmosfera era apăsătoare. Fiore se lovi de trepiedul pe care stătea un vas chinezesc foarte preţios şi mai că-l făcu să cadă.

— Ssst… ce naiba faci? Fii atentă! şuşoti Roxy întorcându-se către prietena ei neîndemânatică.

Când ajunseră în bucătărie, Cesco ridică un braţ şi, încet, deschise cu mâna uşa frigiderului: înăuntru erau de toate! Brânzeturi, pachete cu şuncă, salam, măsline, maioneză, ouă, suc de portocale, roşii, salată, batoane de ciocolată şi un castron plin cu salată de fructe.

— Aleluia! E din belşug! exclamă tânărul ochelarist.

— Încetişor. Fii atent! Ia un lucru o dată şi pune tot aici înăuntru, zise Roxy întinzându-i două pungi mari de hârtie.

— Salata de fructe o iau eu.

Fiore întinse mâinile şi luă castronul.

Mergând în patru labe, Nina deschise uşa de la cămară şi puse într-o pungă de plastic nişte cutioare pentru Platon şi Adonis, un pachet de crocănţei de pui şi sufleu de orez.

Dodo apucă un bax cu şase sticle de apă şi două pachete de biscuiţi.

După câteva minute, încărcaţi ca nişte catâri, cei cinci prieteni ieşiră din bucătărie. Dodo ţinea în continuare lanterna şi, cu mare greutate, târa după el sticlele cu apă. La un moment dat, Nina se împiedică de covorul cel mare persan din holul de la intrare, făcând să cadă pe jos câteva cutioare care se rostogoliră şi se loviră direct de o mobilă. În aceeaşi clipă, Dodo strănută.

Zgomotele treziră bănuielile jandarmilor care imediat îndreptară două proiectoare către ferestrele vilei.

— Ai auzit şi tu? întrebă primul jandarm.

— Da. Dar e ciudat. Vila este pustie. Guvernanta şi grădinarul sunt la închisoare. Pe Nina şi banda ei nu i-am văzut. De când am venit noi, nu a intrat nimeni! răspunse al doilea jandarm.

— Oricum, e mai bine să verificăm. Direcţionează mai bine proiectoarele şi hai să ne uităm cu atenţie.

Primul jandarm se apropie de ferestre. Cuprinşi de panică, puştanii rămaseră nemişcaţi, în şir indian, ghemuiţi la pământ pe covorul din holul de la intrare.

Fasciculul de lumină pătrunse în încăpere luminând obiecte, pereţi şi uşi.

— Nu. Nu-i nimeni! hotărî al doilea jandarm stingând proiectoarele. O fi fost vreun şoarece.

Cei cinci răsuflară uşuraţi şi, ducând mâncarea cu ei, ajunseră degrabă în laborator.

Erau pregătiţi să-şi petreacă prima noapte singuri.

CAPITOLUL PATRU

Gâdele închisorii şi enigma Primului Turn

La şapte de dimineaţă, în faţa marii porţi a închisorii, gardienii luară poziţie de drepţi. Sosise Karkon ca d’Oro în tovărăşia unui om cu înfăţişare înfiorătoare.

Gâdele! Avea o glugă cenuşie care îi acoperea faţa, cu trei găuri prin care se întrezăreau doar ochii şi buzele. Era mic de stat şi subţirel, cu nişte mâini slabe şi lungi care nu păreau nicidecum ale unui măcelar de oameni. Purta o pelerină neagră sub care ascundea o secure cu mâner de fildeş şi cu o lamă strălucitoare şi ascuţită brici.

Îndată ce amândoi intrară, gardienii îl urmăriră cu privirea pe omul cu glugă: de secole nu îşi mai făcuse apariţia în temniţa veneţiană Casapul.

Înainte să coboare scările, Karkon se opri.

— Aşadar, suntem înţeleşi. Dumneata să intervii când crezi de cuviinţă. Să vorbeşti rar şi să nu te laşi înduioşat de plânsete sau de rugăminţi!

— Desigur! răspunse gâdele plecându-şi capul.

— Aceasta este o încercare importantă. Dacă izbuteşti să o treci cu bine, atunci vom deveni prieteni buni. Dumneata eşti un elev silitor. În aceste zile, ai învăţat multe. Şi sunt destul de mulţumit. Te rog insistent, acum e nevoie de nervi de oţel. Trebuie să-i facem pe cei doi bătrâni să spună adevărul.

Contele vorbea cu glas scăzut şi privirea îi era pătrunzătoare şi severă. Gâdele era, în realitate, misteriosul său elev, de-acum aflat cu totul în puterea Alchimiei întunericului.

O apucară pe coridorul umed şi murdar, cotiră la dreapta urmând plăcuţa care indica direcţia corectă către „celulele pentru asasini”. Lumina torţelor se făcea tot mai palidă şi umbrele celor două personaje maligne se prelingeau ca nişte pete negre pe zidurile coşcovite şi pline de pânze de păianjen.

La vederea celor doi oameni înfăşuraţi în mantii, deţinuţii începură să bombăne. Un gâde cu glugă pe cap nu mai văzuseră încă!

— Domnule, mă tem că îmi vor recunoaşte vocea, spuse gâdele adresându-se lui Karkon.

— Nu cred. Bătrâna aia grasă şi ramolitul de grădinar nu şi-ar putea niciodată imagina că sub gluga asta te ascunzi tocmai dumneata.

Răspunsul contelui îl linişti pe misteriosul personaj care înaintă în grabă către celula celor doi nevinovaţi.

Îndată ce îi văzu pe Karkon şi pe omul cu glugă, Carlo Bernotti îi dădu un ghiont Liubei care se odihnea pe patul de scânduri.

— Stimaţi domni, cum vă simţiţi la zdup? începu contele privindu-i printre gratiile celulei.

— KARKON! urlă Liuba punându-şi mâinile în cap.

— GÂDELE! exclamă îngrozit grădinarul.

— Exact! Vi-l prezint pe gâdele închisorii. Casapul

care de atâta vreme nu mai taie capete. Dar, dacă veţi vorbi şi veţi spune tot adevărul despre Nina de Nobili, nu vi se va întâmpla nimic. Nu-i aşa? zise Karkon întorcându-se către gâde.

— Nimic! Vă veţi întoarce acasă teferi şi sănătoşi. Dar, dacă nu o să fiţi ascultători… atunci… O SĂ VĂ TAI CAPUL!

Omul cu glugă îşi ridică mantia, le arătă securea şi făcu un gest foarte grăitor. Contele se distră grozav la această scenă jucată de noul său elev şi râse arătându-şi dinţii stricaţi.

— Nina este o fetiţă cuminte – vocea Liubei tremura de spaimă.

— FALS! Este o vrăjitoare foarte primejdioasă! strigă Karkon hâţânând gratiile.

— Noi nu ştim nimic despre sticla cu Otrăvicioasă. Jur! îl asigură grădinarul, implorându-l aproape în genunchi.

— Spuneţi-ne unde se ascunde mica vrăjitoare! Altminteri vor fi necazuri mari, îi îndemnă gâdele cu ochii strălucind ca şi cum ar fi fost de foc.

Liuba luă aminte la buzele lui şi observă că individul purta barbă, în ciuda faptului că gluga îi acoperea cu totul chipul. Pentru o clipă i se păru că recunoaşte până şi vocea, dar era atât de înspăimântată, că nu-i veni în minte cui îi va fi aparţinut. Şi apoi, ea nu mai cunoscuse niciodată vreun călău.

— La vilă nu e. Şi au dispărut şi prietenii ei din Giudecca. Spuneţi-ne unde s-a dus! E un ordin! vocea lui Karkon răsună în toate coridoarele închisorii.

Ţinându-se de mână, Liuba şi Carlo rămaseră tăcuţi.

— Şi despre părinţii acelor mucoşi ce părere aveţi? Sunt şi ei băşaţi în povestea asta? întrebă gâdele aranjându-şi gluga.

— Îi cunoaştem bine, sunt cu toţii persoane educate

şi cinstite, răspunse grădinarul apropiindu-se de gratii.

— Cinstite? O să vedem noi! Azi după-masă vor fi interogaţi din nou, spuse Karkon desfăcându-şi larg mantia violet.

— Interogaţi? Păi şi ei sunt aici? În închisoare? întrebă Carlo împreunându-şi mâinile.

— Nu! Pentru moment sunt la tribunal. Apoi se va vedea. Dar dacă voi ne ajutaţi să înţelegem adevărul şi să o găsim pe Nina, aş putea hotărî să fie eliberaţi, spuse contele pipăindu-şi ţăcălia.

— Chiar şi dacă aş şti, tot nu v-aş spune! Sunteţi nişte ticăloşi!

Liuba găsi curajul să răspundă astfel şi Karkon nu i-o iertă. Scoase Pandemonul Mortalis şi lansă două limbi de foc ce trecură printre gratii şi loviră picioarele sărmanei dădace rusoaice, care căzu la pământ.

Grădinarul se aplecă s-o ajute, dar Karkon mai trase o dată, rănindu-l la braţ.

— Asta e doar începutul! Ne vom întoarce aici în fiecare zi, până ce veţi vorbi. Şi dacă, până la sfârşit, nu ne veţi fi de ajutor, atunci… contele făcu acelaşi gest pe care îl făcuse puţin mai înainte gâdele, semnificând tăierea capului!

Liuba şi Carlo rămaseră îngenuncheaţi, înspăimântaţi, plini de dureri şi mânioşi nevoie mare.

Gâdele şi contele plecară străbătând cu paşi repezi coridorul îngust ce ducea spre ieşire. Un gardian luă cheile masive şi deschise uşa celulei, puse pe măsuţa găurită de care două străchini pline cu o zeamă lungă şi nişte bucăţi de pâine uscată.

— Mâncaţi… dacă aveţi curaj!

Dădaca rusoaică izbucni în plâns în timp ce îşi pipăia picioarele arse. Atunci, Carlo îşi rupse mânecile de la cămaşă şi cu una bandajă rănile Liubei, iar cu cealaltă îşi înfăşură braţul care sângera.

— N-o să reuşim niciodată să supravieţuim în aceste condiţii, zise dulcea Bezeluţă suflându-şi nasul.

— Trebuie să rezistăm. Trebuie s-o facem de dragul Ninei, spuse cu glas îmbărbătat grădinarul.

Şi chiar în acel moment Nina se gândea la ei. Sprijinită de masa pentru experimente, se tot frământa cum ar fi putut să-i elibereze. Noaptea în laborator trecuse destul de bine: după ce mâncaseră pâine, brânză şi ciocolată, copii adormiseră aranjându-se fiecare cum putuse mai bine.

Dodo şi Fiore, lângă şemineu, erau încă în lumea viselor, în timp ce Roxy era trează de ceva vreme şi îi mângâia pe Platon şi pe Adonis, care erau ocupaţi să lipăie două castroane pline cu lapte. Cesco, în schimb, şedea pe taburet şi pălăvrăgea cu vasul Quandomio.

Nina se apropie de *Sistema Magicum Univerşi*, îşi puse pe ea palma cu stea şi Cartea se deschise pe dată.

— Carte, ajută-mă să-i eliberez pe Liuba şi pe Carlo.

l-ivhic nu. Se poate face ia să îi eliberezi, şi pace.

— Cum adică nimic? întrebă fetiţa mâniindu-se.

G () iar şi ai prietenilor tăi părinţi trăiesc clipe foarte fierbinţi.

La acest răspuns, Cesco şi Roxy reacţionară.

— Părinţii noştri? Sunt în temniţă?

Nina îi privi amărâtă şi ceru explicaţii Cărţii:

— Sunt la închisoare?

În tribunul îi puteţi găsi ţi să se apere por trebui Ajutor nu pot să-ţi dau nici pentru ei şi faptul acesta ca un refuz să mi iei Alte treburi ai tu de înfruntat, calmează-te şi puneţi mintea pe lucrat

— Cum aşa? Vrei să stau calmă? Da cum poţi să-mi ceri asta? începu Nina să ţipe.

Nădejdea nu-i bine s-o pierzi e () iar acum fiindcă noi necazuri îţi pa aduce pe drum. Ultima scrisoare a bunicului să-ţi aminteşti\ doar de ai Curajpoţi să reuşeşti.

Nina se gândi din nou la cuvintele bunicului Mişa şi, privindu-şi prietenii, îşi desfăcu larg braţele şi zise:

— Tare aş mai vrea să pot face ceva pentru părinţii voştri, pentru Bezeluţă şi pentru grădinar. Dar acum nu pot. Cartea îmi spune că nu e momentul. Mă înţelegeţi? Mă iertaţi?

Roxy îşi plecă privirea şi nu răspunse. Cesco o privi ţintă şi rosti un „da” timid. Fiore şi Dodo, care se treziseră, se ridicară în picioare şi îi strânseră mâna.

Cartea se închise lăsându-i pe copii trişti şi dezorientaţi. Obiectele vorbitoare nu mai respirau, la fel ca Platon şi Adonis care se ghemuiră pe jos.

— Nina, crezi că Karkon o să-i facă vreun rău mamei? întrebă Fiore cu lacrimi în ochi.

— Nu ştiu. Sper să nu.

Tânăra alchimistă îşi îmbrăţişă strâns prietena, iar Dodo se puse pe plâns. Roxy, care făcea mereu pe dura, se întoarse cu faţa la perete şi izbucni într-un plâns cu sughiţuri.

— E cu putinţă să nu fie nimic de făcut? Eterea va fi având totuşi o soluţie să ne dea! Pe de altă parte, noi înfruntăm mari primejdii pentru a putea salva Cea de a Şasea Lună şi, ca atare, Magii Buni de pe Xorax ar trebui să ne dea o mână de ajutor, izbucni Cesco, convins de argumentele lui.

Nina îi răspunse mâhnită:

— Putem încerca să intrăm în legătură cu Eterea, dar cred că în acest moment trebuie să ne purtăm singuri de grijă. Marea Mamă Alchimistă m-a avertizat că, pentru a găsi a Patra Taină, calea va fi foarte grea şi, apoi, bunicul…

Cesco o întrerupse:

— Da, profesorul Mişa ar şti ce să facă. Dar nu înţeleg de ce nu trimite o altă scrisoare.

— Am putea să ne facem invizibili şi să-i eliberăm pe părinţii noştri, propuse Roxy trăgându-şi nasul.

— Şi, în acest fel, am putea să-i ajutăm şi pe Liuba şi pe Carlo, adăugă Fiore.

Dar fetiţa Celei de a Şasea Luni ridică din umeri.

— Dacă adineauri Cartea a spus că nu se poate face nimic, eu o cred. Altminteri ne-ar fi dat o soluţie. A făcut-o mereu!

MhK x

Orele trecură încet şi copiii se simţeau nefolositori şi singuri. În faţa vilei, jandarmii continuau să stea de pază şi făceau cu schimbul la şase ore. Supravegherea era perfectă.

Vântul de primăvară adia uşor şi călduţ, pe crengile copacilor înmugureau primele frunze verzi, trandafirii stăteau să îmbobocească, iar smocurile de iarbă se iţeau printre pietrele şi bolovanii de pe drum. Anotimpul frumos te poftea să ieşi afară, la aer liber, dar cei cinci tineri alchimişti nu puteau, de bună seamă, să meargă să se joace în parc. În inimile lor era atâta tristeţe, încât urâţea cerul albastru, făcându-l mohorât şi cenuşiu în ochii lor.

Prizonieri. Proscrişi. Asta era condiţia lor. O situaţie care trebuia să se schimbe cât mai repede cu putinţă, spre binele tuturor.

La trei după-amiaza, Karkon revenise la Palatul ca d'Oro împreună cu noul său elev care îşi scosese imediat veşmintele de gâde. Contele intră în laboratorul K şi îl puse pe elev să se aşeze pe un scaun deşelat. Scoase noul său Caiet Roşu şi, citind cu calm, spuse:

— Formule, magii puternice, substanţe şi licori, descântece mortale. E cu putinţă ca nimic să nu-i vină de hac fetiţei ălei a proaste?!

— Eu pot s-o fac! exclamă elevul.

— Poţi dumneata? Chiar crezi că eşti mai de ispravă şi mai puternic decât mine? îl întrerupse Karkon supărat.

— Puneţi-mă la încercare. Pot crea o substanţă de neînvins, explică tânărul coborându-şi vocea.

— De neînvins? Doar Alchimia întunericului este fără greşeală! răspunse contele cu aroganţă.

— Voi crea Câlţul Smolos. Şi după aceea o să vedeţi, răspunse elevul ridicându-se de pe scaun.

— Câlţul Smolos? La ce foloseşte? întrebă Magister

Magicum privindu-l ţintă în ochi.

— Această substanţă va fi într-adevăr importantă pentru prinderea Ninei. Este o gelatină care imobilizează, îi dezvălui elevul umflându-se-n pene.

— O gelatină care imobilizează! Genial! Dar când şi unde vrei să o foloseşti?

Karkon deveni curios.

— E compusă din Oţel Brunat şi Smoală Formică. Compoziţia pare asemănătoare cu pelicula violet pe care dumneavoastră, stimate conte, aţi mai folosit-o. Aşa-i?

Tânărul se simţea tot mai sigur pe sine.

— Exact! Văd că ţi-a rămas întipărită în minte, răspunse magul cel perfid mângâind carneţelul.

— Frumos acel Caiet Roşu! înţeleg că dumneavoastră, stimate conte, aţi fost nevoit să vă rescrieţi secretele dat fiind faptul că Notiţele au ajuns în mâinile Ninei.

Karkon îşi ridică ochii din pagini şi îl privi ţintă pe omul din faţa lui.

— Da. A fost cu adevărat o nenorocire faptul că Nina a reuşit să-mi înţeleagă alchimia. Numeromagia şi Mecageometria nu erau lucruri simple, desigur. Şi dumneata o ştii bine. Aşa-i?

— Da. Dar curând o vom opri pe această mucoasă, răspunse elevul care, cu faţa suptă, continuă: Dacă voi reuşi să creez această formulă, dumneavoastră îmi veţi da ceea ce doresc?

— Desigur. Tot ce vrei. Pactul pe care l-ai semnat dumneata o spunea foarte clar. Şi, în plus, acum dumneata locuieşti aici, împreună cu mine. Ai devenit un elev foarte valoros. Am nevoie de ajutorul dumitale. Dar, dragul meu prieten, să nu încerci să mă tragi pe sfoară. Altminteri, te voi topi în acid! răspunse Karkon dezvelindu-şi dinţii stricaţi.

— Aveţi încredere în mine. Când vă voi fi demonstrat

că sunt un alchimist foarte puternic, dumneavoastră o să mă faceţi să devin bogat şi atunci voi putea să vă povestesc o mulţime de lucruri despre Nina.

Cuvintele ciudatului personaj îl speriară pe conte.

— Şi de ce nu mi le spui pe dată. Ştii bine că trebuie să-i venim de hac imediat nepoatei profesorului Mişa. De ce îmi ascunzi lucruri care ne pot folosi pentru prinderea ei?

Karkon luă Pandemonul în mână şi îl îndreptă către noul său elev.

— Calm. Calm. Liniştiţi-vă! Lăsaţi-mă să creez Câlţul Smolos şi apoi ne vom continua discuţia, îl opri omul, care se aşeză imediat pe scaun.

Karkon băgă în buzunar Pandemonul şi Caietul Roşu, dar, înainte de a ieşi din laborator, zise:

— Mă voi întoarce mâine. Şi îmi doresc foarte mult ca dumneata să fi obţinut formula.

Contele se duse cu pas grăbit şi intră în Infirmerie ca să o verifice pe Andora.

Îi găsi pe Alvise şi pe Barbessa foarte ocupaţi.

— Stăpâne, totul merge bine, Magma Sulfurică e cum trebuie, circuitele sunt în ordine, dar nu înţelegem cum de nu se trezeşte Andora.

Androidul era nemişcat. Auzea totul şi înţelegea perfect fiecare lucru. Tare ar mai fi vrut să-i tragă un pumn contelui, dar se abţinu. Tactica ei era fără cusur şi curând Karkon avea s-o vadă la lucru, fără a bănui nimic.

Magister Magicum îşi puse mâna pe chipul Andorei şi îi ridică pleoapele cu degetele.

— Mai e puţin. Are nevoie doar de odihnă. Cada Regeneratoare este un lucru sănătos – şi, zicând acestea, dădu o palmă uşoară pe capul chel al androidului şi, adresându-se celor doi gemeni care aveau înscrisă pe ei litera K, le spuse: Cu Andora şi cu noua formulă pe care o creează acum tânărul meu elev chiar cred că o s-o scoatem

din joc pentru totdeauna pe mica vrăjitoare.

— Noua formulă? întrebă Barbessa.

— Da, Câlţul Smolos. Lăsaţi-l pe elev să lucreze în linişte. Voi gândiţi-vă la Andora, şi, zicând acestea, se duse în sala de mese.

Visciolo pregătise o infuzie de Mentă Amară şi i-o servea acum comandantului jandarmilor, care aştepta să stea de vorbă cu Karkon. Dar, de bună seamă, nu erau bune veştile pe care trebuia să i le dea.

— Conte… hmm… sau poate preferaţi să mă adresez cu domnule primar? întrebă el sorbind din băutura aceea neobişnuită.

— Spune-mi conte, primar sunt doar pe termen limitat. Deşi voi deveni foarte curând primar definitiv, răspunse Karkon râzând cu viclenie.

— Bine, domnule conte, din păcate nici urmă de Nina de Nobili! Supraveghem zi şi noapte Vila Espasia, dar fetiţa nu s-a întors acasă, explică el sculându-se în picioare.

Karkon luă ceaşca de ceai fierbinte şi i-o aruncă în faţă.

— Sunteţi nişte incapabili! E cu putinţă să nu reuşiţi să o găsiţi pe mucoasa aia?

Omul se albi la faţă şi, cu ceaiul şiroindu-i pe chip, luă poziţie de drepţi, fără măcar să mai răsufle.

— Trebuie s-o găsiţi! E un ordin! strigă contele plecând furios.

Ieşi din palat cuprins de mânie şi se îndreptă către tribunal. Când intră în sala cea mare, îi văzu pe cei zece consilieri municipali şi pe judecători pregătiţi să-i supună din nou la chinul interogatoriului pe părinţii celor patru puştani din Giudecca. Interogatoriul dură mai bine de cinci ore şi, după nesfârşitele plânsete ale mamelor şi disperarea taţilor, preşedintele tribunalului decise că se puteau întoarce la casele lor. Dar cu o condiţie: să-i

găsească în cel mai scurt timp posibil pe copiii lor şi să-i predea imediat jandarmilor.

Karkon îi sugerase judecătorului ideea de a-i elibera pe părinţi fiindcă astfel copiii aveau să se întoarcă acasă. Doar aşa puteau fi prinşi fără probleme. Mama lui Fiore se simţea cel mai rău, leşina tot timpul şi nu mai voia să mănânce. Tatăl lui Cesco făcu o criză şi stătu la pat zile întregi. Durerea provocată de dispariţia copiilor şi de faptul că nu ştiau nimic de ei distrugea cele patru familii. Un singur lucru era de bun augur: toţi copiii din Veneţia, şi mai cu seamă colegii de clasă ai lui Cesco, Dodo, Fiore şi Roxy, începuseră să-l urască pe Karkon. Mulţi dintre ei începură să se întrebe cine o fi fost Andora: numele acestei femei „necunoscute”, gravat pe sicriul lui LSL, nu trecuse neobservat.

În plus, bănuielile privind falsul orfelinat de la Palatul ca d’Oro deveniră tot mai puternice. La şcoală, mulţi elevi începură să scrie compuneri despre magie şi despre libertate. Profesorii se alarmară până într-atât, încât îl informară pe însuşi Karkon, care, totuşi, nu catadicsi nici măcar să-i acorde o audienţă directorului şcolii. Contele nu lua aminte îndeajuns la importanţa gândurilor copiilor şi, poate, acesta fusese un lucru bun.

Copiii veneţieni puseră la cale o Revoluţie Tăcută împotriva Răului, aşteptând ca Nina şi tovarăşii săi să dea din nou vreun semn de viaţă. Numai cu forţa gândului izbuteau să lupte împotriva vicleniei lui Karkon şi a ciracilor lui. Revoluţia Tăcută era primul semn important că Tainele pe care le cucerise Nina funcţionau. Dar, pentru a elibera cu totul gândurile copiilor şi pentru a salva planeta Xorax, era nevoie de a Patra Taină, cea mai greu de găsit.

Trecuse cu puţin de ora opt seara şi contele se reîntoarse la palat, fiind sigur că îi va avea în mână pe Nina şi banda sa în două, trei zile. Alvise şi Barbessa

trăgeau cu ochiul la ceea ce făcea noul elev al lui Magister Magicum în laboratorul K.

— După părerea ta, va izbuti să obţină Câlţul Smolos? îl întrebă Barbessa pe fratele ei geamăn.

— Nu ştiu. îmi pare destoinic. Să sperăm că, având ajutorul lui şi odată cu trezirea Andorei, situaţia se va îmbunătăţi, răspunse Alvise privind la ciudatul personaj care amesteca de zor substanţele alchimice.

— Dacă Irene, Gastilo şi Sabina ar mai fi în viaţă, n-ar mai fi nevoie de el, adăugă Barbessa şi în glasul ei se simţea o notă de invidie şi de amărăciune.

— Da, dar avem nevoie de cunoştinţele lui despre magie. Iar când Andora se va trezi, vom fi atât de puternici, încât nimeni nu va mai izbuti să ne oprească, zise Alvise îmbrăţişându-şi sora.

— Îmi lipsesc mult cei trei prieteni ai noştri. În plus, Irene chiar era simpatică, continuă Barbessa, emoţionată.

— Au avut o moarte oribilă. Pulverizaţi de Kabitus Morbante! Nebunie curată! Au murit din vina Ninei, zise Alvise lovind de furie cu pumnii în zid.

Un zgomot le abătu gândurile: gemenii auziră nişte paşi, se întoarseră şi îl văzură venind pe Karkon.

— Ce faceţi aici? Spioni! Valea, valea, întoarceţi-vă să o supravegheaţi pe Andora.

Karkon le dădu două ghionturi tinerilor androizi care urcară din nou scara, în graba mare.

Contele se opri în faţa Camerei Vocii. Amintirea ultimei lupte dintre călugăr şi Nina îl umplu de un nou val de mânie. Nici măcar cu Kabitus Morbante, praful verde care ucidea pe oricine, nu reuşise să o oprească pe mica vrăjitoare. Ochii îi străluceau de ură. „Dacă nimeni nu va reuşi să o dibuiască pe Nina, atunci Vocea va fi cea care să o aducă la mine! Şi, de data asta, va trebui să nu dea greş!”

Aşadar, călugărul era pregătit să acţioneze încă o

dată. Vocea putea pătrunde în visele Ninei fără a avea nevoie să ştie unde se găsea fetiţa. Cu forţa gândului şi a iluziei minţii, călugărul avea posibilitatea să o târască după sine în Alchimia întunericului şi să o smulgă pentru totdeauna din lumea bunicului ei, Mişa.

Karkon se hotărî să nu intre în laboratorul K. Misteriosul elev lucra liniştit, aşa că deschise uşa de la Camera Vocii şi se strecură înăuntru.

Un plan nou şi înfiorător era pe cale să fie pus în aplicare.

În acel moment, în laboratorul secret, Nina şi prietenii ei erau destul de ocupaţi. Printre farfurii de plastic murdare şi resturi de mâncare, laboratorul vilei părea de-acum un loc în care era imposibil de trăit. Roxy începu să facă repede curăţenie, Fiore puse la loc fructele şi biscuiţii, iar Dodo se apucă să pregătească nişte sandvişuri cu ultimele două pachete de şuncă. Proviziile de alimente erau pe cale să se termine.

Nina şi Cesco coborâră în Acqueo Profundis, trăgând nădejde că Max le va mai ridica moralul. Dar şi bunul android era abătut. Gândul că Andora se afla încă în mâinile lui Karkon îl făcea nervos şi morocănos. Aşadar, atmosfera era foarte tristă şi Nina nu ştia deloc ce să facă. Toate duceau la concluzia că eliberarea Liubei şi a lui Carlo, precum şi căutarea ultimei Taine erau încă foarte departe.

Noaptea se lăsă grabnic şi cei cinci copii se cuibăriră pe jos lângă şemineu. Dodo stinse lumânările, dar, imediat ce închiseră ochii, *Sistem a Magicum Univerşi* se ilumină şi din pagina lichidă ieşi o cărămidă mare pe care erau gravate cuvinte scrise în alfabetul de pe Xorax. Când cărămida se aşeză pe masa pentru experimente, copiii se apropiară şi citiră împreună.

3 J fke MW e fâHTLI kHT: le T: îbvllă

3 Î kMWflă\ÎJL

ÎMĂVM VAJWkWa MW T

Traduseră textul pe dată şi Cesco repetă cu voce tare:

— Cifrele nu le privi, doar literele trebuie să le numeri, înăuntrul Vasului nu te duce, acolo doar Răul merge.

Copiii rămaseră ca prostiţi. Nemişcaţi şi dezorientaţi.

— Dar ce înseamnă asta? zise Fiore privind cărămida.

— Nina, tu ai înţeles? întrebă Cesco scărpinându-se în cap.

— Nu. Nu înţeleg nimic, răspunse tânăra alchimistă citind propoziţiile din nou.

Fără vreun motiv, obiectele vorbitoare începură să repete obsesiv cuvintele scrise pe cărămidă. Nina se apropie de masa pentru experimente şi le privi uluită.

— Dar voi ştiţi ce înseamnă asta?

Obiectele repetară aceleaşi propoziţii, dar nu dădură vreo explicaţie. Situaţia era cu adevărat ciudată. Obiectele vorbitoare păreau că fuseseră cuprinse de o nebunie subită.

De nervi, Roxy luă de gât sticla de Vintabru Verde şi, scuturând-o puternic, strigă:

— Dar ce înţeles au aceste propoziţii scrise pe cărămidă? De ce nu trebuie să privim cifrele, ci doar literele? Şi apoi, unde este Vasul Răului?

Cesco îi smulse sticla din mână.

— Opreşte-te! Dacă spun ele aşa, un înţeles tot va fi fiind.

— Şi cum f... f... facem să-l d... d... descoperim? întrebă Dodo aşezându-se pe vine lângă Piramida cu Dinţi de Dragon.

Nina îşi puse palma pe pagina lichidă şi o întrebă pe *Sistema Magicum Univerşi*.

— Carte, ce înţeles au propoziţiile scrise pe cărămidă? întrebă ea cu speranţa unui răspuns direct.

Cnig Yha tu Singura o vei Jeso/ci şi Sigură sunt că vrei reuşi

Un Va a de sticlă ui a folosi, dur la trei camere atentă va trebui să fii

— Trei camere, repetă Nina.

Nigredo, Qubedo şi Albedo.

— Ce sunt astea? întrebă fetiţa năucită.

Sunt trei intrări în lumi diferite. Fiecare este primejdioasă.

— Înţeleg. Dar eu în care cameră trebuie să intru?

Nimic în plus nu pot să-*ţi mai spun fiindcă e primejdie de moarte acum. Crea e încercarea ce va să vie, fiă-ţi curaj Şi grabă nu-ţi* fie. *Eu sunt a ta Carte orbitoare şi îţi ordon să mergi imediat la culcare*.

Sistema Magicum Univerşi se închise lăsând-o pe Nina plină de îndoieli şi întrebări. Cesco se apropie de ea şi zise:

— O încercare în care e primejdie de moarte. Asta a spus Cartea.

— Da. Şi, din câte înţeleg eu, voi fi singură. Voi nu o să fiţi acolo, răspunse tânăra alchimistă plecându-şi privirea.

— Eu voi fi! exclamă deodată Dodo.

— Sigur, n-o să te lăsăm singură, ziseră Roxy şi Fiore.

— Mulţumesc, prieteni. Dar chiar cred că va trebui să mă descurc de una singură, fără voi. Aş vrea să înţeleg în care cameră va trebui să intru. Nigredo, Rubedo şi Albedo… nu am citit niciodată despre aceste lumi alchimice.

Nina era foarte îngrijorată şi luă o hotărâre.

— Cartea mi-a poruncit să merg la culcare, dar eu trebuie să ştiu. Trebuie să înţeleg. Să mergem în Salonul Dogelui şi să căutăm printre cărţile lui Birian Birov şi Tadino de Giorgis dacă există nişte explicaţii, şi, zicând acestea, puse sfera de sticlă în jgheabul uşii laboratorului

şi o deschise.

Ţinând luminările în mână, cei cinci copii ieşiră în vârful picioarelor. În Salonul Dogelui nu erau ferestre, ca atare nu exista pericolul să fie descoperiţi de jandarmi. Dar trebuiau să fie atenţi: până şi cel mai mic zgomot le-ar fi fost fatal. Adonis şi Platon rămaseră în pragul uşii de la laborator, ca să privească scena. Îndată ce prietenii începură să răsfoiască volumele, obiectele vorbitoare, care rămăseseră pe masa pentru experimente, se puseră pe repetat cu voce tare propoziţiile scrise pe cărămidă.

— Ssst… ssst. Linişte! Tăceţi! Altminteri vin jandarmii, şopti Nina, dar cădiţa, bolul, vasul şi sticla continuară netulburate.

— Să revenim în laborator. Nu putem rămâne aici. E prea periculos.

Fiore era agitată.

— Da… da… trebuie să le facem să înceteze. Obiectele alea chiar sunt antipatice, adăugă Roxy mânioasă.

Nina îi privi resemnată pe Cesco şi pe Dodo. În câteva secunde reveniră în laborator, în timp ce obiectele continuau să vorbească tare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Orologiul arăta ora 22, 39 de minute şi 40 de secunde, obiectele vorbitoare nu încetau şi copiii erau disperaţi. Nina privi pe etajere şi luă două bucăţi de Plută Sigură, apoi îşi înfundă urechile. Şi ceilalţi făcură la fel şi abia după două ore izbutiră să pună geană pe geană. Fetiţa Celei de a Şasea Luni adormi, aşa cum ordonase Cartea. Cu gândul la misterioasa încercare ce trebuia depăşită, închise ochii sperând să câştige şi această luptă.

Dar coşmarul Vocii Persuasiunii se reîntoarse în visele ei. Planul lui Karkon funcţiona.

Cortina roşie învălui mintea tinerei alchimiste, care aţipise cu greu sub masa pentru experimente, alături de

prietenii ei care, fireşte, nu îşi dădură seama de ceea ce se petrecea.

Fetiţa se găsi iarăşi în faţa aceluiaşi castel neliniştitor, cu trei Turnuri. De data asta, nu se auziră nici muzici, nici zgomote. Liniştea domnea suverană.

Poarta cea mare se deschise scârţâind şi în faţa Ninei apărură cinci licurici. Zburau prin sala cea mare, întunecată şi mohorâtă de la intrarea în castel, răspândind lumini slabe din trupurile lor. Asemenea unor mici felinare, însemnară drumul pe care îl avea Nina de făcut. Fetiţa îi urmă, merse de-a dreptul către scara care ducea la Primul Turn. Urcă treptele de marmură roşie şi văzu licuricii formând un cerc în aer: plutind asemenea unor mici candelabre, se opriră în faţa unei uşi care se deschise pe neaşteptate. Cercul luminos reîncepu să se rotească vijelios şi în interiorul lui apăru o linie portocalie fluorescentă. Nina respira tot mai greu. îşi privi steaua din palmă; neagră tăciune. Pericolul era aproape!

Verifică în buzunare şi simţi cu degetele că are la ea beţişorul Verus pe care i-l trimiseseră Magii Buni de pe Xorax. „Perfect. Îndată ce îl voi vedea pe călugăr i-l voi arunca în faţă, aşa o să-l nimeresc!” gândi ea privind ţintă licuricii.

Linia portocalie se mişcă asemenea unei unde şi încet-încet se făcu tot mai mare, până ce umplu cercul luminos. Licuricii dispărură, masa fluorescentă rămase suspendată în aer şi începu să pulseze ca şi cum ar fi fost materie vie. O forţă misterioasă o atrase pe Nina care, fără să-şi dea seama, se trezi în mijlocul cercului. Înghiţită de o vrajă!

Îşi simţi mintea explodându-i şi un şuier puternic îi explodă în urechi. Când redeschise ochii, se afla în centrul Primului Turn. O încăpere enormă, cu pereţi portocalii şi moi. Tavanul era alcătuit din grinzi ciudate de lemn în care erau bătute mii de cuie ruginite. Ferestrele erau mici şi de

formă pătrată, încadrate de rame din sticlă galbenă şi verde. Nu exista niciun fel de podea: Nina mergea pe nimic. Da, picioarele i se sprijineau pe… GOLUL PLIN!

Nu era vânt, nu erau miresme, nu erau lum· nări. Tânăra alchimistă pătrunsese în cel mai misterios Turn din castelul Vocii.

Din fundul camerei îl văzu venind pe călugăr. Cu obişnuita lui glugă trasă pe frunte şi cu rasa lungă cât să-i acopere labele picioarelor, ciudata creatură karkoniană înaintă agale. În mână ţinea un vas de sticlă violet, destul de mare.

Când Vocea ajunse la câţiva paşi de Nina, i se auzi şuieratul uşor al respiraţiei. Fetiţa privi în sus şi văzu că, pe tavan, cuiele se lungeau. Păreau tuburi subţiri de fier, ruginite, care, coborând, deveniră gratii ascuţite. Camera se transformase într-o cuşcă. Fetiţa Celei de a Şasea Luni privi îngrijorată vasul de sticlă violet.

„Acum va trebui să fiu atentă la vasul ăla” se gândi ea, în timp ce ochii ei albaştri observau totul cu mare atenţie. Fără să-şi piardă concentrarea, continuă să privească fix Vocea care îi venea în întâmpinare.

Călugărul puse vasul violet pe podeaua Golului Plin, ridică grăbit braţul stâng şi cuiele magice încetară să mai coboare din grinzi, dând ascultare poruncii.

— Draga mea Nina, sperai poate să nu mă mai întâlneşti niciodată, spuse Vocea, ironică.

— Da. Dar nu e uşor să te înfrâng, îmi dau seama de asta. Şi totuşi, în Camera din palatul lui Karkon ţi-am dat o lecţie frumoasă. Nici măcar Kabitus Morbante nu a

A A

reuşit să mă oprească. Îţi aminteşti? răspunse Nina, încercând să nu-i dea de înţeles călugărului că era îngrozită, în timp ce, cu mişcări foarte încete, se străduia să scoată beţigaşul Verus.

— Să mă înfrângi? Dar este peste poate! încă nu ţi-ai

dat seama? Credeai că m-ai făcut stană de piatră folosindute de Sikkim Qadim, dar cuţitul lui Osiris m-a oprit doar câteva minute. Acum a venit clipa Ultimei tale Alegeri.

Vocea se ridică din podeaua inexistentă şi pluti în aer.

— Ultima Alegere? întrebă Nina urmărind mişcările călugărului şi aşteptând clipa prielnică pentru a arunca asupra lui beţigaşul alchimic care ar fi nimicit duşmanul.

— Da. Ultima. Şi nu poţi greşi. Ori intri în lumea mea şi accepţi regulile Alchimiei întunericului, ori vei muri şi sufletul tău va bântui pe vecie ca o fantomă în acest castel inexistent.

Explicaţia Vocii o înfricoşă pe tânăra alchimistă.

— Ştii bine că nu voi accepta niciodată să fiu de partea ta. Alchimia lui Karkon este vicleană. Ea reprezintă Răul, zise Nina cu voce tare.

— Vom vedea noi. Sunt sigur că îţi vei schimba gândul, şi, spunând acestea, călugărul luă vasul şi adăugă: Va trebui să-l foloseşti. Nu vei putea face altfel. Este un ajutor pe care ţi-l dau. Nu este o capcană. Eu ştiu de ce anume ai tu nevoie… ai nevoie de MINE!

— NU! NICIODATĂ! strigă Nina privind ţintă la călugărul blestemat şi la vasul de sticlă violet.

— Acum va trebui să faci Ultima Alegere şi să treci printr-o încercare.

Vocea se răsuci în loc cu spatele la Nina, gesticulând într-un mod înfricoşător. Fetiţa scoase beţigaşul alb şi îl aruncă asupra călugărului.

Vocea se răsuci pe dată, urlând:

— Nigredo! Rubedo! Albedo!

Beţigaşul Verus fu abătut din drum de o energie dezlănţuită de vasul care îl înghiţi.

— Acum nu mai poţi să mă atingi! spuse călugărul ţinând strâns vasul.

— Blestematule! Blestematule!

Nina încercă să se năpustească asupra Vocii, dar îşi

dădu seama că picioarele îi erau prinse în Golul Plin.

— Linişteşte-te. Eu nu vreau să-ţi fac rău. Te ajut s-o apuci pe calea Adevărului Alchimic.

Călugărul vorbea cu glas convingător şi tânăra nepoată a profesorului Mişa îşi simţea capul rotindu-se ca o sfârlează.

— Spuneam că acum trebuie să faci faţă unei înfruntări. Pregăteşte-te!

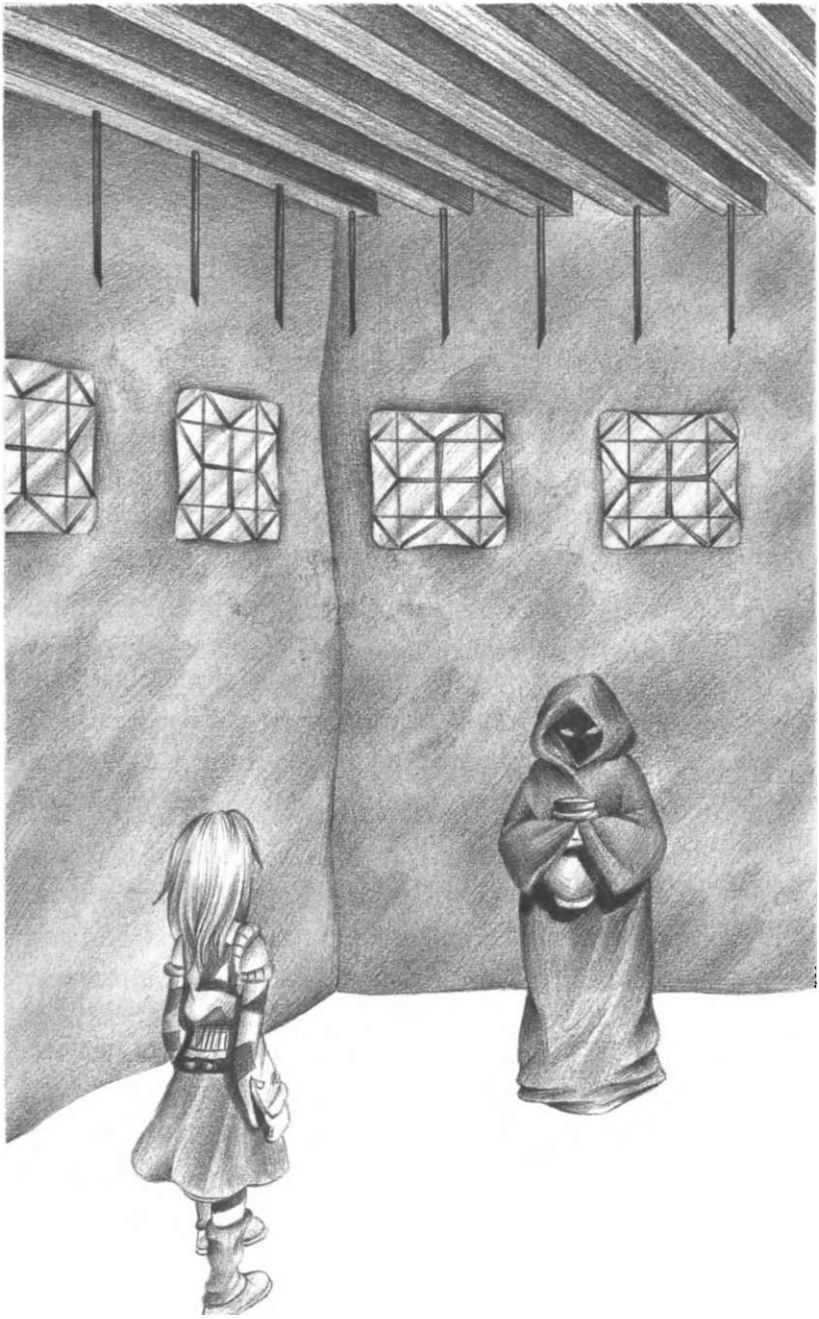

Vocea se mută spre stânga şi se aşeză lângă micile ferestre pătrate.

— O înfruntare? întrebă Nina tot mai curioasă.

— Da… şi vasul îţi va fi de folos, răspunse călugărul întorcându-se încet.

— Înăuntrul vasului aceluia se află acum beţigaşul meu Verus şi ce altceva?

Fetiţa era în încurcătură, nu reuşea să înţeleagă ce anume trebuia să facă.

— Este Vasul Adevărului. Doar băgându-ţi capul înăuntru vei putea auzi răspunsurile de care ai nevoie: Albedo, Rubedo şi Nigredo sunt cuvintele alchimice pe care nu le cunoşti, explică Vocea apropiindu-se agale de Nina.

— Nu te cred! Şi apoi, ce înseamnă aceste trei cuvinte alchimice?

Fetiţa Celei de a Şasea Luni simţea o ciudată atracţie către acel vas, dar pricepea că nu trebuia să-i dea ascultare Vocii. Chiar dacă îşi amintea foarte bine că *Sistema Magicum Univerşi* vorbise despre el, vru să audă explicaţiile călugărului.

— Albedo, Rubedo, Nigredo îţi sunt necunoscute. Şi eu ştiu de ce, reluă Vocea.

— De ce? întrebă curioasă fetiţa.

— Fiindcă le studiază numai cine vrea să ştie Adevărul Alchimic. Şi, de bună seamă, bunicul tău Mişa nu era în stare să le cunoască – tonul Vocii deveni calm şi convingător.

— Nu, nu. Tu spui numai minciuni. Bunicul meu ştia totul despre alchimie, reacţionă Nina.

— Te înşeli. Ţi-o spun eu sigur. Mai înainte de a acţiona, gândeşte-te la destinul tău. Gândeşte-te că eu sunt cel de care ai nevoie, şi, zicând acestea, călugărul dispăru în Golul Plin, lăsând Vasul Adevărului lângă fetiţă.

Cuiele reîncepură să coboare din grinzi şi în câteva

secunde vârfurile lor ruginite ajunseră la mai puţin de douăzeci de centimetri de capul fetiţei. Nina nu mai putea să se mişte.

Pe neaşteptate, în faţa ei apăru o cutie mare de carton. Fu ispitită să întindă mâinile ca să vadă ce anume era înăuntru, dar nici nu-şi mişcă bine braţul, şi cutia se şi deschise. Un jet de apă violet o împroşcă pe fetiţă.

„Dar e apă care nu udă!” gândi ea ameţită, pe când îşi pipăia hainele. Încercă să meargă, dar picioarele îi erau tot înţepenite, apoi, deodată, îi apăru în faţă o tablă mare, luminoasă. Pe tablă era scrisă o serie de numere, iar fiecare rând avea câte două. Pe primul rând erau 5 şi 10, pe al doilea, 40 şi 80, pe al treilea, 4 şi 8, pe al patrulea, 6 şi 12, iar pe al cincilea, 9 şi 18.

Lângă tablă se afla o uşă, cu un mecanism de deschidere asemănător cu încuietoarea unui seif. Nina îşi întinse mâinile şi atinse acel mecanism ciudat, dar poziţia era destul de incomodă: cu picioarele înţepenite, se putea apleca puţin în faţă şi doar printr-un miracol putea ajunge la încuietoare. Încercă s-o deschidă, dar îşi dădu seama că trebuia să găsească un cifru.

— Un cifru! Dar care? zise ea cu glas tare. Apoi privi din nou tabla şi secvenţa de numere. „Aşadar, 5 şi 10, 40 şi 80, 4 şi 8, 6 şi 12, 9 şi 18. Par toate perechi de numere care se dublează. Pe scurt, primele numere înmulţite cu 2 dau numerele următoare. Într-adevăr, 5 ori 2 fac 10, 40 ori 2 fac 80 şi aşa mai departe” gândi fetiţa.

Atunci Nina roti mecanismul până făcu de două ori clic. Dar uşa nu se deschise. Nu era acela cifrul. Atunci încercă să rotească prima dată de cinci ori la dreapta şi de zece ori la stânga. Tot nimic. Încuietoarea nu se debloca.

Cu cât făcea mai multe greşeli, cu atât cuiele ruginite coborau mai abitir din tavan. Vârfurile lor ascuţite erau acum chiar la înălţimea capului ei, iar ea nu putea face nimic altceva decât să se ghemuiască tot mai mult,

încercând să deschidă afurisita aia de încuietoare şi rămânând cu picioarele înţepenite în acelaşi loc. Pe scurt, situaţia nu era deloc uşoară şi teama de a se răni în cuie creştea cu fiecare clipă.

Încercă din nou, dar, cu cât socotea mai mult cu numerele, cu atât creştea primejdia. Cu picioarele îndoite şi cu mâinile pe încuietoare, nu ştia ce să facă.

— Numere, matematică… poate trebuie să mă folosesc de Numerele-Magi – îşi zise ea în şoaptă – dar nu am la mine fâşiile găsite în Zeroul înceţoşat.

Cuiele coborau îngrozind-o, şi încă nu izbutea să găsească răspunsul ghicitorii ciudate şi complicate.

Disperată, încercă să se concentreze cum putu mai bine şi, din fericire, intuiţia îi veni în ajutor. îşi aminti că obiectele vorbitoare tot repetaseră obsesiv: „Nu privi cifrele, numără literele”. O frază care părea prostească şi lipsită de logică, dar…

„Pe toate ciocolatele din lume! Obiectele aveau dreptate. Poate că nu trebuie să folosesc matematica acum, ci să număr literele. Literele numerelor: c-i-n-c-i e alcătuit din 5 litere, z-e-c-e e compus din 4 litere…”

Oare Nina pricepuse ghicitoarea Primului Turn?

Apucă mecanismul încuietorii şi îl roti până făcu cinci clicuri, apoi patru (5 şi 10 erau făcute), apoi încă nouă şi imediat după aceea alte şapte (40 şi 80). Şi aşa mai departe.

Când ajunse la numărul 18 şi roti până se auziră unsprezece clicuri, uşa se deschise şi cuiele se opriră, în cele din urmă.

„Încă o greşeală şi ai fi fost moartă, străpunsă de cuie!” gândi ea ştergându-se de transpiraţie.

Astfel, fetiţa Celei de a Şasea Luni se găsi în faţa a trei camere: prima avea pereţii cenuşii şi negri, şi în pardoseală era încastrată o lespede de plumb pe care era gravat cuvântul Nigredo. A doua cameră era roşie şi pe

peretele din fund se zărea o plăcuţă de cositor pe care era scris Rubedo. A treia era o sală cu pereţi în întregime albi şi din tavanul ei cobora un lanţ de argint, de care era atârnat un glob de aur având inscripţia Albedo.

Nina se uită atent la toate trei, întrebându-se în care trebuia să intre. Vasul de sticlă violet al Vocii, în care ajunsese beţigaşul Verus, se înălţă de pe pardoseala inexistentă şi se aşeză în faţa fetiţei. Tentaţia de a-şi vârî mâna înăuntru şi de a lua beţigaşul fu foarte mare, dar Nina ştia bine că a se folosi de vas însemna a accepta Alchimia întunericului. Din gura vasului se desprinse un fascicul de lumină violet şi Vocea îşi făcu din nou apariţia.

— Ai trecut cu bine de prima parte a enigmei. Acum ia vasul şi intră într-una dintre aceste camere. În sfârşit, vei descoperi Adevărul Alchimiei. Ascultă-mi vorbele… eu sunt cel de care ai nevoie – călugărul îşi desfăcu larg braţele şi, ţinându-şi gluga lăsată pe frunte, strigă: DU-TE! ACUM!

Vocea pătrunse ca un val violent în urechile Ninei şi vibraţiile îi scuturară întreg corpul. Fetiţa nu mai reuşea să-şi controleze mişcările. Luă vasul şi, împotriva voinţei ei, se îndreptă către Camera Nigredo. Închise ochii şi încercă să nu se lase condusă de puterea Vocii. îşi înţepeni toţi muşchii şi izbuti să schimbe direcţia. Clătinându-se, se regăsi în faţa Camerei Rubedo. Vasul Adevărului începu să devină cald, fierbinte. Nina ar fi vrut să-i dea drumul jos, dar nu reuşea să-şi desprindă mâinile de pe el şi degetele o ardeau ca şi cum ar fi fost în flăcări.

Tânăra alchimistă urlă de durere şi se aruncă pe pardoseala Golului Plin. Se rostogoli înspre dreapta şi ajunse chiar în pragul Camerei Albedo.

Nu mai putea. Forţa Vocii o târî în camera albă. Fetiţa se regăsi într-un nor de aburi. Mâinile nu îi mai ardeau, vasul de sticlă violet încetase să mai frigă. Nina îşi înălţă ochii şi văzu globul de aur spânzurat de lanţul de

argint, care se rotea ca o planetă. îl atinse şi acea mângâiere uşoară fu de ajuns: pereţii dispărură, şi la fel şi aburii. Nina se găsea într-o pădure: iarbă verde şi înmiresmată, copaci mari şi foarte frumoşi, flori colorate şi stropite de rouă proaspătă.

— Fantastic! Dar unde am ajuns? exclamă ea uimită, încă ţinând strâns în mâini vasul.

Raze de soare luminau uşor vegetaţia şi fluturi mici se roteau veseli în aer, în vreme ce trilurile privighetorilor se răspândeau prin întreaga pădure. Nina văzu ceva mişcând în spatele unui tufiş, se apropie cu teamă şi dădu la o parte frunzele.

— Bună ziua. Chiar este o zi bună, ştii? îi zise o splendidă vulpe albă.

— O! O vulpe care vorbeşte?

Tânăra alchimistă îşi desfăcu larg braţele şi zâmbi.

— Mă numesc Ma. Da, da, numele meu este Vulpe Ma. Tu eşti Nina, aşa-i? continuă animalul cel caraghios, mişcându-şi coada moale.

— Vulpe Ma? Păi ce nume e Ma? întrebă râzând tânăra alchimistă.

— Ma este un nume frumos. Nu-ţi place? răspunse vulpea legănându-şi capul.

— Păi, da, în fine... cum de ştii cine sunt eu? Mă aşteptai? Eşti prietena Vocii?

Nina stătea în cumpănă. Pe de altă parte, călugărul îi spusese că avea să o facă să intre în lumea Alchimiei întunericului. Intrase în Camera Albedo fără voia ei şi acea pădure şi acea vulpe erau, desigur, capcane pentru a o târî către Rău.

— Ştiu cine eşti fiindcă e evident. Eu ştiu totul... sau aproape totul. Şi eu nu am prieteni. Aşa că nu-ţi face griji, n-am legături cu călugărul care te persecută.

Explicaţia vulpii fu foarte limpede, chiar dacă Nina nu păru prea convinsă.

— Şi cum de mă aflu aici? Unde suntem? întrebă fetiţa privind în jurul ei.

— Eşti aici fiindcă ai dezlegat ghicitoarea încuietorii. Ai fost isteaţă. Ai intrat în Albedo şi ai făcut alegerea cea mai corectă. Acum eşti la adăpost.

Vulpea îşi mişcă repede gura şi o privi pe Nina cu ochii ei mari şi trandafirii.

— La adăpost? Atunci, pot să mă întorc la prietenii mei. Pot să mă trezesc şi să mă întorc la realitate.

Nina închise ochii aşteptând să se trezească în laboratorul vilei. Dar nu se întâmplă nimic.

— Să te întorci la realitate? Şi de ce? E aşa de bine aici, zise vulpea albă ţopăind în faţă.

— Hei, opreşte-te, unde te duci?

Nina se luă după ea, dar Ma fugea mai repede.

— Haide, prinde-mă din urmă. Te voi duce într-un loc frumos.

Din patru sărituri, Vulpea Ma traversă fără probleme un pârâu.

Nina îşi privi steaua din palmă: era tot neagră!

— Nu, nu te voi urma. Nu mă încred în tine, zise ea

rămânând pe loc.

Vulpea Ma dispăru printre copaci şi, după câteva secunde, Nina auzi un strigăt sfâşietor. Fără să stea pe gânduri, dădu fuga spre pârâu, îl traversă şi văzu că vulpea fusese atacată de patru miriapode gigantice.

— Ajută-mă! Te rog! Aceştia sunt Sproti! strigă Ma.

Păroase, cu doi dinţi ascuţiţi, fără ochi şi cu nasul ca un cartof, miriapodele cenuşii o muşcau de zor pe sărmana vulpe albă. Nina luă de pe jos o mână de pietre şi le aruncă împotriva Sproţilor. 11 lovi pe unul dintre ei. Dar ceilalţi trei continuară să-şi înfigă dinţii în burta şi în botul vulpii. Blana albă ca zăpada a vulpii se făcuse roşie de sângele care ţâşnea din răni.

— Foloseşte-te de Vasul Adevărului! Foloseşte alchimia! Ajută-mă! urlă mica fiară care mai-mai că-şi dădea duhul.

Nina nu pierdu o secundă, îşi băgă în vasul violet mâna cu stea şi scoase la iveală beţigaşul Verus: era singurul lucru pe care îl putea face pentru a o salva pe Ma.

Fără să stea o clipă pe gânduri, îl aruncă lovindu-i pe Sproti care se mistuiră pe dată în flăcări. Apăru un nor de fum violet şi din Sproti rămaseră doar o duhoare grozavă de putreziciune şi câţiva dinţi împrăştiaţi pe jos. Cerul albastru se făcu portocaliu, copacii şi frunzele se uscară, petalele florilor căzură rând pe rând şi în locul fluturilor apărură zeci de corbi.

Nina privi vulpea. Stătea în picioare, mai sănătoasă ca niciodată. Cu urechile ciulite şi coada ridicată, amuşina mulţumită duhoarea lăsată de Sproti.

Nina se făcu albă ca varul. Nu înţelegea ce anume se întâmpla. Dar beţigaşul Verus nu făcuse nimic altceva decât să arate adevărata natură a acelor animale şi a acelui loc.

Vulpea sări înainte şi, când fu la câţiva centimetri de fetiţă, deschise gura.

— Sunt Vulpea Ma… şi tu ai căzut într-o altă capcană. Inima ta cea bună te-a trădat. Acum nu mai ai arme împotriva Vocii. Ai folosit beţigaşul Verus ca să mă salvezi pe mine. Proasto! Fetiţă proastă!

Animalul îşi apropie botul de chipul Ninei. Ochii ei trandafirii se făcură roşii ca para focului şi blana albă începu să devină mată şi neagră.

— Blestemato! izbuti să zică Nina înainte de a fugi mâncând pământul.

Pădurea devenise o mlaştină şi fetiţa se străduia să nu cadă în nisipurile mişcătoare şi în bălţile cu apă stătută.

— Sunt Vulpea Ma… Ma… Mare Ticăloasă! Acum o ştii şi tu! ţipă mica fiară care, încet-încet, se transforma într-un monstru.

Nina fugea şi plângea, voia din suflet să se trezească din acel coşmar, dar nu reuşea. Era sub stăpânirea Vocii.

Odată intrată în lumea aceasta, nu mai ştia cum să iasă. Apucă o cracă şi o ţinu strâns în pumn. Urmărită de Vulpea Mare Ticăloasă, căuta o cale de scăpare. Întorcând capul să vadă dacă monstrul o ajungea din urmă, căzu într-o groapă. Doar capul îi rămase afară, la rasul pământului. Se zvârcoli, încercă să-şi ridice braţele, dar locul strâmt din groapă nu-i îngăduia.

Vulpea Mare Ticăloasă era în faţa ei.

Şezând.

Nemişcată.

Cu ochii îndrăciţi şi balele curgându-i din gură.

— Dă-te la o parte! izbucni călugărul care se materializă lângă făptura monstruoasă.

Vocea izbutise! Nina era neputincioasă şi nimeni, şi nimic nu o mai putea ajuta.

— Iată că ţi-a bătut ceasul. Este Ultima Alegere a ta. Ori mori, ori accepţi Alchimia întunericului! zise călugărul împingând vulpea înapoi.

Nina privi Vocea şi, plecându-şi privirea, spuse:

— De acord! Lasă-mă să ies din groapa asta. îţi accept condiţiile.

Călugărul luă vasul de sticlă violet şi tresări de bucurie.

— În sfârşit! Karkon va fi mândru de mine. Acum va trebui să-ţi vâri capul în vasul acesta. Numai aşa gândurile tale alchimice vor fi făcute prizoniere.

Nina simţi pământul topindu-se şi, încet-încet, trupul îi fu liber din nou. Dar numai ce îi întinse mâna Vocea Persuasiunii ca să o ajute să iasă din groapă, că fetiţa şi ridică creanga groasă pe care încă o mai ţinea strâns în mână şi îl lovi pe călugăr.

Vulpea Mare Ticăloasă se repezi s-o atace, dar Nina izbuti s-o lovească peste labele din spate, făcând-o să cadă. Cu o mişcare iute apucă vasul şi i-l puse Vocii în cap. Călugărul fu supt ca şi cum trupul lui ar fi fost făcut din aer.

Nina închise la loc cu pietre şi pământ blestematul recipient de sticlă şi Vulpea Mare Ticăloasă se făcu fărâme ca şi cum ar fi fost de hârtie. O pală de vânt îngheţat mătură peisajul.

— O iluzie! Aşadar, Lumea Vocii era doar o iluzie! exclamă nepoata profesorului Mişa, care, în cele din urmă, îl înfrânsese pe călugărul karkonian.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni închise ochii şi, strângând la piept vasul, se gândi la părinţii ei, la prieteni, la Liuba şi la Carlo.

„Vreau să mă întorc la vilă. Vreau să mă trezesc”, se gândi ea intens şi gândul o duse departe de Lumea întunericului. Departe de acel loc unde iluzia şi realitatea se amestecaseră ca să slujească Răului.

CAPITOLUL CINCI

Cei şapte dinţi ai Dragonului Chinezesc

Una, două, trei zvâcniri de tuse. Ochi larg deschişi şi respiraţie grea. Nina îşi înălţă capul de pe pardoseala

laboratorului şi, în beznă, se lovi de masa pentru experimente.

Se iviseră zorii şi niciunul dintre prietenii ei nu se trezise încă. Toţi mai aveau în urechi bucăţile de Plută Sigură, dar, din fericire, după ore şi ore în care tot repetaseră aceleaşi propoziţii misterioase, obiectele vorbitoare adormiseră în cele din urmă.

Învinsese pe călugăr.

Îndată ce se ridică în picioare, fetiţa văzu lângă ea Vasul Adevărului în care se afla Vocea Persuasiunii. îl luă în mâini şi încet din groaznicul coşmar în care îl

Adonis dădu fericit din coadă, iar Platon îşi ascuţi unghiile pe o bucată de lemn, în vreme ce Nina îşi revenea se asigură că dopul era trainic. Privi înăuntru şi, prin sticla violet, se vedea limpede o pată neagră ce se mişca. Era ceea ce mai rămăsese din Voce: esenţa ei malefică.

Platon amuşină vasul şi îşi zbârli mustăţile, iar Adonis îi trase o limbă care mai, mai că făcu să cadă preţiosul obiect. Nina mângâie cele două animale şi zise:

— Vi-l încredinţez vouă. Veţi fi paznicii Vasului Adevărului. Vă rog mult, nimeni nu trebuie să-l atingă.

Pisica îşi ridică coada, iar câinele, o labă. Nina zâmbi şi, din greşeală, dădu peste picioarele lui Cesco, întins alături de Dodo.

— Nina… te-ai şi trezit? Da cât e ceasul? bolborosi

Cesco întinzându-se.

— E 6, 10 minute şi 45 de secunde, răspunse repede tânăra alchimistă privind orologiul.

Cesco îşi înălţă capul şi văzu că Nina avea nişte cearcăne înspăimântătoare.

— Da’ nu ai dormit?

Ea se strâmbă şi îi arătă vasul de sticlă violet, apoi îi povesti ce i se întâmplase în somn. Pe când vorbea, se treziră şi ceilalţi, cădiţa de Tartru Galben ţopăi până ajunse la marginea mesei pentru experimente, Roxy mângâie vasul Quandomio şi Fiore luă în mâini bolul Sallia. Rămas încovrigat lângă Piramida cu Dinţi de Dragon, Dodo ascultă teribila aventură trăită de Nina.

— Ai b… b… biruit V… V… Vocea. Bravo! zise băiatul cel roşcovan.

— Da. Şi acum, călugărul fără chip şi fără umbră este aici înăuntru.

Nina le arătă cu mândrie Vasul Adevărului.

— Unul câte unul, dar îi vom elimina pe toţi! îl vom învinge şi pe Karkon! exclamă Roxy muşcând o bucată din ultima lipie rămasă.

Nina se aşeză pe taburet, scoase Taldomul Lux şi, privindu-şi prietenii, zise:

— Mi-e teamă că, de data asta, chiar că nu va fi uşor să găsim a Patra Taină. Prea sunt multe lucruri care nu merg. Liuba şi Carlo – la închisoare, părinţii voştri – puşi la interogatoriu, José a dispărut, noi nu putem ieşi de aici, iar Karkon se poate folosi din nou de Andora, şi de Alchicartea de Tarot Got Malus, şi de cei doi androizi, şi de rusul Vladimir, şi de chinezul Loui Meci Kian. Vă pare puţin lucru?

Cesco îşi aranjă puloverul şi, dregându-şi vocea, le spuse propunerea lui:

— Sigur, Nina, ai dreptate. Sunt încă multe primejdii, dar cred că a venit clipa să acţionăm. Nu mai putem

rămâne aici înăuntru. Întreabă Cartea ce putem face. Acum, că ai învins Vocea Persuasiunii, va trebui să răspundă.

Obiectele vorbitoare se aşezară în jurul Cărţii şi aşteptară ca Nina să-şi pună palma cu stea pe ea şi să rostească întrebarea.

— Carte, înăuntrul Vasului Adevărului se află Vocea. Ce trebuie să facem?

zful lac? a-l acolo fă stea, o cugetă avh eu a-ţi da.

Patru culori luYhinind ca o dea ºC () îi tăi atenţi vor vedea.

Careta că nu o degcktfi cu una, cu două, ci în păvhântul ce te aşteaptă tu fă-o.

— O casetă? Un pământ care mă aşteaptă? repetă Nina.

Pagina lichidă se văluri şi, din verde fluorescent, se făcu mai întâi negru lucios, apoi verde-sclipitor, alb-argintiu şi, în cele din urmă, roşu ca para focului. Cele patru culori se răsfrânseră pe chipul Ninei şi privirea ei deveni intensă şi plină de curiozitate. Un val de apă solidă se ridică până în tavan, luă forma unei mari chei vechi şi rămase plutind vreme de câteva secunde. Apoi cheia se topi şi redeveni apă solidă, care se prăvăli în Carte ca o cascadă mică. O melodie pătrunse în laborator, iar deasupra paginii lichide, încă vălurite apăru o casetă de goasil, piatra preţioasă de culoare trandafirie de pe Cea de a Şasea Lună. În acel moment, Cartea începu să vorbească din nou.

Steaua te va călăuzi Jacă Yhereu roşie va fi şi obiectele ce ştiu să vorbească în călătorie trebuie să te însoţească. Acuvh, Taldovhul Spre casetă îndreptat să-l ţii iar la Jarkon cel viclean nu te Vhai gândi. O vâlvătaie de aur îţi va folosi pentru descântecul ce Salvare-ţi va fi.

Nemişcaţi, cei patru copii priviră mişcările Ninei şi vrăjile Cărţii. Fetiţa Celei de a Şasea Luni strânse Taldomul în pumn şi din ciocul de Gughi izbucni un foc aurit care învălui caseta, ca o aureolă. *Sistema Magicum Univerşi* se cutremură ridicând un nor de praf negru şi vorbi cu glas puternic:

Aproape e a ta cucerire, eşti o ale () ivhistă vrednică de cinstire.

Până aici te-avh ajutat ţi îndatorirea Yhi-aYh tervhinat Trebuie să te la A ţi grea e inirha vkea, căci să te părăsesc nu aţ prea. Mereu f) inele va trebui Săv unhe? J, ascultă-ţi inivha ţi să nu trădezi.

— Carte, cum aşa, mă părăseşti? De ce? Liuba şi Carlo sunt încă în închisoare. Părinţii prietenilor mei sunt în primejdie şi nu ştiu cum să găsesc a Patra Taină,

protestă fetiţa, foarte tulburată.

Dar ar fi fost de aşteptat un astfel de răspuns din partea Cărţii Vorbitoare.

Să plec acu Yh e decis, eu urmez un ordin precis.

Var, înainte să plec la drufti, ultivhele lucruri trebuie să-ţi Spun.

În casetă patru obiecte ai să găseşti pentru prietenii pe care-i iubeşti.

t) ar. Se va deschide doar deasupra unui trandafir ţi privhejdii vei înfrunta căutând al florii fir.

Ayhinteşte-ţi din Sertar acul să-l iei.

Irhpung înşelăciunea va folosi altui efect, cu tevhei.

ta urmă, patru dinţi de „Dragon – o comoară – pune-i într-un Sac închis la gură cu sfoară.

Ia cuarţ şi Sulf, dar nu te Scuvhpi, căci îYhpotriva androi-izor ţi-or folosi.

Poveţe/e mie să le urmezi şi ţinta ţi-o vei atinge, s-o crei.

Zicând acestea, *Sistema Magicum Univerşi* deveni în întregime de argint. Din pagina lichidă ieşi un curcubeu care se încolăci în jurul copertei, luminând imaginea Gughiului de aur. Cartea Vorbitoare dispăru, lăsându-şi forma gravată pe masa pentru experimente.

Nina era profund tulburată. Fără ajutorul Cărţii chiar că nu ştia ce să facă. O urmase încă de la începutul aventurii sale şi acum dispăruse. Se simţi pierdută. Duse Taldomul la piept, privi la flacoane şi alambicuri, şi ochii ei mari şi albaştri se umplură de teamă şi de tristeţe. Şi prietenii ei erau ca trăsniţi. Cesco îşi potrivi ochelarii şi, clătinând din cap, îl privi pe Dodo care, sprijinit de Piramida Dragon, tremura şi bolborosea cuvinte fără noimă. Roxy luă mâna Ninei, pe cea cu stea, şi o strânse cu putere. Şi Fiore se apropie de fetiţa Celei de a Şasea Luni şi îi mângâie pletele.

— Dacă Sistema Magicum Univerşi ne-a părăsit

înseamnă că acum va trebui să ne descurcăm de unii singuri, zise Nina vorbind cu greutate.

— Dar cum o s-o facem? Noi nu suntem încă alchimişti în toată puterea cuvântului. Poate că doar tu, Nina, poţi să mergi înainte.

Fiore era foarte speriată.

— Nu. Cu siguranţă, nu! Nu o putem lăsa aici, în mijlocul necazurilor! se grăbi Roxy să zică.

— Aş vr… vr… vrea să-mi văd p… p… părinţii.

Dodo era cuprins de panică şi două lacrimi mari i se prelinseră pe nas în jos.

— Suntem cu toţii la ananghie! Nu putem să renunţăm acum. Haideţi, curaj, să luăm caseta şi să mergem la Max. Poate că el ne va spune ce trebuie să facem pentru a începe o nouă călătorie, zise Cesco luând-o pe Nina de un braţ şi zgâlţâind-o.

— Şi dacă nu izbutim?

Nina era tulburată şi se temea de ce era mai rău. Cartea îi prevenise că stăteau la pândă şi androizii karkonieni: chinezul Loui Meci Kian şi rusul Vladimir. De aceea trebuia să aibă cu ea şi sulf, şi cuarţ: numai cu aceste elemente alchimice i-ar fi putut învinge. Dar, fără sfaturile pe care i le dădea Sistema Magicum Univerşi, nu se mai simţea la adăpost. Cesco le arătă rubinul Prieteniei Trainice şi apoi ridică degetul arătător de la mâna dreaptă şi îl îndreptă către harta Universului Alchimic, agăţată de peretele laboratorului.

— Trebuie să salvăm planeta Xorax. Am făcut o promisiune! exclamă el.

— Da. Trebuie să eliberăm gândurile copiilor şi, dacă vom reuşi, vom fi cu toţii liberi. Liberi de Karkon. Liberi de Rău! exclamă şi Nina care, cu Taldomul în mână, hotărâse să nu se dea bătută.

Deschise sertarul de la masa pentru experimente şi luă Împung înşelăciunea, aşa cum spusese Cartea. Dodo

ridică puţin capul Piramidei şi puse ultimii patru dinţi de Dragon într-un sac pe care îl strânse bine la gură cu o sfoară. Nina îşi prinse părul cu o panglică roşie, se ghemui deasupra chepengului de la pivniţă şi rosti Quos Bi Los. Dar, înainte de a coborî în Acqueo Profundis, verifică dacă puştanii luaseră cu ei obiectele vorbitoare. Fiore avea în mână cădiţa Tartru Galben, Roxy ţinea sticla de Vintabru, Dodo strângea la piept bolul Sallia Pitică şi vasul Quandomio. Cu mândrie, Cesco îi arătă preţioasa casetă. Fetiţa Celei de a Şasea Luni cotrobăi prin buzunare şi simţi că luase totul cu ea, inclusiv ultima Alchicarte de Tarot, Qui Amas, şi Condeierul, tocul pe care i-l dăduse Sia Justiţia la cimitir.

— Perfect. Am totul. Să coborâm, zise Nina care se grăbea să plece, dar pisica începu să miaune, iar câinele se aşeză lângă vasul de sticlă violet în care era ţinută Vocea.

— Platon… Adonis… Pe toate ciocolatele din lume! exclamă Nina dându-şi seama că nu-i putea face şi pe ei să coboare în Acqueo Profundis.

— Şi acum? întrebă Roxy încrucişându-şi braţele la piept.

— Da, acum ce facem? Nu-i putem lăsa aici singuri, adăugă Fiore mângâindu-l pe Platon.

— S… s… să-i luăm cu noi, zise Dodo privind botul trist al lui Adonis.

Nina simţi Taldomul vibrându-i în buzunar. Îl luă şi văzu că, din trandafirii, ochii de goasil se făcuseră albi. Un fir subţire de fum ieşi din ciocul de Gughi, care, imediat după aceea, scuipă o bucăţică de hârtie.

Cesco o luă de pe jos şi citi cu voce tare ce era scris pe ea:

kibă ŞLI
kă SA n-a 3 k tk3
Yikă TJĂ

— Să-i lăsăm liberi, ziseră în cor cei cinci puştani.

— Dar e periculos. Jandarmii o să-i omoare cu bătaia! exclamă Fiore îmbrăţişând pisica, fără niciun gând să-i dea drumul.

Nina luă în palme botul dulăului.

— Adonis, tu eşti mare şi puternic. Poartă-i de grijă şi lui Platon.

Apoi îl sărută pe frunte, luă stilou şi hârtie, şi scrise un mesaj: „Suntem vii, aveţi grijă de aceste două animale”.

— Iată, semnaţi-vă aici, spuse fetiţa.

Dodo îşi scrise numele ultimul şi îi dădu bileţelul Ninei, care îl împături şi îl ascunse sub zgarda lui Adonis. La mijloc puse şi bucăţica de hârtie pe care o găsise în locuinţa lui José, pe care era scris A… PT.

— Ce faci? E o bucată de hârtie arsă şi nu se înţelege nimic din ce-i scris acolo, observă Cesco, dar Nina îi răspunse că aşa simţea ea că trebuie să facă.

Simţea că acea bucată de hârtie de neînţeles avea totuşi un sens.

— Sper ca motanul şi câinele să-l găsească pe José. El e singurul care ne poate salva. Singurul care ne poate apăra secretele alchimice, le explică Nina, foarte agitată, iar ceilalţi o lăsară în pace.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni luă Sfera de Sticlă şi deschise uşa laboratorului.

— Ieşiţi! Fiţi atenţi! Mă voi întoarce repede. Ne vom întoarce repede.

Nina avea un nod în gât şi nu mai reuşea să vorbească. Cesco şi Roxy mângâiară pentru ultima oară cele două animale, iar Fiore şi Dodo luară castroanele pline cu mâncare şi le puseră afară.

Uşa se închise şi Nina rămase nemişcată, cu ochii închişi.

— Am nevoie de tine, bunicule. Am nevoie să ştiu dacă totul va merge bine, murmură ea.

Dar, când redeschise ochii şi îşi privi prietenii în faţă,

îşi dădu seama că, dacă voia să-şi revadă bunicul, un singur lucru era de făcut: să găsească Taina Apei şi să zboare pe Xorax.

Îşi strânse pumnii şi atunci Cesco o alină zicându-i:

— Ne vom întoarce curând. Ştii că timpul slujeşte, dar nu există. Aşadar, călătoria noastră nu va dura nici măcar o secundă. Vei vedea, lui Adonis şi lui Platon nu li se va întâmpla nimic.

Nina fu de acord.

— Aşa-i, să mergem! Vreau ca povestea asta să se isprăvească repede.

Şi, în timp ce tinerii alchimişti coborau în Acqueo Profundis, la palatul ca d'Oro contele se pusese pe treabă.

În laboratorul K, tânărul elev încă mai trebăluia cu pulberi şi lichide. Pentru a crea Câlţul Smolos era nevoie de ceva timp.

— Încă nimic? întrebă Karkon fluturându-şi mantia violet.

— Nu. Dar e o chestiune de ore, răspunse omul.

— Ore? se grăbi contele.

— Până după-amiază voi termina. Vă promit.

Pe faţa elevului se citea oboseala: toată noaptea amestecase Smoală Formică şi Oţet Brunat, dar gelatina imobilizantă tot nu era gata.

Karkon dădu cu pumnul în zid şi urlă:

— Răbdarea mea are o limită. Isprăveşte repede!

Apoi ieşi din laborator şi se îndreptă către încăperile de sub scară, deschise uşa neagră cu tocuri roşii şi intră în Camera Vocii. Voia să vadă dacă reuşise călugărul să o facă prizonieră pe Nina în lumea Alchimiei întunericului. Dar, când intră, avu o surpriză foarte neplăcută. Kabitus Morbante dispăruse. Nu mai era ceaţă, iar fantomele plecaseră. Camera, un pătrat perfect, era goală. Pustie. Se roti jur-împrejur, privi pereţii şi pipăi podeaua.

— Voce, unde eşti? strigă el cuprins de panică.

Dar numai ecoul îi răspunse. Ecoul propriilor cuvinte. Ieşi ca o furie şi dădu fuga la Infirmerie, unde îi găsi pe Alvise şi pe Barbessa care schimbau Apa Vieţii din Cada Regenerantă. Le dădu două brânciuri şi îi culcă la pământ pe gemeni, apucă braţul Andorei şi o ridică în picioare.

Androidul încă mai avea ochii închişi, iar capul, chel şi lucios, era uşor plecat pe umărul stâng.

— TREZEŞTE-TE! ÎŢI ORDON! AM NEVOIE DE TINE! ACUM! zbieră contele în culmea turbării fiindcă pierduse Vocea Persuasiunii.

Alvise şi Barbessa se ridicară iute şi, îngroziţi, se lipiră cu spatele de zid, rămânând neclintiţi. Strigătele lui Karkon îl alarmară pe Visciolo, care se năpusti la Infirmerie ţinând încă în mână bentiţa cu care îşi acoperea ochiul lipsă.

— Ce este, stăpâne? zise el aranjându-se repede ca să nu i se vadă cicatricea groaznică.

— Vocea Persuasiunii nu mai e în camera ei. Aici e mâna Ninei. Nenorocita aia e încă vie şi nevătămată, ascunsă cine ştie unde, şi tot reuşeşte să mă învingă, răspunse Karkon scos din minţi.

Înspăimântat, Saşiul rămase lângă gemeni, fără să scoată o vorbă.

— Doar tu mă poţi ajuta. Înţelegi? zise contele zgâlţâind androidul care nu dădea semne că şi-ar fi revenit.

— Nu e pregătită. Andora nu e activă încă, încercă să explice Barbessa cu o voce firavă.

— Taci din gură! Ce ştii tu?! o opri Karkon.

În clipa aceea, Andora îşi mişcă braţele şi îşi înălţă capul.

— TRĂIEŞTE! Da… da… vorbeşte-mi. Spune-mi că eşti vie! tresări contele de bucurie, îmbrăţişând androidul.

— La ordin! Pregătită. Sunt pregătită.

Vocea Andorei devenise metalică. Nu mai semăna

deloc cu a mătuşii Ninei. Şi înfăţişarea era mai puţin plăcută. Fără păr şi cu pielea netedă şi lucioasă, nu mai avea nimic omenesc în ea.

Alvise şi Barbessa se porniră să ţopăie prin Infirmerie, Visciolo aplaudă şi îşi făcu cruce.

— Bine. Atunci începem pe dată. Nina are ceasurile numărate acum. Nu-i vreme să-ţi transplantez păr. Aşa eşti foarte frumoasă, zise Karkon ţinând-o pe Andora la braţ.

Doamna de metal îşi puse pantofii şi plecă împreună cu contele, privindu-i cu un aer mulţumit pe cei doi gemeni. Dar, de bună seamă, androidul nu era gata să dea ascultare ordinelor lui Magister Magicum: planurile Andorei erau altele. Ticluia o răzbunare groaznică. Când Karkon intră împreună cu Andora în laboratorul K ca să i-o prezinte noului elev, simţi trupul androidului înţepenind pe neaşteptate.

— Ce e? Nu te simţi bine? întrebă îngrijorat contele.

— Nu. Nu-i nimic, răspunse Andora cu glas scăzut.

Dar ea îl recunoscuse prea bine pe elev, îi ştia îndemânarea de alchimist şi se temea să nu-i fi descoperit planurile împotriva lui Karkon.

— Iat-o pe Andora! exclamă contele privindu-l pe tânăr care, la vederea androidului, lăsă de-o parte fiare şi alambicuri, şi rămase nemişcat, zicând doar trei cuvinte:

— Îmi pare bine!

— Vă găsesc în formă, zise Andora serioasă, adresându-se omului care îi răspunse sec:

— Şi dumneavoastră arătaţi bine.

Andora zâmbi şi îşi pocni fălcile.

— Nu mă aşteptam să vă găsesc aici. Chiar că mi-aţi făcut o surpriză.

— Aşa-i. Dar surpriza mi-ai făcut-o şi dumneata, dragă Andora, răspunse nervos elevul, privind-o în ochi.

— O să aveţi ocazia să vă amintiţi de vremurile trecute. Acum dumneata continuă-ţi formula, eu şi

androidul meu preferat trebuie să vorbim.

Karkon puse capăt conversaţiei şi ieşi luând-o cu el pe doamna de metal în Camera Vrăjilor, ca să pregătească a nu ştiu câta capcană pentru fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Aşadar, Nina avea un aliat în Palatul ca d'Oro, o prietenă neaşteptată: Andora! Niciodată nu şi-ar fi închipuit că această clonă haină a mătuşii spaniole avea să treacă de partea ei. Dar în acea clipă, în Acqueo Profundis, tânăra alchimistă avea cu totul alte gânduri.

— Bună, ce mai faceţi? îi salută Max, întâmpinându-i cu bucurie pe cei cinci copii.

— Rău de tot. Se petrec lucruri foarte ciudate, începu Nina intrând pe uşă iute ca un fulger.

— Rău de tot? repetă Max uimit.

— Am oprit Vocea Persuasiunii, dar *Sistema Magicum Univerşi* a plecat şi ne-a lăsat o casetă pe care o putem deschide doar în timpul unei călătorii. Liuba şi Carlo tot în puşcărie sunt, iar eu simt că înnebunesc pentru că nu ştiu de unde să încep ca să găsesc a Patra Taină. E de ajuns?

Nina era într-adevăr nervoasă. Max n-o mai văzuse niciodată în starea asta. Bunul android făcu ochii mari şi schiţă un zâmbet, lăsând să i se rotească urechile în formă de clopot.

— Nina nu ţi-a spus totul, zise Cesco, pe când încă mai ţinea în braţe cădiţa Tartru Galben. Şi părinţii noştri au dat de belea şi, în plus, după cum bine ştii, Andora e în mâinile lui Karkon şi…

Max îşi astupă urechile, închise ochii şi zbieră:

— Deztul! Deztul! Nu ze mai poate continua aşa. Nu mai vreauză aud numele Andorei. Zufăr. Zufăr mult de tot.

Androidul se duse la ferestrele din Acqueo Profundis şi plânse. Dodo dădu fuga la el şi, arătându-i caseta, zise:

— Max, nu fi tr… tr… trist. Uite, avem o e… e… casetă şi înăuntru o fi fiind fie's… s… soluţia. Dar tr… tr…

trebuie să pl… pl… plecăm. Ajută-ne! Te rog.

Androidul îl îmbrăţişă pe copil, îşi şterse lacrimile şi se aşeză în faţa ecranului gigantic.

— Nina, vrei s-o chemi pe Eterea? spuse el întorcându-se către fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Da, Max. Mulţumesc, răspunse tânăra alchimistă ducându-se lângă el.

Mâinile alergară iute pe tastatură şi mesajul pentru Marea Mamă Alchimistă fu expediat imediat. Pe ecranul gigantic apăru o lumină orbitoare, urmată de vocea suavă a Etereei.

bună ziua,}ţină îţi aşteptavh VheZajul Pe Korax ţintefti toţi în aşteptarea u/tivhei tale Yhtâuni.

Ştim bine ce. Se petrece pe Pământ. ovh face tot ceputevh eu să te ajutăm să îi eliberezi pe tiuba ţi pe Carlo ţi pe părinţii prietenilor tăi de nădejde, tor le datorăm mult.

— Dar mi-e frică, o întrerupse Nina, fă cumva ca să vorbesc cu bunicul.

Profesorul Miţa e în Mirabilis Fantasio ţi-e pregătit să primească a Patra Taină.

CI are încredere în tine.} foi toţi apem.

} fu-ţi fie frică ţi aminteşte-ţi lecţiile Vhele alchimice, scrisorile bunicului tău, cărţile lui birian birop şi ale lui Tadino de Ciorgis. Ţine minte că Magii buni de pe Korax au făcut atâtea pentru tine. Ai fosforicepută ţi curajoasă. T) ar acum fă ultimul efort ţi fă să oboare pentru ultima dată rândunelele pe cer. Urmează-ţi destinul: eşti fetiţa Celei de a Şasea tuni\ nu uita asta.

Chipul Marii Mame Alchimiste apăru mare pe ecran. Max era încântat s-o vadă pe Eterea vorbind. Cesco şi ceilalţi ascultau cu mare atenţie, fără să clipească.

— Da, desigur, Eterea. Voi încerca să izbutesc. Vreau atât de mult să salvez planeta de lumină! Dar, în adâncul sufletului, simt şi că am o mare dorinţă de a-mi revedea

părinţii. De a sta cu ei. Ştii că sunt pe cale să plece într-o misiune importantă. Şi ei vor merge în spaţiul infinit şi mă tem că n-o să-i mai pot îmbrăţişa niciodată. Poate că sunt niţeluş obosită. Poate că misiunea pe care mi-aţi dat-o e prea dificilă.

Omenească este îngrijorarea ta.

Senti Yhente curate şi frumoase. şti inteligentă şi bună.

De aceea eşti Speranţa noastră.

— Dar prietenii mei? Nu vreau să înfrunte primejdii. Au arătat deja atât de multe… insistă fetiţa.

Numele lui Cesco, Qoxy, Fiore şi Dodo sunt cunoscute.

Prieteni curajoşi şi de nedespărţit care vor călători cu tine şi vor descoperi ultima Ţaină.

În caseta de goasil au tot ce le trebuie.

Dar ţine minte, caseta poate fi deschisă doar deasupra unui trandafir.

Sistema Magicum Univerşi *ţi-a explicat totul*

Acum, menirea mea este să-ţi dau un obiect de neînlocuit: L’ampura.

— Ce anume? întrebă Nina privind fix ecranul gigantic.

ste o lampă magică.

Conţine o energie eternă care aduce pace şi armonie. % trebui S-o dai Dragonului înfocat.

Astfel răspunse, cu o voce foarte calmă, Marea Mamă Alchimistă.

— Dragon înfocat?

Nina se îngrijoră tare de tot.

} fu-fipot Spune ce puteri are. zi descoperi singură. zi înfrunta primejdii, vei vizita locuri misterioase şi te vei folosi de obiectele alchimice pe care le cunoşti şi de altele, pe care le vei găsi. Ştii bine că acestea sunt regulile Alchimiei Luminii. Încrede-te în forţe/e tale. Încrede-te în

intuiţia ta.

— Dar ce anume va trebui să fac? întrebă tânăra alchimistă, înspăimântată.

Nu ţipot dezvălui viitorul

Var e sigur că Max-iopl îţi va fi de mare ajutor.

— Max? Max va veni cu noi? E de necrezut!

Nina nu mai pricepea nimic şi se întoarse să-l privească pe android, care, de fericire, începuse să bată din palme.

Credinciosul android va părăsi Acqueo Profundis. Trebuie. Acum nu mă mai întreba nimic. Trebuie să vă pregătiţi de plecare. Pentru a lua l'ampura, freacă între degete Pana de Cug () i!

Iar lampa va apărea în lacul peştelui Qjuaskio. Fă – o acum. Mult noroc.

Ecranul se întunecă. Eterea dispăru lăsând doar o aură de lumină care se răspândi în tot Acqueo Profundis. Nina îl privi pe Max care râdea şi îşi rotea foarte tare urechile în formă de clopot.

— Ză plecăm. În zfârşit, o ză mă diztrez, zise el fără să se oprească din ţopăit.

— Va fi o călătorie fantastică.

Cesco se apropie de Nina şi îi făcu cu ochiul.

— Nu ştiu. Trag nădejde că totul va merge bine, răspunse fetiţa în timp ce freca între degete Pana de Gughi.

Sfera verde smarald apăru în mijlocul laboratorului. Plutind în aer, răspândea un fluid binefăcător şi copiii se simţiră mai liniştiţi. Nina îşi vârî mâna în sferă şi îl văzu pe peştele Quaskio fandosindu-se în apele lacului de pe Xorax. îşi ridică înotătoarea dreaptă şi o mişcă repede, ca pentru a o saluta pe fetiţă. Nina se puse pe râs şi mângâie peştişorul albastru. Pe malul lacului, văzu un obiect sclipitor şi îl luă: *L3 ampuray* lampa veşnică. Lumina ei avea o culoare foarte ciudată: un albastru-violet

nemaivăzut până atunci.

Cu gingăşie, scoase din sferă ciudata lampă şi, imediat ce o puse pe pardoseala din Acqueo Profundis, planeta Xorax dispăru, lăsând în urmă doar un nor de sclipici verzi, minusculi, care căzură ca o ploaie foarte fină.

— Dă-mi să văd.

Roxy se apropie de l'ampură.

— Ce lumină ciudată f… f… face.

Dodo îşi zgâi ochii şi nu mai izbuti să-şi dezlipească privirile de la lampă.

— Ză ne grăbim. Trebuieză plecăm, zise Max aşezându-se în mijlocul laboratorului.

Copiii îl priviră şi obiectele vorbitoare începură să tremure. Doar sticla de Vintabru Verde avu curajul să spună:

— Ne duceţi la Dragonul înfocat?

Nina şi Roxy îşi aruncară o privire fugară şi, privind sticla, îşi desfăcură larg braţele.

Nerăbdător, Max luă un tub gros de oţel, îl vârî într-o gaură ciudată din pardoseală şi, învârtindu-l în sensul acelor de ceasornic, îl înşurubă.

— Veniţi aici. De data azta, ze va pleca în alt fel. Nu va trebuiză beţi 8-ul şiză meztecaţi petalele de mizyl.

— Şi ce trebuie să facem? întrebă Nina strângând Taldomul în mână.

— Va trebui doar ză vă agăţaţi de acezt tub de oţel şiză închideţi ochii. Veţi fi tranzportaţi imediat, răspunse androidul punând într-o geantă mare câteva unelte alchimice: flaconaşe, cutiuţe, vase şi cleşti.

— Max, ce iei cu tine?

Fetiţa Celei de a Şasea Luni era dezorientată, faptul că nu pleca aşa cum era obişnuită îi producea o oarecare stare de nelinişte.

— O ză vezi că lucrurile aztea o ză ne folozească. Ai încredere în mine, şi, spunând acestea, închise geanta.

— Dar nu folosim nici măcar Străzile Lumii ca să ştim unde trebuie să mergem? continuă Nina, îngrijorată.

Nu cunoştea noua procedură!

— Ba da, Ztrăzile Lumii ne folozeşte. Pune Jambirul pe ea şi o ză vezi că paginile ze vor întoarce şi ze vor opri unde trebuie.

Vocea lui Max era sigură şi copiii îi dădură ascultare în ciuda miilor de îndoieli pe care le aveau.

— Dacă folosesc Jambirul, Karkon îşi va da seama de îndată, are o copie şi ne va ajunge din urmă, zise Nina ţinând medalionul în mână.

— Da. Ştiu. Dar nu putem face altminteri.

Max avea dreptate.

— 11 vom înfrunta aşa cum am făcut-o mereu, interveni Cesco, dând curaj grupului de prieteni.

Nina se întoarse fără să spună o vorbă, luă Străzile Lumii, puse Jambirul deasupra şi, imediat ce medalionul de pe Cea de a Şasea Lună se află deasupra cărţii, paginile începură să se întoarcă. Se opriră doar către sfârşit.

Atunci, Taldomul Lux se ilumină şi din carte se desprinseră şase foi. Nina le prinse din zbor şi văzu că în ele erau hărţi şi desene, nume şi numere.

— Nu înţeleg nimic! exclamă ea surprinsă. Apoi privi bine prima foaie de hârtie şi văzu că era harta Chinei. Mergem în China, în îndepărtatul ţinut din Orient, strigă fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Max o luă de mână pe Fiore şi o duse către tubul de oţel, alături de ea se aşezară Cesco şi Dodo, în vreme de Roxy şi Nina rămaseră puţin în urmă, pentru a cerceta cele şase foi din Străzile Lumii.

— Haideţi, mişcaţi-vă, e totul gata!

Max era fericit că pleacă şi cele două fetiţe puseră mâinile pe tub, închiseră ochii şi îl auziră pe android rostind cu glas tare o formulă mai specială: „Lumina ne va însoţi. Aprinde-ne inimile şi du-ne departe. Taina Apei ne

aşteaptă. Planeta Xorax va fi, în sfârşit, salvată. A ZBURA PENTRU A TRĂI!”

Cu obiectele vorbitoare în mâini, copiii simţiră tubul tremurând: din pardoseală ţâşniră în Acqueo Profundis şase jeturi de apă albastră. Tubul începu să se rotească tare, tot mai tare. Şi atunci grupul începu să ţipe, în timp ce picioarele tuturor se ridicau de la pământ şi trupurile li se înălţau în aer. Păreau să se rotească în nişte căluşei care nu se mai opreau.

Tot felul de raze şi de luciri intermitente luminară laboratorul, computerul scoase un şuierat puternic şi un vârtej de aer smulse grupul de copii, catapultându-i pe toţi afară din Acqueo Profundis.

Începuse aventura pentru cucerirea celei de a Patra Taine. Roxy îşi simţea capul zguduindu-se, iar picioarele parcă îi erau trase în partea opusă, Fiore se trezi făcută ghem şi suspendată între apă şi pământ, Dodo îl strângea în braţe pe Max, iar Nina îl ţinea de mână pe Cesco.

O furtună de picături de gheaţă, urmată de o boare caldă de vânt, îi făcu pe copii să zboare către cer. Deschizând ochii, se treziră agăţaţi de un nor subţire.

— Zânteţi bine cu toţii? întrebă Max rearanjându-şi urechile în formă de clopot.

Ţinându-se strâns de android, Dodo reuşi doar să dea din cap, câtă vreme ceilalţi priveau în jur. În depărtare, pe fundalul albastru al cerului, văzură sosind Gughiul magic, iar cântul lui îi linişti. Pasărea se aşeză pe nor cu cele patru aripi de aur ale sale, pregătită să întâmpine grupul curajoşilor navigatori.

— Extraordinar! strigă Vintabru Verde ivindu-se dintre pletele cârlionţate ale lui Roxy.

Bolul Sallia Pitică, care se vârâse într-un buzunar al pantalonilor lui Dodo, rămase nemişcat, câtă vreme vasul Quandomio strănută. Băiatul cel timid îşi legă repede de curea sacul cu dinţii de Dragon şi încercă să liniştească

obiectele vorbitoare.

Cesco verifică dacă, sub pulover, caseta era la loc sigur şi Fiore îi dădu un pupic căduţei Tartru Galben, care tremura ca frunza în vânt.

Max sări primul pe spinarea Gughiului, urmat pe dată de cei cinci prieteni. Nina înălţă Taldomul şi, cu foile din Străzile Lumii în mână, strigă:

— Taina Apei ne aşteaptă. Gughi, zboară şi du-ne la ţintă!

Pasărea magică de pe Xorax îşi desfăcu aripile şi îşi luă zborul către tărâmul misterios unde trăia Dragonul înfocat.

Văzut de sus, peisajul era ceva de necrezut: culmile munţilor spărgeau norii, iar jos, întinderi de câmpii acoperite de iarbă, codri şi lacuri limpezi se desfăşurau pe kilometri întregi. Tinerii alchimişti şi Max erau cuprinşi de extaz în faţa unei asemenea frumuseţi; apoi, la un moment dat, Nina îndreptă Taldomul către răsărit şi exclamă:

— Ia priviţi, acela e Marele Zid Chinezesc!

Gughiul fâlfâi din aripi şi plană uşor lângă uriaşa construcţie făcută de oameni cu acum aproape 2000 de ani în urmă.

— N-am mai văzut aşa ceva! exclamă Fiore aplecându-se peste aripile Gughiului.

Pasărea Celei de a Şasea Luni îşi întinse singura gheară şi ateriză uşor chiar pe zid. Nina coborî imediat, trase adânc aer în piept şi începu să citească foile din Străzile Lumii.

— Care vasăzică, Zidul Chinezesc e lung de peste 3.000 de kilometri şi în unele locuri poate ajunge până la 12 metri înălţime.

— Măi, să fie! Suntem de-a dreptul într-o fortăreaţă, zise Cesco potrivindu-şi ochelarii.

Cărând după el gentoiul, Max se aşeză pe un bolovan şi privi spre orizont.

— Ştiţi unde zântem, cu exactitate?

— Aşadar, suntem în apropierea fluviului Yalu, îl vedeţi, e acolo jos, le arătă Nina.

— Trebuie să mergem într-acolo? întrebă Roxy ţinând strâns sticla de Vintabru.

Prima hartă din Străzile Lumii indica tocmai fluviul Yalu. Gughiul se ridică în zbor încă o dată, dădu de trei ori ocol grupului de prieteni şi, cântând, se îndepărtă către cerul infinit.

— S… s… se va întoarce’s… s… să ne ia, aşa-i?

Ca de obicei, Dodo era înspăimântat.

— Sigur că o să vină. Acum însă, trebuie să coborâm de pe zid şi să mergem înspre fluviu, îl linişti Nina, coborând pe o scară mică şi cu treptele roase de vreme.

Aerul era călduţ şi deasupra Marelui Zid totul părea liniştit. Liniştea era întreruptă doar de dangătele îndepărtate ale unui gong chinezesc.

Îndată ce puştanii coborâră scara cea mică, purceseră pe o cărare acoperită de iarbă, lăsând în urma lor giganticul zid care se întindea pe kilometri întregi, şerpuind printre pajişti, munţi şi păduri.

Odată ajunşi pe malul fluviului Yalu, îşi dădură seama că dangătele gongului chinezesc se făceau tot mai puternice. Max privi apa şi îşi întinse palmele zicând:

— Luaţi bine aminte la fluviu. Apa e limpede ca cristalul şi ze poate vedea fundul.

Dodo se aplecă în faţă că să vadă mai bine, dar, pentru că se înclină, bolul Sallia Pitică îi alunecă din buzunarul pantalonilor şi ajunse în fluviu.

— Ooo, nuuu! strigă băiatul strângând la piept vasul Quandomio, care se neliniştise imediat.

Max era pe cale să se arunce în apă, dar la suprafaţa ei apărură două inscripţii, prima în chineză, cealaltă în alfabetul Celei de a Şasea Luni.

a ieşi

— Trebuie să coborâm... pentru a urca. Dar ce înseamnă asta?

Fiore citi de vreo două ori inscripţia în alfabetul xoraxian, dar nu găsi nicio rezolvare.

Nina şi Max se înţeleseră dintr-o privire şi se aruncară pe dată în apă. În urma lor, cu oarece neîncredere, se scufundară şi Fiore şi Roxy. Cesco îşi scoase ochelarii şi se duse în jos cu picioarele unite, în timp ce Dodo rămase câteva secunde nemişcat şi tăcut. Când îşi dădu seama că rămăsese singur în nesfârşirea pământului chinezesc, se ţinu de nas şi alunecă în fluviu, sperând că nu o să i se întâmple nimic rău.

Apa era recişoară, dar, din fericire, scăldatul nu ţinu mult. Ajunşi pe fundul apei, Nina apucă bolul Sallia care se mişca ridicând în jurul lui pietricele cenuşii.

Cu pletele dansându-i în apă, fetiţa Celei de a Şasea Luni înotă către malul abrupt şi stâncos şi văzu alte două inscripţii, una tot în ideograme chinezeşti şi cealaltă în alfabetul xoraxian.

e253 A

▲ ☽ ◘ ♄ ◘ ⚷ ♩

Cu obrajii umflaţi de aer, Nina traduse imediat propoziţia în xoraxiană şi le făcu semn celorlalţi să o urmeze. Lui Dodo îi ieşeau ochii din orbite, nu mai reuşea să-şi ţină respiraţia. Nina luă Taldomul în pumn, apăsă pe ochii de goasil şi din ciocul lui ieşi o rază laser care sfărâmă piatra de pe mal, punând stavilă apei. Se deschise o trecere şi, în graba mare, unul câte unul, copiii intrară în ea. Ultimul care se furişă fu Max-lOpl.

În tunelul îngust nu era apă şi grupul înaintă încet, fără să ştie unde era ieşirea. Roxy văzu o scară mică de lemn şi urcă urmată de ceilalţi.

— 70, 71, 72, 73... da câte trepte sunt aici? zise fata cu păr blond, numărând.

— Hai, zăm mergem înainte, încă nu ze vede lumină.

Cu gentoiul greu pe umeri, Max ardea de nerăbdare să iasă pentru a se putea usca. De bună seamă, apa nu făcea deloc bine încheieturilor sale metalice, care erau în pericol să ruginească.

Sunetul gongului se făcea tot mai puternic şi bubuitul lui devenise de nesuportat. Nina urcă ultima treaptă şi strigă:

— 220! Ultima treaptă! Suntem afară!

Tânăra alchimistă se ciocni de o veche uşă de lemn. Era foarte înaltă. În centrul ei se găsea un cerc aurit, în relief, având în mijloc o vâlvătaie roşie, care ardea încetişor, îndată ce Nina atinse cercul, sunetul gongului deveni şi mai puternic. Uşa se deschise încet. Ochii copiilor fură atraşi de un reflex de lumină care venea de la un enorm gong de argint sprijinit pe o structură de jad trandafiriu. Gongul suna de unul singur, se legăna înainte şi înapoi făcând un zgomot ce îţi spărgea timpanele. Nina trecu pragul şi gongul se opri pe dată. Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi dădu seama că ajunsese într-o grotă enormă.

— Dar nu am urcat. Am coborât! zise Fiore înmărmurită.

— Sigur. Inscripţia de pe piatră chiar asta şi spunea, îi răspunse fetiţa Celei de a Şasea Luni, care mergea luând aminte la pereţii trandafirii şi negri din acel loc atât de cavernos. Flăcăruile unor mici lumânări roşii luminau câteva inscripţii chinezeşti săpate în piatră, sub care era traducerea în limba xoraxiană.

b

Pe peretele neagru era scris:

YAM

Ajrav

În schimb, pe peretele trandafiriu era scris:

— Interesant! exclamă Fiore privind ideogramele

chinezeşti şi traducerea lor în xoraxiană. 11 auzisem eu pe tata vorbind despre Yin şi Yang.

— Yin şi Yang? Da ce tot spui acolo? izbucni Roxy.

— Feminin şi masculin. Pe scurt, contrariile, explică Fiore pipăind cuvintele gravate în piatră.

— Da, interesant. Desigur, cuvintele astea ne vor folosi pentru a înfrunta ceva. Sau pe cineva, zise Nina mergând înspre centrul grotei.

— Nu mă simt deloc în siguranţă aici înăuntru, bombăni vasul Quandomio Fluorescent.

— Da, şi cine ştie cum se face pentru a ieşi de aici…

Cesco se opri lângă o piatră, se aşeză şi îşi curăţă lentilele de la ochelari. Max se şterse de apă cu poalele tricoului lui Fiore, care stătea ţeapănă în faţa pârâului negru ce cobora din peretele din dreapta al grotei. îşi băgă un deget în el şi văzu că apa întunecată devenea roşie ca sângele. Lichidul se scurgea repede şi o picătură ajunse la picioarele lui Fiore şi formă imediat o frază ce rămase întipărită pe pământ.

Atr HM TH

9 5

JĂ Jă Q & rzâi’s în¥e: >. A7 sasa mw f3JZOtf 3 f VEJLI

HM ÎM TUME. iLU

— Pe toate ciocolatele din lume! exclamă Nina citind fraza. Aici se află Dragonul înfocat: UN MONSTRU!

Fiore făcu un pas înapoi, Dodo se ghemui privind către bolta grotei, Cesco luă caseta şi o puse pe un bolovan, iar Roxy îşi plecă privirile îngrijorată. Singurul care rămase cu totul nepăsător fu Max. Androidul deschise gentoiul şi, cu calm, scoase o sticluţă cu Plumb Lichid.

— Max, ce faci? Vezi că suntem în pericol! Inscripţia zice că trebuie să scoatem şapte dinţi din gura Dragonului înfocat, altminteri vom rămâne prizonieri în întuneric, zise în grabă fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Ai uitat că eşti o alchimiztă? întrebă Max ironic.

— Nu! De ce? răspunse Nina, aproape jignită.

— Atunci, folozeşte zubztanţele pe care le cunoşti. De exemplu, acezta e Plumb Lichid. îţi aminteşti la ce folozeşte?

Androidul părea pus pe ceartă.

— Plumb… da… aşadar…

Nina nu ştia ce să răspundă.

— În Caietul Negru al profezorului Mişa era explicat foarte clar, zise Max arătându-i sticluţa cu substanţa alchimică.

— A, da, sigur. Plumbul este metalul principal pentru extragerea energiei spirituale. Trei picături sunt de ajuns pentru a încărca trupul.

În sfârşit, fetiţa Celei de a Şasea Luni răspunsese exact. Fără a mai sta pe gânduri, luă sticluţa şi înghiţi trei picături, apoi le trecu substanţa şi celorlalţi, care făcură acelaşi lucru.

Copiii începură să transpire. Plumbul îşi făcea efectul imediat. Energia spirituală dădea posibilitatea de a intra în legătură cu armonia lucrurilor.

— Acum zânteţi încărcaţi cu energie zpirituală şi îl puteţi înfrunta pe Dragonul înfocat.

Max închise la loc gentoiul şi rămase în picioare, tăcut. În clipa aceea se auzi un vaiet venind din adâncurile grotei. Cineva plângea cu disperare.

— Aţi auzit? zise Max ciulindu-şi urechile în formă de clopot şi se întoarse privindu-i pe ceilalţi.

— Da, să mergem să vedem ce-i acolo în fund, spuse Roxy îndreptându-se într-acolo fără teamă.

— Stai! strigă Nina. Merg eu în faţă. Am Taldomul şi, dacă-i nevoie, îl folosesc. Ar putea fi Karkon. Poate s-o fi aliat cu Dragonul.

Cu paşi mărunţi se îndreptă către fundul grotei. Cu cât înaintau mai mult, cu atât terenul devenea mai neted, ca o podea de dale. Ţinând lanterna şi sceptrul magic,

fetiţa Celei de a Şasea Luni mergea privind împrejur şi ascultând suspinele creaturii misterioase.

— E cineva acolo? strigă ea în speranţa unui răspuns.

Din fundul grotei ajunse până la ea o vâlvătaie. Nina se aruncă la pământ, Dodo şi Cesco se puseră la adăpost îndărătul unei stânci, iar Max şi celelalte două fete rămaseră cu spatele lipit de peretele de stâncă.

Tânăra alchimistă înălţă Taldomul şi apăsă pe ochii de goasil. O rază laser ajunse până în fundul grotei şi, în penumbră, se întrezăriră o enormă siluetă roşie şi doi ochi galbeni. Nina era împietrită de frică.

— Ieşiţi din casa mea!

Glasul fiinţei misterioase răsuna grav şi înspăimântător.

— Cine… cine eşti? avu Nina curajul să întrebe.

Din întunericul grotei se iţi o căpăţână enormă, zbârcită şi roşie ca sângele. Gura îi era larg deschisă şi înconjurată de o dungă violet-închis, nările erau două găuri din care ieşea un fum albastru, iar ochii, mari şi galbeni, o priveau ţintă pe fetiţă.

— Eu sunt Zhu Long, Dragonul înfocat. Este interzis să mă deranjaţi! tună atotputernicul dragon roşu.

— Domnule Dragon, nu voiam să deranjăm, am nimerit aici… din întâmplare, încercă Nina să explice.

A

În spatele ei, Cesco nu ştia ce să spună şi ce să facă.

— Din întâmplare? NIMIC NU SE PETRECE DIN ÎNTÂMPLARE! urlă dragonul scuipând flăcări violet şi verzi.

Nina se ghemui la pământ şi limbile de foc îi trecură pe deasupra capului.

— Ztimate domnule dragon Zhu Long, începu Max-lOpl înaintând cu calm.

Animalul îşi împinse capul înainte, arătându-şi enormele proeminenţe spinoase pe care le avea pe toată

spinarea.

— Om de metal, ce faci în casa mea?

— Ne aflăm aici cază luăm şapte din dinţii tăi magici, spuse androidul cu naivitate.

Nina îl privi uimită, iar Cesco încercă să-i spună să tacă.

— Şapte dinţi? Da ce fel de cerere mai e şi asta?

Dragonul înainta patru metri, îşi propti în faţă cele două labe cu gheare groase şi îşi dădu la iveală aripile solzoase, scuturându-le.

— Ne trebuie, zise Cesco abia şoptit.

Într-o dezlănţuire de furie, Zhu Long deschise gura şi suflă înspre băiat, făcându-l să zboare prin aer. Apoi îi dădu o lovitură cu laba şi trupul lui Cesco se izbi de stâncă, alunecând într-o râpă îngustă. Dodo, Fiore şi Roxy dădură fuga să vadă unde căzuse prietenul lor, în vreme ce Nina apucă Taldomul şi trase drept în botul dragonului.

Zhu Long îşi înălţă căpăţâna şi, dintr-un salt, ajunse în mijlocul grotei. îşi zbătu coada, lungă şi ascuţită, la dreapta şi la stânga, încercând să-i lovească pe oaspeţii nepoftiţi.

— Nina, arată-i L’ampura, urlă Max, care se pusese la adăpost.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se sui pe un bolovan şi strigă:

— Dragonule, am l’ampura pentru tine.

Din nările animalului ieşi fum galben şi Zhu Long deschise gura scuipând iarăşi foc.

Roxy, Fiore şi Dodo erau tot pe malul râpei stâncoase şi îl strigau pe Cesco. Dar băiatul nu răspundea. Oare unde se afla acum?

— L’ampura? rosti dragonul privind-o cu mânie pe fetiţa care ţinea lampa în mână.

— Da, mi-a dat-o Eterea. E pentru tine. Este lampa veşnică, explică ea cu glas tremurat.

— Eterea? O cunoşti pe Marea Mamă Alchimistă de pe Xorax?

Dragonul se aşeză şi îşi lăsă capul spre stânga.

— Da. Eu sunt fetiţa Celei de a Şasea Luni. Uite, am steaua roşie în palma mâinii drepte. Sunt nepoata profesorului Mihail Mejinschi, rosti Nina pe nerăsuflate.

Zhu Long îşi apropie botul de faţa Ninei, o mirosi şi apoi privi l'ampura.

— Aşadar, eşti o alchimistă de pe Xorax? întrebă neîncrezător dragonul.

— Da, şi acum, te rog, salvează-l pe prietenul meu Cesco. Voi face tot ce vrei.

Fetiţa era îngrozită şi se temea că Zhu Long nu o va ajuta. Dragonul se apropie de râpă, cei trei copii se dădură în lături, iar Zhu Long îşi vârî o labă în crăpătura dintre stânci şi, cu ghearele, îl apucă pe Cesco.

Băiatul zăcea în nesimţire, avea puloverul rupt şi pantalonii pătaţi de sânge. Cu gingăşie, dragonul puse trupul pe podea, sub privirile pline de teamă ale copiilor.

— E mort? Spune-mi, Cesco e mort?

Nina dădu fuga înspre dragon, dar Zhu Long o opri cu o aripă.

— Să nu se apropie nimeni, zise animalul monstruos.

Îşi deschise larg gura, scoase limba neagră şi băloasă şi îl linse pe băiat. Saliva, trandafirie şi lipicioasă, scăldă tot trupul lui Cesco. Dragonul închise ochii şi vărsă două lacrimi pe capul copilului care tot nu dădea semne de viaţă.

— Va trăi! Va trăi! E doar leşinat, zise Zhu Long întorcându-se către Nina care îl privea bănuitoare.

Max scoase din gentoi un borcan de dulceaţă de căpşune şi, din două înghiţituri, mâncă jumătate.

— Mă zeuzaţi, dar când zânt nervoz trebuieză mănânc dulceaţă, le explică androidul plecându-şi capul şi legănându-se pe picioare.

Dragonul suflă peste faţa lui Cesco. Acesta deschise, în cele din urmă, ochii şi, când văzu chipul monstruos al lui Zhu Long, zbieră din toţi rărunchii. Nina dădu

A

V fuga să-l ia în braţe. Îl sărută pe obraji şi pe frunte, îi luă mâinile într-ale sale şi le duse la inimă.

— Mă temeam că ai murit, şopti ea. Prietenul ochelarist se făcu roşu de emoţie şi privi în ochii mari şi albaştri ai Ninei.

— Nu pot să mor, altminteri tu ce te-ai face fără mine? spuse el zâmbind.

— Bine, bine. Văd că sunteţi un grup de prieteni credincioşi unul altuia. Aşezaţi-vă aici lângă mine. Să stăm de vorbă, zise dragonul suflând pe nări un fum alb.

— N-o să mai se... se... scuipi f... f... foc, aşa-i? întrebă Dodo privindu-l cu teamă pe dragon.

— O să mai vedem. Depinde de răspunsurile voastre, îi preveni Zhu.

— Răspunsuri? întrebară în cor cei cinci copii, în vreme de Max, stând tăcut, nu-şi dezlipea ochii de pe ghearele negre şi puternice care ieşeau din labele dragonului.

— Ştiţi ce înseamnă Yin şi Yang? întrebă Zhu Long.

— Feminin şi Masculin, dacă nu mă înşel, răspunse pe dată Fiore.

— Da, dar înţelesul e mai larg. Yin şi Yang menţin ordinea naturală a lucrurilor. Doar când sunt unite viaţa are un rost, explică dragonul care puse imediat a doua întrebare: Ştiţi ce e singurătatea?

— Da, răspunseră ei în cor.

— Nu. Nu puteţi şti. Eu ştiu cu adevărat ce înseamnă să stai de unul singur, explică dragonul scuturându-şi căpăţâna uriaşă. E ca şi cum nu ai trăi. Înseamnă să nu mai ai noapte şi zi. Înseamnă să vorbeşti cu tăcerea. Înseamnă să suferi fără s-o poţi spune cuiva.

Nina se emoţionă, se desprinse de lângă Cesco şi întinse palma cu stea înspre botul animalului. Tremurând, îl mângâie cu duioşie.

— Trăieşti aici de unul singur şi înţeleg ce vrei să spui, zise fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Mi-am pierdut tovarăşa de viaţă cu foarte multă vreme în urmă. Şi, din acea zi, ochii mei plâng cu lacrimi de iubire.

Dragonul se chirci la pământ şi fumul continuă să-i iasă pe nări.

— Tovarăşa de viaţă? Păi... atunci... tu eşti îndrăgostit! exclamă Fiore.

— Îndrăgostit? repetă Roxy făcând o mutră ciudată.

— Da, numele meu înseamnă Dragonul înfocat şi, aşa

cum Yang nu are rost fără Yin, de când îmi lipseşte perechea mă simt nefolositor, întări Zhu Long scuturându-şi coada.

— Şi cum o chema? întrebă Nina aşezându-i-se pe o labă.

— Pe iubita mea o chema Zhu Yin, întuneric înfocat. Au răpit-o. Au smuls-o pe vecie de lângă mine. Doar un alchimist de pe Xorax mi-o poate aduce înapoi aici, explică dragonul printre suspine.

Copiii, Max şi obiectele vorbitoare rămaseră tăcuţi să asculte trista poveste a dragonului chinezesc.

— Lampa aia, L'ampura, e adevărată? Eu nu ştiu dacă să te cred, Nina. Nu ştiu dacă spui adevărul, zise Zhu Long, ridicând botul şi scuipând puţin foc înspre tavanul grotei.

— Ţine, L'ampura e a ta. Verifică dacă nu ne crezi, şi, zicând acestea, fetiţa puse lampa veşnică între labele dragonului uriaş.

Zhu Long privi obiectul magic şi văzu că înăuntru strălucea o lumină violet şi albastră. Suflă în ea şi... înăuntrul lămpii văzu imaginea lui Zhu Yin, iubita lui dragonesă cu ochi ca marea şi gene lungi şi negre.

Trupul dragonului chinezesc se ridică pe dată, aripile i se desfăcură şi Zhu Long scoase un strigăt de fericire care zgudui pietrele din grotă.

Max o luă de mână pe Roxy şi urechile lui porniră să se învârtească foarte repede, obiectele vorbitoare păreau că dănţuiesc printre bolovani, Cesco începu să râdă, Nina ridică Taldomul Lux în semn de biruinţă, pe când Dodo şi Fiore ţopăiau în jurul dragonului.

— Mi-aţi dat înapoi viaţa. Acum ochii mei n-or mai plânge şi voi putea să revăd soarele. Să zbor pe deasupra Marelui Zid împreună cu dulcea mea Zhu Yin, zise dragonul care îşi întinse labele şi o prinse pe Nina.

— Acuma dă-mi pace, lasă-mă jos! Ne eşti dator. Îţi

aminteşti? strigă tânăra alchimistă.

Şi aşa era. În acel moment, dragonul trebuia să-i lase să-i smulgă şapte dinţi. Aceasta era înţelegerea.

— De acord. Mai înainte de a o face pe dragonesa mea să iasă din l'ampură, vă voi da dinţii.

Zhu Long se aşeză cu burta în sus, deschise gura şi aşteptă.

Dodo o privi pe Nina şi, când fetiţa le făcu semn să meargă cu toţii spre gura dragonului, el clătină din cap în semn de împotrivire. Nici nu-i dădea prin gând! Max deschise gentoiul şi scoase la iveală un cleşte lung şi un flacon cu un lichid verde foarte ciudat: anestezic.

Fiore, Roxy şi Cesco ţinură deschisă enorma gură a lui Zhu Long, în timp ce Max turna anestezic verde pe dinţii şi pe gingiile lui. Nina apucă cleştele cu amândouă mâinile şi îşi dădu curaj. Cu mare greutate, apucă primul dinte. Extracţia fu lentă, dragonul se strădui să nu închidă gura deloc şi să nu scoată fum şi flăcări pe nări. Un geamăt de durere marca scoaterea fiecărui dinte. La al şaptelea, Nina se prăbuşi la pământ ruptă de oboseală, dragonul închise gura la loc şi, în sfârşit, se întoarse către l'ampură. Imaginea dragonesei lui era tot limpede şi clară. Acum, Zhu Yin se putea întoarce la el.

Max şi Cesco strânseră cei şapte dinţi ai dragonului chinezesc şi îi puseră în sacul lui Dodo, unde mai erau alţi patru. Zhu Long zâmbi, arătându-le gura acum ştirbă.

— În câteva clipe, dulcea mea dragonesă va fi alături de mine.

L'ampura deveni incandescentă, lumina violet şi albastră se transformă într-un mănunchi de energie pură. Lampa alchimică explodă într-un nor de scântei roşii care se împrăştiară prin toată grota.

Copiii se ghemuiră la pământ, Max îşi acoperi ochii şi dragonul cântă de fericire. Alături de el apăru Zhu Yin, dragonesa care purta numele atotputernic de întuneric

înfocat. îmbrăţişarea dintre cele două animale masive fu foarte romantică. Aripile lor se zbătură dând naştere unor curenţi de aer puternici în interiorul grotei. Tavanul stâncos se fărâmiţă pe neaşteptate şi dispăru fără să lase în urmă niciun grăunte de praf. Deasupra capetelor grupului de exploratori şi ale celor doi dragoni se întindea acum cerul albastru. Un văl luminos care te poftea să ieşi.

Zhu Long se apropie de Nina şi, mulţumindu-i, îi înmână un document scris pe hârtie de orez şi îi spuse:

— Foloseşte cu chibzuinţă cei şapte dinţi pe care mi i-ai scos. Şi apoi citeşte acest document. O să-ţi fie de ajutor.

Dragonul şi dragonesa se înălţară în zbor şi, împreună, începură să danseze printre norii de pe cerul Chinei, în timp ce umbrele lor se reflectau pe Marele Zid.

— Frumoşi şi simpatici, zise cu vocea lui subţire, ca de obicei, bolul Sallia Pitică.

Şi vasul Quandomio, şi sticla de Vintabru Verde tresăriră de fericire văzând această scenă de necrezut, iar cădiţa Tartru Galben îşi ridică lăbuţele din spate şi aplaudă.

Nina îşi privi prietenii mulţumită şi, mai înainte de a reîncepe căutarea celei de a Patra Taine, desfăşură documentul dragonului şi îl citi cu glas tare.

DOCUMENTUL DRAGONULUI ÎNFOCAT

YIN ŞI YANG

Omul nu este centrul vieţii, ci e parte din natură. Omul nu poate fi cu adevărat el însuşi Dacă nu trăieşte în armonie şi în adevăr.

Trebuie să treci dincolo de aparenţa lucrurilor Pentru a le înţelege valoarea.

Lucrurile cu adevărat importante sunt cele care par fără semnificaţie. Răul vine din dizarmonia cu natura. Şi dacă omul nu înţelege acest lucru şi nu iubeşte armonia dintre Yin şi Yang, Atunci întunericul va ieşi biruitor.

Unirea contrariilor creează echilibrul vieţii.

ZHU LONG, DRAGON ÎNFOCAT YANG

Fiore ascultă cuprinsă de visare, Roxy îşi puse mâinile pe umerii lui Dodo, iar Cesco ţinu strâns la piept preţioasa casetă de goasil.

Max se simţi mândru că era un android şi, astfel, nu se confrunta cu problemele fiinţelor omeneşti. Nina îl luă peste picior şi apoi se căţără pe stânci ieşind la aer liber, urmată de ceilalţi. Când întreg grupul fu din nou în faţa Marelui Zid, fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi privi steaua din palmă şi îşi dădu seama că se făcea neagră.

— Vine Karkon! Să ne pregătim! exclamă ea luând Taldomul în mână.

Cesco băgă scrinul sub puloverul sfâşiat, Roxy şi Fiore se luară de mână, iar Dodo rămase lângă Max, care scruta cerul.

— Ar fi momentul ca Gughiul să zosească acum, zise androidul căruia nici nu-i trecea prin gând să-l înfrunte pe Magister Magicum.

Dar acest lucru avea să fie de neocolit.

Şi fiecare dintre ei o ştia bine.

CAPITOLUL ŞASE

Loui Meci Kian şi labirintul de coral

În laboratorul K, tăcerea fu întreruptă de glasul răsunător al elevului.

— Gata! Câlţul Smolos poate fi folosit imediat! zise el apropiindu-se de Karkon.

Şiroind de transpiraţie, dar cu un aer mulţumit, zâmbi arătând noua creaţie alchimică.

Karkon privi atent substanţa întunecată şi rău mirositoare care umplea ceaunul de fier. O mirosi, îşi băgă în ea unghia de la arătătorul drept pentru mai puţin de o secundă şi văzu că rămăseseră lipite de ea nişte firişoare negre şi umede.

— Eşti sigur că funcţionează? întrebă contele.

— Foarte sigur! răspunse elevul trecându-şi mâinile

prin părul lucios de briantină.

Karkon se întoarse către Andora şi androidul se strâmbă, zicând:

— Să sperăm.

— Atunci, să mergem pe dată la Vila Espasia. Nina are ceasurile numărate, zise elevul apropiindu-se de uşa laboratorului.

Dar, chiar în clipa aceea, contele simţi un val de căldură în buzunarul mantiei violet. îşi băgă mâna înăuntru şi scoase copia Jambirului.

— Vrăjitoare blestemată! A reuşit să plece… Priviţi! Priviţi! Dar cum naiba a făcut?! urlă el cu balele curgându-i ca unui animal.

Elevul se albi la faţă. Andora pipăi Jambirul, făcu ochii mari şi înţelese că Nina şi prietenii ei anulaseră spaţiul şi timpul, şi plecaseră în căutarea ultimei Taine. Ochii i se umplură de lumină şi se gândi la Max şi la Acqueo Profundis. Dar, de teamă ca nu cumva Karkon să-şi dea seama de bucuria ei, îşi plecă privirile fără să scoată o vorbă.

— E musai s-o ajungem din urmă. Vedeţi, medalionul arată că s-a dus în China. Se află exact pe Zidul Chinezesc, ţipă Karkon.

— Da… da… medalionul magic. Mi-l amintesc bine, adăugă Andora amintindu-şi că îl furase de la Nina.

— Păi, eu îl am mulţumită ţie. Dacă nu l-ai fi furat tu, eu nu aş fi putut niciodată face o copie perfectă, adăugă Mă-ister Magicum cu trufie.

În acel moment, androidul îşi trecu mâinile subţiri şi albe peste ţeasta cheală; nu ştia ce să facă pentru a-l împiedica pe Karkon să plece după Nina. Până ce… îi veni o idee.

— Maestre, poate e mai bine să mergem la Vila Espasia şi să aşteptăm întoarcerea Ninei. Vom folosi Câlţul Smolos şi aşa va fi prizoniera noastră pe veci, propuse

Andora, în speranţa că tânărul elev o să-i cânte în strună.

Şi chiar aşa se întâmplă. Inventatorul noii substanţe alchimice interveni:

— Desigur, Andora are dreptate. Oricum, Nina nu poate găsi lesne a Patra Taină. Aşa-i?

— De fapt, am ascuns într-adevăr bine ultima Taină. Şi, de bună seamă, nu este în China! afirmă Karkon mângâindu-şi ţăcălia.

— Nu e în China? întrebă mirată Andora care, imediat după aceea, se întrebă cum de ajunsese oare fetiţa tocmai acolo dacă nu acela era locul care trebuia.

Dar acelaşi gând îl avu şi contele.

— Nu, nu este în China. E destul de departe de Zid. De fapt, nici nu pricep de ce Nina se află acolo.

Karkon ţinea în mână Jambirul şi un fulger de lumină roşie îi străbătu ochii. Se duse în faţa tastaturii computerului şi, privindu-i pe cei doi ciraci ai săi, zâmbi.

— Acum îl pun în mişcare pe iscusitul meu om-robot chinez. Loui Meci Kian o va ajunge pe dată pe fetiţa aia proastă şi o va face să bată cale întoarsă. Astfel noi vom putea să acţionăm netulburaţi şi, când va ajunge în vilă, nu va avea scăpare.

Zicând acestea, luă legătura cu androidul şi îi dădu indicaţii precise.

— Activează-te imediat! Duşmanca noastră şi prietenii ei sunt la tine, în China. Deschide cufărul pe care ţi l-am trimis acum câtăva vreme şi foloseşte cu chibzuinţă instrumentele pe care le vei găsi înăuntru.

— Da, stăpâne. Am deschis cufărul şi sunt pregătit, răspunse cinicul android care aştepta nerăbdător să-şi poată demonstra răutatea.

— Bine. Pentru început, pune-ţi înşelătorul; e o mănuşă care îţi va permite să trimiţi şocuri electrice care imobilizează. Apoi foloseşte Eliconda, o elice de bronz care te va ajuta să zbori.

Explicaţiile lui Karkon fură rapide şi Loui Meci Kian le înregistră perfect.

— Când o vei fi oprit pe Nina, va trebui să o faci să se întoarcă aici. Ai înţeles? tastă Karkon în grabă.

Androidul chinez răspunse imediat:

— Sigur. Am înţeles. Nina trebuie să se întoarcă. La Veneţia.

— Exact. Dă-mi de ştire când ţi-ai terminat misiunea. Eu o voi aştepta pe fetiţa aia blestemată şi o voi elimina o dată pentru totdeauna.

Contele întrerupse comunicarea, puse Jambirul la loc în buzunar şi o luă de braţ pe Andora, urmat de elev, care ţinea ceaunul cu Câlţ Smolos.

Cei trei ieşiră degrabă din palat şi se îndreptată către vilă, lăsându-i pe Alvise, pe Barbessa şi pe Visciolo cu buzele umflate. Traversară iute Piaţa San Marco. Andora era vădit neliniştită şi îi ţinea isonul lui Magister Magicum, sperând că Nina va reuşi s-o scoată la capăt şi în această împrejurare.

Dar lupta cu Loui Meci Kian nu avea să fie deloc uşoară.

Androidul chinez activă procedura de transfer şi într-o clipă se proiectă chiar pe Zidul Chinezesc.

Steaua Ninei se făcuse neagră de tot şi se întindea pe toată palma. Dodo privi cerul şi-i văzu pe cei doi dragoni îndepărtându-se în timp ce bolta îşi schimba încet culoarea. Din galbenă începu să devină cenuşie.

Un vuiet şi un curent puternic de aer rece loviră întregul grup. Max-lOpl se ghemui lângă pietrele seculare ale Zidului, Fiore şi Roxy se aruncară la pământ, obiectele vorbitoare se împrăştiară care încotro şi Cesco rămase agăţat de un par. Nina luă Taldomul în mână şi privi în jur. În spatele ei, ca o fantomă, apăru Loui Meci Kian!

Ochii lui păreau două crăpături şi braţele întinse înainte erau pregătite să o înşface pe fetiţă.

— Eşti terminată! Moartă! urlă androidul chinez.

mi-e frică.

Trebuia neapărat să-l lovească cu bucata de Cuarţ!

— Ştiu foarte bine cine eşti! Şi cum eşti făcut! Nu

Nina se aşeză în poziţie de atac şi apăsă pe ochii de goasil

Nina se răsuci pe dată şi, privindu-l cu atenţie, îşi aminti clar şi precis modul în care era construit robotul cel rău al lui Karkon. Prin faţa ochilor i se perindară imaginile Primului Tratat scris de ea, precum şi cele ale lui Loui Meci Kian. Nina îl studiase foarte bine: codul lui alchimic era 0663, iar microcipul era alcătuit dintr-un motor cu apă şi din multe cuburi. Dar adevărata lui putere era împrăştiată în tot corpul, creat cu o reţea electrică ucigătoare. Nina ştia că punctul lui slab era capul.

ai Taldomului. Trase o rafală de lumină roşie către blestematul om-robot. Dar abia după ce îl lovi văzu că mâna stângă a androidului era acoperită de o ditai mănuşă ciudată, despre care ea nu citise nimic şi pe care, de bună seamă, nu ştia cum să o neutralizeze.

Loui Meci Kian ridică braţul stâng în care ţinea înşelătorul, opri fasciculul de lumină tras de Nina, apoi îşi roti pumnul cu afurisita de mănuşă electrică şi îl îndreptă înspre tânăra alchimistă.

Una! Două! Trei! Descărcările electrice învăluiră trupul fetiţei care fu străbătută de mii de fulgere colorate. Nina tremură de parcă pielea i-ar fi fost de hârtie. Deschise larg gura şi din ochi îi ţâşniră lacrimi de sânge. Puternicul şoc electric o ameţise!

Androidul păşi înainte şi, în timp ce îşi aţintea din nou pumnul cu înşelătorul, interveni Cesco şi îi dădu un brânci. Crudul robot reacţiona pe dată trăgându-i o palmă zdravănă peste obraz: într-o clipă, Cesco se trezi lat la pământ. Băiatul nu mai reuşi să mişte un deget şi rămase răsucit ghem la pământ, strângând la piept caseta de goasil.

Max se ridică furios şi, fugind către duşman, strigă:

— Măzoară-te cu mine! Şi eu zânt un android. Vino încoace!

Loui Meci Kian îşi înălţă capul spre soarele cenuşiu şi scoase un hohot de râs.

— Tu? Eşti doar o grămadă de fiare nefolositoare! Te distrug cu o suflare!

Androidul karkonian ridică pumnul cu mănuşa electrică pentru a-l lovi pe Max, dar Dodo, aţâţat de cădiţa de Tartru Galben şi de sticla de Vintabru Verde, aruncă vreo zece pietre împotriva chinezului celui dispreţuitor. Două pietre îl loviră în piept şi Loui Meci Kian reacţionă cu cruzime: apucă sticla de Vintabru şi o strivi în picioare, sfărâmând-o în mii de bucăţi. Tartru Galben scoase un

urlet, iar celelalte obiecte vorbitoare strigară şi ele disperate. Sticla murise! Bolul Sallia Pitică plânse, iar vasul Quandomio Fluorescent avu o tresărire de mânie şi începu să se legene ca un nebun.

Lichidul verde din sticlă se împrăştie pe pământ dând naştere unui miros asemănător celui de amoniac. Androidul strâmbă din nas şi se îndepărtă grabnic. Lichidul de Vintabru Verde era toxic! Max le spuse celorlalţi să nu inspire mirosurile alchimice ale bietei sticle. Doar Nina rămase la locul ei. De bună seamă, nu se putea preda!

Cu ochii plini de sânge, încercă să ţintească din nou cu Taldomul către Loui Meci Kian, dar vederea îi era înceţoşată şi ochi greşit. Androidul se aruncă asupra ei şi, când faţa îi fu aproape de a fetiţei, zise:

— Fetişcană proastă! Nu vei pune niciodată mâna pe a Patra Taină! Magister Magicum este mai puternic şi mai inteligent decât tine. Tu eşti un nimic! Eşti pulbere! Eşti o vrăjitoare nefolositoare! Dacă nu vrei să mori, trebuie să mă asculţi: întoarce-te imediat la vilă! Ai înţeles?!

— Niciodată!!! Mă voi întoarce doar când voi fi găsit a Patra Taină! strigă în gura mare fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Făcându-şi curaj, Roxy şi Fiore trecură peste băltoaca de lichid verde şi se năpustiră asupra omului-robot care, dintr-o lovitură, le trimise drept în bolovanii Zidului Chinezesc. Fiore se izbi de el cu capul, iar Roxy, cu picioarele.

Loui Meci Kian părea de-a dreptul de neînvins!

Pe neaşteptate, o umbră acoperi soarele cenuşiu. Androidul karkonian îşi ridică ochii spre cer şi văzu sosind Gughiul. Activă imediat Eliconda, care îl ridică de la pământ cu vreo zece metri. Elicea de bronz concepută de conte funcţiona de minune.

— Nina, aruncă-i în cap bucăţile de Cuarţ! strigă

Cesco din răsputeri.

Tânăra alchimistă era sfârşită, iar durerea din ochi era tot mai puternică. Luă din buzunarul salopetei bucăţile de Cuarţ şi încercă să vadă unde se afla cinicul duşman. Dar Loui Meci Kian era deja în aer, pregătit să rănească şi pasărea magică de pe Xorax, sosită să dea ajutor grupului de prieteni.

Făcând o răsucire foarte iute, Gughiul fentă androidul care plutea în aer mulţumită Elicondei. Pasărea de pe Xorax o apucă pe Nina cu ciocul, o puse pe cap şi se înălţă din nou în zbor. Fetiţa era aproape lipsită de puteri, dar cântul Gughiului izbuti să-i dea curaj. Androidul apucă singura gheară a păsării magice cu înşelătorul şi, cu dinţii strânşi, urlă:

— Întoarceţi-vă la Veneţia sau vă ard cu puternicele mele descărcări electrice!

Cu o mişcare rapidă, Nina reuşi, în cele din urmă, să arunce Cuarţul spre capul lui Loui Meci Kian.

Ochii ca o fantă ai îngrozitorului android deveniră enormi, gura şi nasul începură să-i vibreze. Eliconda continua să se rotească ridicând tot mai sus corpul electric al omului-robot, acum stricat. În cele din urmă, mâna cu mănuşa înşelătorul dădu drumul ghearei Gughiului, şi robotul dispăru în aer, printre nori. Blestematul robot

karkonian era aproape mort: chinezul cel dispreţuitor zbură departe, dus de curentul îngheţat al Răului.

Gughiul deschise ciocul şi cântă biruinţa în timp ce ateriza uşor pe Zidul Chinezesc, ducând-o din nou pe Nina la loc sigur.

Copiii şi Max dădură fuga la ea şi săriră pe spinarea păsării de pe Xorax.

— Adio, Vintabru, prieten al zilelor noastre fericite, spuseră în cor obiectele vorbitoare, privind cioburile de sticlă.

Gughiul se ridică din nou în zbor lăsând în urmă acel loc foarte frumos, dar blestemat.

Absolut îngrozit, Dodo strângea la piept sacul cu cei unsprezece dinţi de Dragon, pe când Fiore şi Roxy, rănite şi având dureri mari, ţineau în braţe bolul, cădiţa şi vasul, care încă plângeau în hohote. Cesco o privi pe Nina, al cărei chip era încă brăzdat de lacrimi de sânge, şi, cu puloverul rupt, îi şterse gura şi obrajii. Fetiţa se frecă la ochi şi îşi privi prietenul, zicând:

— De data asta n-o să izbutim.

— Nu spune asta! Suntem teferi. Suntem pe spinarea Gughiului şi a Patra Taină ne aşteaptă, răspunse Cesco potrivindu-şi ochelarii.

— Loui Meci Kian nu a fost cu totul învins. Ştii bine că Cuarţul oglindeşte sufletul celor răi şi îl ţine prizonier pentru o vreme. Am mai folosit această vrajă alchimică împotriva lui Karkon, explică fetiţa Celei de a Şasea Luni, cu un glas trist.

— Şi ce vrei să spui cu asta? Că o să dăm din nou peste android?

Băiatul era îngrijorat de moarte.

— E posibil. Şi poate că nu o să mai fie singur. Cu el ar putea veni contele şi androidul rus, care cu siguranţă este activ de-acum, zise Nina lăsându-şi capul între penele moi de aur ale Gughiului.

— Şi mai e şi Andora! adăugă Cesco scrutând cerul ce se întuneca tot mai mult.

— Da, Andora. Cine ştie ce-o mai pune acum la cale împreună cu Karkon.

Nina îşi privi steaua pe care o avea în palmă şi, când văzu că era tot neagră, suspină:

— Vezi, primejdia nu a trecut. Să ne pregătim pentru o nouă luptă.

— Împreună zântem puternici. Vom zalva a Şazea Lună, spuse Max-lOpl întrerupând dialogul celor doi copii.

— Da, împreună am putea izbândi, întări Nina.

— Trebuie să izbândim, zise Cesco ţinând în mâini caseta magică.

Şi, în timp ce vântul călduţ al Chinei mângâia chipurile obosite şi înfricoşate ale curajoşilor alchimişti, Gughiul zbura repede către o ţintă necunoscută.

— Unde m... m... mergem? Acasă? întrebă Dodo privind-o pe Nina.

— Nu ştiu. Nu mai înţeleg nimic. Doar Gughiul ştie încotro mergem, răspunse fetiţa ţinând Taldomul strâns la piept.

Roxy se mută mai aproape de ea.

— Uită-te la paginile din Străzile Lumii, poate mai sunt acolo şi alte indicaţii.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni scoase hărţile din buzunarul salopetei şi, fiind atentă să nu-i zboare foile, le privi rând pe rând. A treia pagină era într-adevăr ciudată. Era acolo un desen de neînţeles care înfăţişa o enormă ţesătură complicată de linii portocalii. În mijloc, o săgeată albastră indica un punct anume: *Labyrinthus*!

— Labirint! exclamă Fiore pipăindu-şi cucuiul cu care se alesese după ce se izbise de pietrele Zidului Chinezesc.

— Interezant! spuse Max privind atent liniile portocalii.

Cesco izbucni:

— Am înţeles. Acum o să sfârşim într-un labirint. O să fie o joacă de copii să găsim ieşirea. Aşa-i?

În sfârşit, Nina zâmbi, ironia lui Cesco mai risipise încordarea. În clipa aceea, Gughiul scoase un uguit pe care nu-l mai auziseră înainte. Max îşi roti urechile în formă de clopot şi Nina privi ţintă la orizont.

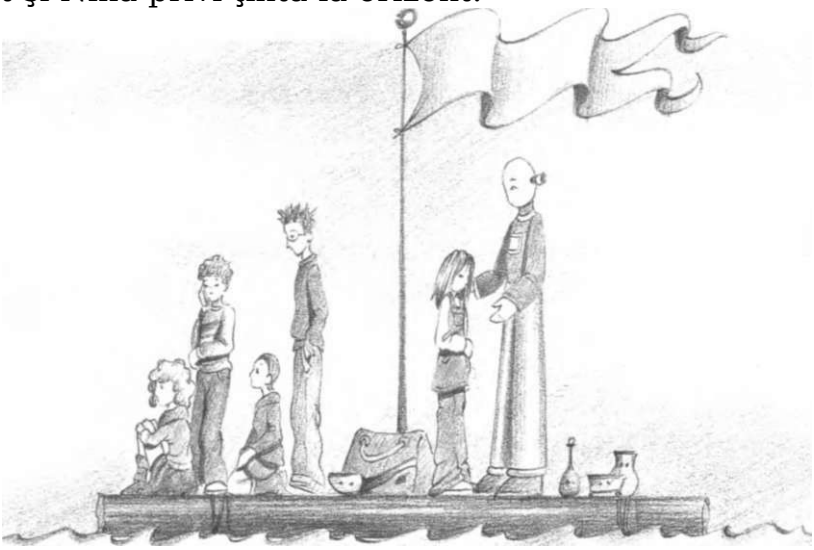

— Oceanul! exclamă ea aranjându-şi pletele zburătăcite de vânt.

Pasărea Celei de a Şasea Luni coborî şi, folosindu-şi singura gheară, ateriză deasupra valurilor şi, în cele din urmă, pluti legănându-se uşor pe apă.

— Şi acum? Ce trebuie să facem aici? În mijlocul oceanului…

Roxy începu cu o rafală de întrebări, în timp ce se ţinea strâns de penele Gughiului.

— Priviţi acolo! zise Max ridicându-se în picioare.

La câţiva metri era o plută mare. Părea trainică, trunchiurile de copac erau bine legate cu corzi de cauciuc şi, în mijloc, se înălţa un catarg cam de doi metri pe care fâlfâia în vânt un steag verde împestriţat cu stele mici şi cu semilune.

— Cred că trebuie să ne urcăm pe ea, zise Nina privindu-şi prietenii.

Gughiul cântă încă o dată şi penele lui începură să strălucească atât de tare, încât dădură naştere unui halou aurit.

Dodo îşi duse mâinile la ochi, Fiore şi Roxy îşi plecară capul, şi Max se urcă primul pe plută, cu geanta lui cea mare.

— Haideţi, curaj, zuiţi-vă! Nu avem timp de pierdut, zise androidul făcându-i cu ochiul Gughiului.

Nina făcu un salt, apoi o urmară Cesco şi toţi ceilalţi. Pe aripile păsării rămaseră doar cele trei obiecte vorbitoare. Gughiul le luă cu ciocul şi, cu gingăşie, le puse pe plută. Tartru Galben ţopăi repede şi se aşeză alături de Dodo, bolul Sallia şi vasul Quandomio rămaseră lângă Roxy.

— Nu fiţi triste, zise Nina mângâindu-le, sticla de Vintabru Verde ar fi mândră de voi!

Gughiul îşi desfăcu cele patru aripi şi îşi luă zborul, cântând. Cerul se întunecă. Noaptea se lăsă repede.

Stelele erau luminoase şi se reflectau pe întinderea de apă sărată.

— Şi acum? Ce facem aici? întrebă Fiore cu glasul ei stins, ca de obicei.

— Acum dormim. Curentul din Oceanul Pacific ne va duce departe, explică Max întinzându-se pe spate ca să privească bolta.

— Acesta este Pacificul? începu Nina.

— Da, sigur, e Oceanul Pacific. Dacă eram în China, ce alt ocean ai vrea să fie? răspunse Fiore, atotştiutoare ca de obicei.

— A, da, aşa-i, încuviinţă fetiţa Celei de a Şasea Luni strângând în mână foile din Străzile Lumii. Apoi îl privi pe Max şi, ghemuindu-se alături de el, îi şopti: Da chiar trebuie să dormim?

— Acum îţi pot face o dezvăluire, zise cu glas scăzut androidul.

— Ce trebuie să-mi dezvălui? întrebă fetiţa, bănuitoare.

— Din acezt moment încolo, timpul va exizta. Am intrat în ultima fază a căutării Tainei Apei – cuvintele lui Max fură auzite de toţi ceilalţi, care se îngrijorară.

— Cum adică timpul va exista? întrebă Nina năucită.

— De acum încolo va exizta, repetă Max.

— Păi, „Timpul slujeşte, dar nu există”. Este unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat de la bunicul, zise fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— E adevărat. Dar, pentru a găzi a Patra Taină, trebuieză dăm frâu liber Timpului. E o regulă de pe Xorax, explică androidul.

— Vrei să spui că vor trece orele şi zilele. Aşa că în realitate?

Nina era tot mai dezorientată.

— Exact! Trebuie doar ză aşteptăm, veni răspunsul enigmatic al lui Max.

— Să aşteptăm? Ce anume? întrebă Roxy ridicând glasul.

— Trebuieză traverzăm oceanul şiză ajungem într-un loc anume. Ezte marcat totul pe hărţile din Ztrăzile Lumii, explică androidul.

Abia atunci Nina şi prietenii săi înţeleseră că trebuiau să se grăbească. Timpul trecea şi aceasta însemna că la Veneţia s-ar fi putut întâmpla cine ştie ce grozăvie. Absenţa lor i-ar fi îngrijorat tot mai tare pe părinţi, pe Liuba, pe Carlo şi pe José. Şi, mai cu seamă, l-ar fi înrăit tot mai mult pe Karkon.

Nina avu o tresărire.

— Mama şi tata… trebuie să plece în misiunea spaţială. O să mă caute. Iar eu nu voi putea nici măcar să-mi iau rămas-bun.

— Linişteşte-te. Acum nu te gândi la azta. Dormi şi recuperează-ţi energiile. Miziunea de a găzi a Patra Taină ezte foarte complicată.

Max închise ochii şi adormi, lăsându-i pe cei cinci copii şi obiectele vorbitoare în voia curenţilor oceanului şi a îndoielilor lor. Pluta navigă toată noaptea, valurile îi legănară pe curajoşii navigatori care, strânşi unul într-altul, dormiră fericiţi respirând aerul sărat.

Când soarele mare şi galben se ivi din nou pe cer, pluta era trasă la ţărm pe o stâncă micuţă. Steagul flutura în vânt şi la orizont se vedea doar apă. Apă şi atât! Max se ridică în picioare, coborî steagul şi o trezi pe Nina.

— Am ajunz. Acezta e Oceanul Atlantic, zise el dându-i steagul.

— Oceanul Atlantic? Dar e o nebunie! Am trecut dintr-un ocean într-altul doar într-o singură noapte! exclamă tânăra alchimistă întinzându-se de-i trosniră oasele.

— Da, nebunie! Şi azta nu-i tot, adăugă Max făcându-i cu ochiul.

— Ce? se agită Nina.

— Zântem exact în Triunghiul Bermudelor, zise androidul arătând spre orizont.

— Triunghiul Bermudelor! repetară în cor ceilalţi, speriaţi.

— Dar aici se petrec lucruri ciudate. Vapoare care dispar, avioane care sunt înghiţite de mare, spuse Cesco scărpinându-se în cap.

— Da. Exact, răspunse Max serios.

— Chiar că am ajuns într-un loc pe cinste! adăugă Roxy sculându-se în picioare.

— Dar ce trebuie să facem? întrebă Nina adresându-se prietenului android.

— Ia zteagul. E acolo un lucru pentru tine, anunţă Max.

Nina suci şi răsuci pânza verde şi descoperi că într-un buzunar minuscul era o scrisoare de la Alchimiştii şi

Magii Buni de pe Xorax. Ţinând-o în mâinile tremurânde o citi pe dată cu voce tare:

cfcorav, Qz/tira/iy/is Qj/ cunta Aia, d-/a/a Qţdxaw-e a Q //lac/ai Yp-nsi/în

CALEA CELOR DREPŢI

Pentru Q. Ăiwa 5523312

VLocament semnat de Q/ta-H We*uni şi de CS/căi/miştii de fie E & waa*).

căire/tui-e să K nfeawti u/time/e v nee/reări-/i & ntru aşăsi a PPA/ya Coaină şi „de aceea, iprem să vă ajutăm, fie forte şi fieprietenii tăi. 2 vcu/ande a/

apam e fr-ne-o/ioa – oamenii l-au nwmit Crianejfiu/ Wrermude/vr. ovice s-*aw infimfda, tre'/ale să rămâneţi îmi/i. de urmate unu/singur: avea re*

& k fire/îţi. Pefimdu/<XMtm/ai, fwintre a/pe şi freşti, vefişa Ai ceea, ce căutaţi.

O Au va fi uşor săinţe/e-eti care iki îi drumu'//fie cam s-*oa/u/XXI/i, oţesătură ele cana/e şi tun-/uva tm-Mmsă şşiţi.*

Qs\una, uwneaxă-ţi mereu intuiţia, că & a ceea ce tu's/tune inima, l înţe/es d-acam, e/în cele/alte sorisori, ce este (ramuseţea, ce este CSşc/e4 xtra/, ce este Qyzi-wranţa şi ce este uwaju/.

l avea ipe/ar tre-vţi nu este T/întotdeauna şi ca/ea cea mai /enicioasă:

j fientru a c-un-e /a dreptate, trebuie să trac/eşti şi să /ufiţi. \ <nfeuntă ca seninătate l-au/ce va să vie.

& mintestetireau/i/e CSD/cătrniei „imvinii şi *vei vedea că Caisna*

I va a ia să x/oare din nearându-ne/ele şi reada xâm/etui/co/Ui/ow de /le P/crmfni. iWw-/*e gânduri/e şi,* (wra *se va reîntoarce să domneaâcă.*

Cţ>şcum ia (ade/oâna/ adu oi & cud de (n-Ai în faţa u-ii şi

atei sceptru/ ele aur să-şi săvârşească a/cinua. CS (boia *acelaşi /un/ru ca prietenii tăi.*

d>Pie ca jeyrţa alcăwmică să te c-atef

Strângând scrisoarea la piept, Nina îşi privi tovarăşii de aventură. Dodo cu capul plecat, Fiore şi Roxy îmbrăţişate şi Cesco cu braţele încrucişate.

Un lucru înţeleseseră cu toţii: trebuiau să se ducă acolo, printre primejdiile şi capcanele de pe fundul mării.

— Acum voi folosi Taldomul. Voi pune ciocul de Gughi lângă gură şi…

Max o întrerupse pe Nina:

— Trebuie z-o faci. Nu-ţi fie frică, spuse androidul mângâind-o pe fetiţă pe cap.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni o făcu fără să mai spună nimic. Trebuia să se încreadă în Magii Buni de pe Xorax.

Trebuia să se încreadă în Max.

Nici nu ajunse bine ciocul de Gughi în dreptul buzelor Ninei, că se şi deschise lăsând să iasă un văl de fum azuriu, foarte parfumat. Tânăra alchimistă îşi mişcă gura şi simţi un gust de afine. Nu avu timp să scoată o vorbă că buzele i se făcură negre. La fel şi urechile, şi vârful nasului.

Fiore făcu ochii mari, Roxy începu să râdă de-i trosneau fălcile, iar Dodo şi Cesco se priviră năuciţi.

— Te-ai f... f... făcut neagră, zise Dodo arătând cu degetele gura şi restul feţei prietenei sale.

— Neagră? întrebă uimită Nina, savurând ciudata aromă de afine pe care încă o mai simţea în gură.

— Da. Gura, urechile şi nazul zânt acum negre. E cât ze poate de fireze, explică Max ţinând gentoiul strâns la piept.

— Cât se poate de firesc? În ce sens? Şi apoi, de ce?

Nina continua să pună o groază de întrebări, la care nu ştia nimeni să răspundă.

— Alchimiştii de pe Xorax ţi-au zpuz că trebuie z-o faci. O ză vezi că la ceva tot va folozi. Acum apropie Taldomul de gura celorlalţi. Curaj! o îndemnă androidul.

Fiore se răsuci în cealaltă parte. Dodo îşi acoperi faţa cu mâinile, iar Roxy rămase nemişcată, ca prostită.

Sub razele soarelui, prinşi pe o plută în mijlocul oceanului, cei cinci copii trebuiau să înfrunte o probă alchimică nouă şi misterioasă.

Nina se apropie de Cesco, iar el aşteptă cu ochii închişi efectul vrăjii Taldomului. După câteva secunde, deveni la fel ca Nina.

— Parc-aţi ieşit dintr-o mină de cărbuni, izbucni vasul Quandomio care stătea lângă bolul Sallia Pitică.

Cesco privi vasul, strâmbându-se la el dezaprobator. Apoi fu rândul lui Roxy, care o convinse şi pe Fiore să facă acelaşi lucru. Ca de obicei, ultimul fu Dodo. Băiatul îşi privi

prietenii şi scutură din cap.

— N… n… nu vr… vr… vreau să devin ca voi. S… s… sunteţi urâţi.

Max îl apucă de un braţ.

— Nu-ţi fie teamă. Nu te vei zimţi rău. Doar că trebuieză devii niţeluş negru.

Cădiţa de Tartru Galben se apropie ţopăind de picioarele băiatului roşcovan şi spuse:

— Nu te lăsa rugat. Oricum, de aici tot nu poţi fugi. Suntem în mijlocul oceanului! Haide, fă-ţi curaj!

Dodo privi cădiţa şi apoi se uită în ochii albaştri ai Ninei. Tânăra alchimistă zâmbi arătându-şi dinţii, care păreau şi mai albi în gura aceea neagră ca noaptea.

Fumul azuriu învălui chipul lui Dodo şi, cât ai clipi, şi băiatul cel timid se transformă asemenea celorlalţi. Cu buzele, nasurile şi urechile negre tăciune, cei cinci copii se priviră înmărmuriţi. Max îşi roti urechile în formă de clopot şi, pe când era pe cale să vorbească, se iscă un vânt foarte puternic. Copiii nu mai reuşiră să respire bine şi simţeau că se sufocă. Valurile ridicate de vânt răsturnară pluta şi, într-o clipă, Nina şi ceilalţi se treziră în mare. Curentul îi trase către adâncuri. Max se duse în jos repede, ca un bolovan, fiindcă gentoiul pe care îl avea era foarte greu. Bolul, cădiţa şi vasul se agăţară de Fiore şi Roxy, care se ţineau de mână. Cesco şi Dodo se zbăteau încercând să ajungă din nou la suprafaţa apei, dar de-acum curentul din Triunghiul Bermudelor îi înghiţise.

Cu obrajii umflaţi de aer, priviră împrejur, dar văzură doar băşici albastre şi albe care învolburau apa. Un zgomot neplăcut le pătrunse în urechi. Cu cât coborau mai mult, cu atât mai mare era şuieratul care venea cine ştie de unde.

Nina strângea cu o mână Taldomul, iar cu cealaltă controla ca nu cumva instrumentele magice şi hărţile din Străzile Lumii să fi ieşit din buzunarele salopetei.

Cesco strângea la piept preţioasa casetă de goasil şi Dodo se străduia să nu piardă pe drum sacul cel mare cu dinţii de Dragon. Lăsându-se în voia curentului din Oceanul Atlantic, grupul de aventurieri fu dus în hăurile din Triunghiul Bermudelor.

O dâră de apă rece ca gheaţa abătu din drum grupul, care sfârşi într-o grotă marină cufundată în beznă. Nina se lovi de stâncă şi deschise gura pe dată. îşi dădu seama că… putea respira şi sub apă!

— Respiiir! urlă ea făcând uriaşe bule de aer care se împrăştiară de jur-împrejur.

Cesco se răsuci dintr-odată şi încercă să deschidă gura. Era adevărat. Apa sărată nu-l împiedica să respire. Toţi începură să vorbească şi să gesticuleze, mişcându-şi braţele şi picioarele cu încetinitorul.

— Fumul azuriu al Taldomului! Iată ce ne face să respirăm, zise fericită Fiore, pipăindu-şi buzele, nasul şi urechile.

— Exact, începu Max, care ajunsese pe o enormă anemonă de mare galbenă.

— Şi tu? Cum faci să stai sub apă? îl întrebă Cesco.

— Eu nu zânt om. Apa e un pericol pentru mine, dar azta pentru că rugineze. Aşadar, dragi copii, zăgăzim repede un loc uzcat, răspunse androidul cel simpatic, dând din mâini.

A

— Îmi pare ceva de n… n… necrezut. Respirăm şi nu ne înecăm, zise Dodo privind în jurul lui.

Max, având, ca de obicei, gentoiul lângă el, încercă să se ridice de pe anemonă, dar ceva îl trăgea înapoi. îşi roti capul spre stânga şi văzu o chestie ciudată şi întunecată care i se încolăcea în jurul şalelor. Cu mâinile lui metalice încercă să se elibereze, dar, îndată ce încercă să desprindă chestia aia de pe trupul său, îşi dădu seama că fusese prins de o fiinţă monstruoasă. O caracatiţă!

Pe neaşteptate, animalul ieşi la iveală agitându-şi tentaculele înfiorătoare. Dodo şi Fiore ţipară încercând să se ascundă în grotă. Capul enorm şi moale al caracatiţei se apropie de copii, în timp ce tentaculele i se unduiau printre alge şi peşti.

— MAX, FUGI! strigă tare Nina, luând Taldomul în mână.

Două tentacule foarte lungi se încolăciră şi în jurul lui Cesco. Nina era răvăşită. Încercă să apese pe ochii de goasil, dar din ciocul de Gughi nu ieşi nici măcar o singură descărcare electrică. Caracatiţa înainta cu multele sale braţe acoperite de ventuze puternice şi nimeni nu ştia cum să o oprească.

Obiectele vorbitoare, căzute acum în nesimţire, fură îngropate de nisipul ridicat de animalul marin. Roxy apucă o algă lungă şi verde, şi încercă să o vâre într-un ochi al caracatiţei. Dar nu izbuti. Nina încercă încă o dată să se folosească de Taldom, dar sceptrul nu răspundea la comenzi.

Trupul de metal al lui Max prinse să scârţâie, bietul android nu reuşea să se elibereze din muşcătura tentaculelor, care îl ucidea.

Pe neaşteptate, se iscă un val invizibil. Caracatiţa îşi înălţă capul şi, ridicând tentaculele, privi în faţă.

Alge şi anemone, peşti şi bucăţi de stâncă se ridicară de jos ca împinse de o forţă superioară. O furtună de nisip şi de cochilii le înceţoşă privirile şi oceanul deveni un loc întunecat unde domneau doar groaza şi frica.

O gură enormă se deschise dând la iveală un gâtlej adânc cât un hău. Sosise Marea Balenă Albă.

Caracatiţa se dădu înapoi cu tot corpul şi patru tentacule se lipiră de botul balenei. O muşcătură decisă le frânse ca şi cum ar fi fost făcute din nimic.

Giganticul animal îşi agită coada mare şi frumoasă zvârlind printre stânci blestemata caracatiţă ucigaşă.

Max făcu zece tumbe şi sfârşi din nou pe anemona galbenă, Cesco se trezi cu capul în jos printre alge, iar Dodo ajunse într-un banc de peşti roşii şi mov care îşi găsiseră adăpost într-o cochilie de scoică. Grăunţele de nisip se lăsară uşor spre fundul apei, care deveni iarăşi limpede şi

curată. Caracatiţa zăcea acolo, moartă. Tentaculele

pluteau în dreapta şi în stânga, fără să mai poată face rău.

— MEGARA! strigă Max rotindu-şi urechile. Mulţumesc, ne-ai salvat.

Marea Balenă îşi miji ochii mici şi cenuşii, îşi mişcă trupul puternic cu cel mai mare calm şi, privind-o pe Nina, îşi întoarse capul către sud.

— Megara, zise fetiţa Celei de a Şasea Luni cu un glas stins, dar nu avu timp să o atingă, fiindcă balena se îndepărtă.

— Da, ezte Megara. Marea Balenă a abizurilor, explică Max aşezându-se din nou.

— Dar o cunoşti? îl întrebă uimită Nina, în vreme ce îl îmbrăţişa pe Dodo, care tremura de frică în continuare.

— Zigur, o cunoze bine. Toţi cei de pe Xorax ştiu cine ezte, răspunse Max verificându-şi încheieturile genunchilor.

— Megara e cunoscută de xoraxieni? Dar cum se poate asta? întrebă uimit Cesco, apropiindu-se de Fiore şi de Roxy, care aveau chipurile răvăşite.

— Acum nu pot că vă explic nimic. Veţi înţelege. Trebuieză ne îndreptăm către zud. Megara ne-a arătat limpede acezt lucru, explică androidul punându-şi din nou gentoiul cu bretea.

— Spre sud. Ca să mergem unde? întrebă tânăra alchimistă, tot mai năucită de întâmplări.

— Uită-te pe hărţi, zise Cesco aranjându-şi ochelarii care erau acoperiţi de mici cochilii trandafirii.

Nina scoase din buzunar foile din Străzile Lumii, care erau acum îmbibate de apă. Îndată ce le atinse, se fărâmiţară dizolvându-se în apă.

— O, nuuu! Şi acum ce facem?! exclamă fetiţa, disperată.

Fără nicio călăuză, în adâncurile oceanului, grupul se simţi pierdut. Max începu să înoate către sud, făcându-le semn celorlalţi să-l urmeze. Unda de curent lăsată în urmă

de Megara îi ajuta să meargă pe drumul cel bun.

Fiore şi Roxy adunară obiectele vorbitoare, care nu mai dădeau semne de viaţă. Încă o dată erau pe cale să se înece şi trebuiau să găsească un loc uscat unde să-şi vină în fire. Dar cum puteau să iasă din ocean?

Cu gura, nasul şi urechile tot negre, cei cinci copii şi Max înotară către necunoscut. Apa îşi schimba des culoarea, din azurie devenea albastră, apoi verde şi argintie, razele de soare ajungeau până acolo în adânc, dând naştere unor dâre de lumină care le îngăduiau să vadă minunăţiile lumii marine. Peşti de toate felurile, meduze trandafirii şi albe, anemone în mii de culori, alge şi plante cu frunze late sau subţirele, milioane şi milioane de scoici de toate soiurile şi mărimile. Lumea din adâncul oceanului era într-adevăr extraordinară. Bancuri de peştişori roşii se jucau intrând şi ieşind din stânci ciudate acoperite de splendide tufişuri de plante violet şi albastre, şase căluţi-de-mare graţioşi galopau fericiţi mişcându-şi cozile încovoiate, în vreme ce două vulpi-de-mare înotau mişcându-şi cozile ca într-un dans.

— Foarte fr… fr… frumos! exclamă Dodo încântat.

— Cine ştie ce-or gândi peştii ăştia despre noi? se întrebă Fiore pe când atingea nişte crabi mici, albi şi galbeni, care stăteau agăţaţi de un bolovan uriaş.

— Acum, că am pierdut hărţile, cum vom face să găsim Labyrinthus… acea ţesătură de linii care era însemnată cu o săgeată? întrebă Cesco întorcându-se către Nina.

— Nu ştiu. Cine ştie unde ne duce Max. Sper să urcăm din nou repede la suprafaţă, răspunse fetiţa care înota cu îndemânare printre bule de aer şi frânturi de cochilii.

Apa se făcu mai întunecată şi rece. Max 10-pl se opri şi, întorcându-se către ceilalţi, ridică braţele.

— Am ajunz. Urmaţi-mă fărăză vorbiţi.

În faţa ochilor neîncrezători ai celor cinci copii apăru un lucru cu adevărat extraordinar. Un munte de coral portocaliu şi roşu se înălţa către suprafaţa oceanului. Era imens. În jurul lui înotau peşti în culori ţipătoare, cu aripioare transparente şi solzi auriţi.

— Ce minunăţie! exclamară Fiore şi Roxy.

Cu pletele ei lungi fluturându-i libere, Nina înainta încântată.

— Pe toate ciocolatele din lume! Nu am mai văzut aşa ceva!

Fetiţa se duse lângă Max şi cei doi se priviră zâmbind.

— Acesta e Labyrinthus? întrebă năucită tânăra alchimistă.

— Da. Acum trebuie să intrăm, răspunse androidul arătându-i o crăpătură la poalele muntelui.

— Şi d… d… dacă după aia n-o să mai fim în stare să ieşim? zise Dodo în şoaptă.

— Trebuie să găsim Calea Celor Drepţi, răspunse Nina şi ochii ei albaştri scânteiau, părând încă şi mai întunecaţi în adâncul oceanului.

Cesco o privi cu admiraţie şi, luând-o de mână, înotă împreună cu ea printre anemone şi căluţi-de-mare.

Când Max ajunse în faţa intrării în Labyrinthus, se întoarse către copii şi spuse cu seriozitate:

— Dacă o fiză ne rătăcim unii de alţii, ţineţi minte că nu trebuieză o luaţi înapoi. Încercaţiză ieşiţi cu orice chip. În labirintul azta, mulţi şi-au pierdut viaţa. Toţi cei care nu au ştiut ză găzească aici Calea Celor Drepţi.

Şi, spunând acestea, androidul intră în crăpătura din muntele de coral.

Nina şi ceilalţi îl urmară într-un suflet. Locul era uscat şi scăldat într-o lumină gălbuie. Nu era apă. Nu era cer. Nu era orizont. În faţă, în spate, dedesubt şi deasupra era doar o ţesătură de corali care forma străduţe, drumuri

şi tuneluri. O adevărată pânză de păianjen.

Max îşi şterse tot corpul şi capul cu o bucată de cârpă pe care o avea în geanta lui mare. Apoi luă cu grijă obiectele vorbitoare şi le frecă bine de tot până când începură să se mişte din nou. Bolul Sallia Pitică se legănă, vasul Quandomio strănută puternic, cădiţa de Tartru Galben îşi dezmorţi lăbuţele şi exclamă:

— Ohooo… dar unde am ajuns?

Roxy se apropie de ea şi îi spuse că acela era un labirint de corali. Obiectele rămaseră tăcute.

Nina simţi nişte furnicături ciudate pe gură, urechi şi nas. Aceeaşi senzaţie o avură şi ceilalţi. Efectul vrăjii alchimice a ciocului de Gughi era pe sfârşite. Negreala care le acoperea mare parte din chip se ducea. În interiorul labirintului puteau respira normal.

— Guri trandafirii şi urechi curate, zise Fiore pipăindu-şi nasul.

— Da, suntem numai bune pentru o petrecere, adăugă Roxy storcându-şi tricoul îmbibat de apă.

— Şi nici nu-i frig aici înăuntru.

Ca de obicei, Cesco era ocupat să-şi şteargă ochelarii.

— Să mergem. Nu avem timp de pierdut, zise Max şi o apucă pe prima străduţă la dreapta, trăgând gentoiul după el.

— Să ne ţinem de mână, aşa nu o să ne pierdem unul de celălalt, zise Fiore adunând obiectele vorbitoare, şi toţi fură de acord.

Unul în spatele celuilalt, în şir indian, purceseră către interiorul pânzei de păianjen făcute din corali.

Pereţii primei străduţe erau de un trandafiriu-deschis, dar în depărtare se întrezărea un drum ceva mai întunecat.

Max înainta încercând să nu se împiedice în gropile cu care era presărat drumul. Prima care alunecă fu Fiore,

dar se ridică imediat dând drumul o clipă mâinii lui Dodo. Băiatul îşi pierdu echilibrul şi se lovi de peretele din stânga: bucăţi de coral trandafiriu sfârşiră în părul lui roşcovan. Dodo se ridică şi văzu că din sacul pe care îl purta în spate ieşise unul dintre dinţii de Dragon.

— La naiba! Tr… tr… trebuie să fiu mai atent, zise el aproape mâniat.

Cu gingăşie, puse dintele la loc în sac şi se asigură că era bine închis. Pierduse doar câteva secunde, dar fură de ajuns pentru a nu mai înţelege încotro o apucaseră tovarăşii lui. Privi înainte şi văzu în faţa ochilor doar ramuri de coral întreţesute. Străduţa pe care o străbătea nu mai exista.

— Unde-s… s… sunteţi? strigă el înspăimântat.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Fiore, care era ultima din şir, îşi dădu prea târziu seama de lipsa prietenului. Panica puse stăpânire pe grupul de copii.

— L-am pierdut! izbucni Cesco în timp ce pavajul începu să se mişte.

— Cutremur! zise Roxy proptindu-şi spatele de peretele din dreapta.

— Nu! Nu e cutremur! Doar că, uneori, drumurile de coral ze mişcă zehimbându-şi direcţia. De aceea ezte periculoz Labyrinthuz. E greuză înţelegi unde trebuieză mergi! explică Max cu răceală.

— Pe toate ciocolatele din lume! Atunci nu o să mai reuşim să-l găsim pe Dodo! exclamă Nina.

— Sper să-l revedem curând, spuse Roxy privindu-l pe Cesco, vădit îngrijorat.

Şi peretele din stânga se mişcă, iar direcţia se schimbă încă o dată.

Puştanii şi Max merseră ore întregi căutând ieşirea şi, din când în când, strigau numele lui Dodo în speranţa ca el să-i audă şi să le răspundă.

Dar tânărul lor prieten roşcovan se găsea într-o altă parte a labirintului. Asudat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, încerca să se orienteze, chiar dacă, de frică, făcea greşeli după greşeli.

Tavanul şi pavajul îşi schimbau forma fără încetare: culorile coralilor se modificau în fiece secundă şi zăpăceala din mintea lor nu le îngăduia să înţeleagă încotro era bine să meargă.

Max se opri. Se aşeză pe jos ţinând gentoiul lângă el şi clătină din cap.

— Ştiam eu că e greuză ieşi de aici. Mi-au poveztit alţi prieteni de-ai mei androizi. Totuşi, nu-mi închipuiam că avează fie atât de complicat.

— Trebuie să găsim săgeata albastră. Ţineţi minte, era desenată în centrul hărţii din Străzile Lumii, zise Nina, care nu voia să se dea bătută.

Cesco pipăi pereţii şi încercă să-i împingă, dar nu era nicio cale de a ieşi de acolo.

— Priviţi, acolo e un pasaj. Să încercăm să intrăm, propuse Fiore, căreia îi era sete şi ardea de nerăbdare să găsească puţină apă proaspătă.

Grupul o urmă. Nimic de făcut: în faţa lor se ivi un zid de coral roşu ca focul. Oare trebuiau să se întoarcă?

— Nu. Nu. Nu înapoi. Ezte zingurul lucru pe care nu trebuieză îl facem, strigă Max.

Închişi între ramurile de coral, se simţiră prizonieri ai labirintului.

Pe de altă parte, şi Dodo era cuprins de deznădejde. Singur, având de cărat sacul cu dinţi, nu mai ştia ce drum să aleagă. Punându-şi sacul între două ramuri de coral întreţesute, îşi dădu seama că acolo era o mică ridicătură de culoare albastră.

— Albastră ca’s… s… săgeata, îşi spuse el în şoaptă, amintindu-şi de harta labirintului.

Cu picături de sudoare curgându-i pe frunte, atinse

coralul albastru şi, spre marea lui surprindere, văzu peretele deschizându-se dintr-odată. O briză de aer rece îi atinse faţa şi îl însoţi în lenta lui căutare. Coborî trei trepte şi se trezi într-o încăpere umedă, cu tavan foarte înalt, şi aproape lipsită de lumină.

— Nu-i n… n… nimeni aici? întrebă el cu glasul gâtuit de groază.

Începu să se audă o melodie uşoară. Tavanul, alcătuit din stalactite de coral alb, se deschise şi, din înalturi, coborî o scară de cristal verde. Dodo se apropie de scară şi o atinse. Muzica se auzi şi mai tare.

— Cesco, Nina, Fiore, Roxy… strigă băiatul cel timid urcând repede treptele scării.

De astă dată, glasul lui fu auzit de grupul celorlalţi.

— Aţi auzit? E Dodo! zise Cesco şi un zâmbet larg îi lumină chipul.

— Suntem aici. Eşti bine? strigă Nina.

— Eu’s… s… sunt bine. Cr… or… cred că am ajuns la ieşire, strigă din răsputeri Dodo, încercând să pronunţe bine cuvintele.

Max îşi roti urechile în formă de clopot, apoi începu să dea cu pumnii în peretele de coral roşu pe care îl aveau în faţa ochilor.

— Reuşeşti să auzi loviturile noastre? îl întrebă Roxy pe Dodo şi acesta, cu obrajii roşii de emoţie, zbieră:

— Da, le aud!

Cei patru copii continuară să lovească în perete, în vreme ce Max scoase din gentoiul lui un ditai ciocanul. Cu mare greutate izbutiră să spargă o parte din peretele de coral şi, în cele din urmă, văzură mutra lui Dodo care stătea de cealaltă parte a deschiderii în zid.

— Sunt foarte fericit să te văd, prietene drag, spuse Cesco cu lacrimi în ochi.

Loviturile de ciocan sfărâmară repede peretele de coral şi copiii se îmbrăţişară mulţumiţi.

— Credeam că te-am pierdut, zău aşa, continuă Cesco strângându-l tare la piept pe prietenul său.

Dodo zâmbi şi se făcu roşu.

— Ce scară ciudată, observă Roxy.

— Da, şi priveşte acolo… zise Cesco făcând un pas înainte.

Încăperea era ovală, pereţii, în întregime din coral galben şi portocaliu, reflectau o lumină specială.

— Dar… asta-i ieşirea? întrebă Fiore, şi Max îi răspunse că nu ştia.

— Ascultaţi muzica asta… îmi aminteşte de ceva! exclamă Nina, care înainta cu mare băgare de seamă. Apoi făcu ochii mari şi continuă: Seamănă cu Nota a Opta. Da, cu muzica Armoniei Universului. Vă amintiţi? În Egipt, în Camera Morţii Dănţuitoare, când am aruncat cele trei cuburi ca să învingă mumiile!

— Da, îmi amintesc foarte bine, zise Fiore care fusese lovită de moarte chiar de către mumii.

— Păi atunci, dacă e melodia Notei a Opta înseamnă că suntem salvaţi! adăugă Roxy privind tavanul de coral alb.

— Poate. Zântem pe aproape. Nu ze ştie niciodată, spuse Max grijuliu, pipăind peretele din stânga şi simţindu-l rece.

Coralul portocaliu şi galben al pereţilor părea sfărâmicios, şi lumina verzulie care venea din tavanul de coral nu le era de mare ajutor ca să vadă bine.

Cesco îşi dădu seama că pe peretele din dreapta era o pată mai întunecată la culoare, se apropie şi îşi trecu mâinile pe deasupra ei, îndepărtând praful.

— Priviţi! E scris ceva aici, le zise băiatul.

Şi, deasupra cuvintelor scrise, toţi văzură desenată săgeata albastră care arăta direcţia spre ieşire.

JJ IM? A kâră

— Săgeata! Propoziţia! exclamă Nina apropiindu-se de Cesco.

— „Scinta Levia”? Ce vrea să însemne asta?

Roxy era uluită.

— Or fi cele două cuvinte pentru a găsi Taina Apei, răspunse Fiore.

Şi chiar aşa era. Calea Celor Drepţi, descrisă de Alchimiştii de pe Xorax, era pe aproape şi acum trebuiau să continue călătoria pentru descoperirea ultimei Taine.

— Săgeata albastră arată în jos. Dar nu văd nicio ieşire, zise Nina privindu-l pe Max.

Androidul se duse înainte primul şi, după ce ajunse la perete, se răsuci către ei.

— Nu ştiu unde e ieşirea, zise el, dar pe când vorbea, pavajul începu să se mişte.

Tavanul de coral fu inundat de o strălucire foarte puternică şi în mijlocul încăperii ovale se formă un con de lumină albastră. Copiii rămaseră nemişcaţi. Obiectele vorbitoare se ascunseră îndărătul picioarelor lui Max, şi Nina înaintă încet către lumina albastră.

Melodia Notei a Opta se auzea din ce în ce mai tare. Vibraţiile făceau să tremure toate lucrurile din jur.

Pe neaşteptate, în interiorul fasciculului de lumină albăstruie apărură nişte cuvinte.

— Iată! Este Calea Celor Drepţi! exclamă Nina apropiindu-se de conul de lumină.

— Tr… tr… trebuie să intrăm acolo… înăuntru? întrebă Dodo făcând ochii mari.

— Îmi pare că da, răspunse Roxy privind cuvintele scrise. Grupul se apropie de conul de lumină şi energia lui

îi sorbi către înalturi. Purtaţi în sus de dâra albastră, zburară în lumină. Tumbe, salturi şi piruete. Copiii, Max şi obiectele vorbitoare ajunseseră în sfârşit în tunelul ce ducea la Calea Celor Drepţi: drumul către cucerirea celei de a Patra Taine.

CAPITOLUL ŞAPTE

Trădătorul şi Acul Împung înşelâciune

Cufundaţi în albastru, în interiorul luminii care îi ducea către o nouă aventură, Nina şi prietenii ei ajungeau pe Calea Celor Drepţi. Dar chiar în acele clipe, la Veneţia se petreceau lucruri cu adevărat îngrijorătoare.

Era ora 12 fix, pe 13 aprilie, când Magister Magicum, androidul Andora şi elevul ajunseră lângă podul de la Vila Espasia, pe Giudecca. Jandarmii erau ocupaţi să izgonească un grup mare de copii care, abia ieşiţi de la şcoală, se opriseră tocmai acolo.

— Plecaţi, plecaţi, duceţi-vă acasă! Nu-i nimic de văzut aici, strigă primul jandarm.

Dar copiii, neclintiţi şi tăcuţi, nu se mişcară niciun pas. Revoluţia Tăcută începuse cu adevărat. Descoperirea celor trei Taine şi începutul căutării celei de a patra erau pe cale să-i trezească pe micuţii de pe Pământ. Dispariţia Ninei, a lui Cesco, a lui Dodo, a lui Fiore şi a lui Roxy dezlănţuise revolta: copiii veneţieni începuseră să gândească liber. Şi erau convinşi că vicleanul Karkon reprezenta Răul, că tot ceea ce se întâmplase fusese din vina lui. Doar din vina lui şi a blestemaţilor săi de falşi orfani.

Contele îşi desfăcu larg mantia violet şi, cu un glas mânios, strigă la copii:

— Ce faceţi aici? Plecaţi sau pun să fiţi arestaţi cu toţii!

Copiii rămaseră tăcuţi, fără să se clintească, şi îşi ţintuiră privirile asupra lui, urmărindu-i fiece mişcare, în

vreme ce vreo douăzeci de rândunele zburau pe deasupra acoperişurilor caselor, scoţând sunete ascuţite. Karkon se opri, privi rândunelele şi scuipă pe jos, apoi, neprimind niciun răspuns de la copii, zbieră:

— Poate că sunteţi complici ai Ninei. Aţi dorit şi voi moartea primarului LSL? RĂSPUNDEŢI! Copiii îşi aruncară priviri cu subînţeles şi îşi ridicară capetele urmărind jocul rândunelelor. Dar nu spuseră niciun cuvânt. În ciuda tăcerii, gândurile lor erau atât de intense, încât contele le simţea forţa. În plus, rândunelele alea îl îngrijorau tot mai mult. Ciripeau! îşi deschideau ciocurile mici şi scoteau sunete ascuţite care se împrăştiau în aer.

Karkon îşi pierdu cumpătul şi se năpusti asupra unui

copil, dar fu oprit de Andora.

— Stăpâne, nu-ţi pierde vremea cu mucoşii ăştia. Să intrăm în vilă, avem alte lucruri de făcut.

Grupul de revoluţionari nu se mişcă din loc nici cu un deget şi jandarmii începură să-i îmbrâncească pentru a le deschide drum lui Karkon şi celor doi ciraci ai săi.

— Conte Karkon, copiii ăştia ne pun pe gânduri, zise al doilea jandarm. Ştim că directorul şcolii şi câţiva profesori v-au prevenit că elevii au devenit un pic cam ciudaţi. Lipsiţi de respect. Într-un cuvânt, nu mai respectă regulamentul şcolar şi vorbesc mereu despre Nina şi despre magie.

— Prostii! Nu pot fi un pericol, asta-i sigur, zise Karkon care, încă o dată, nu înţelese importanţa Revoluţiei Tăcute.

— Dar, domnule… încercă să insiste primul jandarm.

— Linişte! vorbiţi vrute şi nevrute. Sunteţi aici să supravegheaţi vila şi încă nu aţi descoperit unde sunt Nina de Nobili şi cei patru îngrozitori prieteni ai ei. Daţi-vă deoparte! Plecaţi! Nu sunteţi buni de nimic! urlă contele deschizând poarta.

Elevul îl urmă grabnic şi adăugă adresându-se jandarmilor:

— Da, plecaţi. Acum ne ocupăm noi de asta.

Andora rămăsese în urmă şi, fără să îşi dea seama contele, se întoarse către copii şi, făcându-le cu ochiul, îi alină cu voce şoptită:

— Staţi liniştiţi. Sunt eu, Andora… înţelegeţi? O voi ajuta pe Nina.

Copiii rămaseră cu gura căscată, nu le venea să-şi creadă urechilor.

— Aceea e Andora. Numele ei era scris pe sicriul lui LSL. Are un glas metalic… murmură o fetiţă.

Copiii se priviră îngroziţi, fără să înţeleagă ce se întâmpla cu adevărat.

— Dar e prietena lui Karkon! Intră în vilă. Nu-i adevărat că o va ajuta pe Nina. Şi apoi, doar aţi văzut-o. E cheală şi are un chip ce pare făcut din plastic. Nu are înfăţişare de om, adăugă un băieţel.

— Să mergem de-aici. Trebuie să ne gândim la ceva pentru a descoperi adevărul, încheie un alt băiat din grup.

Cu pas grăbit, plecară cu toţii lăsând Vila Espasia la cheremul contelui K.

Îndată ce ajunse în faţa uşii, Karkon îi dădu un brânci. Nu se întâmplă însă nimic. Uşa era solidă şi bine închisă, împreună cu elevul, încercă încă o dată, până ce o scoase din ţâţâni. Când contele puse piciorul în holul mare de la intrare, Adonis sosi în fugă mârâind. Negru, cu dinţi ascuţiţi, dulăul chiar că îţi făcea frică. Dar nu şi lui Karkon! Maleficul alchimist aţinti Pandemonul Mortalis pentru a lovi câinele Ninei. Andora îşi desfăcu larg braţele, fiindcă nu ştia cum să facă pentru a-l opri pe conte să-l omoare pe Adonis, fără a trezi bănuieli. Motanul ieşi din Salonul cu şemineu şi, încovrigându-şi spinarea, înaintă mieunând şi scuipând. Făcu un salt şi se agăţă cu ghearele de mantia lui Karkon. Elevul îi dădu un şut sărmanului motan roşu care se izbi de perete. Adonis se pregătea să se năpustească asupra lui când Andora se aşeză între ei.

— Pleacă, pleacă, potaie! Du-te afară!

Şi, zicând acestea, androidul dădu de perete uşa cea mare de la intrarea în vilă, lăsând câinele să iasă, şi se luă după motan, care intrase în Salonul Portocalilor.

Karkon îşi scutură mantia şi se apropie de scara în spirală, privi în sus şi apoi se întoarse către elev.

— Urcăm?

— Nu, maestre, veniţi încoace, zise elevul deschizându-i drumul.

Traversară Salonul cu şemineu şi intrară în Salonul Dogelui. Contele privi atent biblioteca mare a profesorului Mihail Mejinschi şi atinse câteva volume.

— Interesantă. Cu adevărat interesantă camera asta. Când am venit să-l omor pe profesorul Mişa, acum vreun an, nu am avut timp să fur câteva volume de Birian Birov. Eram prea preocupat să smulg Taldomul Lux din mâinile duşmanului meu. Păcat! Nu am reuşit să iau nici sceptrul de aur, nici cărţile. Dar acum mica vrăjitoare o să plătească scump, iar eu voi deveni cel mai puternic alchimist din Univers.

Elevul se apropie de uşa laboratorului secret. Ardea de nerăbdare să intre şi să-i arate lui Karkon locul unde îşi făcea Nina experimentele alchimice. Elevul ştia că uşa avea un sistem de deschidere ciudat, dar nu avu timp să spună nimic, fiindcă se auziră nişte voci care veneau dinspre holul de la intrare.

Androidul, care rămăsese în Salonul Portocalilor în căutarea motanului, se ascunse îndărătul unuia dintre divane. Ghemuit în linişte, robotul îl văzu pe Platon care îşi întinse atent mustăţile, apoi auzi paşii persoanelor care intraseră în vilă.

— Nu-i nimeni aici? Nina? Liuba? Unde sunteţi?

Erau glasurile lui Carmen şi al Andorei, mătuşile spaniole venite la Veneţia într-o vizită pe nepusă masă.

Carmen lăsă jos valizele şi urcă la etaj, în timp ce adevărata Andora, care văzuse motanul roşcovan, intră în Salonul Portocalilor. Androidul karkonian rămase îndărătul divanului. Pentru prima dată, cele două femei erau la câţiva paşi una de cealaltă.

Mătuşa Ninei luă motanul în braţe şi privi tabloul care o înfăţişa pe sora ei, principesa Espasia.

— Erai frumoasă. Cea mai frumoasă dintre noi trei. Dacă ai mai fi fost în viaţă, Nina ar fi putut învăţa multe de la tine, murmură ea ţinându-şi ochii aţintiţi asupra portretului Espasiei.

În timp ce mângâia motanul, văzu apărând din spatele divanului clona sa: falsa Andora.

Androidul îşi plecă în jos capul chel şi, cu un fir de glas metalic, zise:

— Nu te speria. Nu-ţi voi face niciun rău.

Adevărata Andora rămase cu gura căscată, dădu drumul jos motanului şi îşi privi adversarul.

— Da?... ce faci aici? Nu muriseşi? întrebă ea îngrozită.

— Da, am murit, dar Karkon m-a trezit la viaţă. Nu pot să-ţi explic acum totul. E o poveste lungă. Contele se află aici, în vilă. Tu şi Carmen sunteţi în primejdie. Eu vreau să vă ajut. Vreau să o salvez pe Nina, veni explicaţia rapidă şi scurtă a androidului, care nu o convinse cu totul pe mătuşa adevărată.

— Nu mă încred în tine! Ce s-a întâmplat cu Nina? De zile întregi tot telefonăm şi nu răspunde nimeni. Nu-i nici

măcar Liuba. Unde le-aţi dus? întrebă Andora, apropiindu-se de android cu un aer ameninţător.

— Nina a aplecat împreună cu ceilalţi patru copii, răspunse androidul.

— A plecat? Unde? o încolţi mătuşa, foarte îngrijorată.

— Călătoria ei are legătură cu alchimia. Mi-e greu să-ţi explic acum, încercă să răspundă androidul karkonian.

— Alchimia. Da, ştiu bine că Nina calcă pe urmele bunicului ei. Ştiu câte ceva despre aventurile ei. Eu, una, am plătit scump. Şi tu o ştii bine. Tu mi-ai luat locul, şi eu am fost închisă în Turnul din Toledo. Nu voi putea să te iert niciodată! spuse adevărata Andora, tremurând şi cu ochii în lacrimi.

— Ştiu. Înţeleg. Dar eu m-am schimbat. Vreau să vă ajut, explică androidul.

— Dar Nina e în primejdie? întrebă alarmată mătuşa.

— O să-ţi explic apoi. Acum lasă-mă să plec, spuse clona.

— Şi Liuba? A plecat şi ea?

Andora era tot mai neliniştită.

— Liuba şi Carlo sunt la închisoare, răspunse în grabă androidul.

— La închisoare?

Mătuşa păşi înapoi, înspăimântată.

— Da. Dar o să-i eliberăm. Acum trebuie să ai încredere în mine. Te rog! Dă-mi voie să mă duc la Karkon. Eu mă voi preface că îi fac jocul, dar o să vă ajut pe voi, nu pe el. Ai înţeles? încheie falsa Andora.

Părea sinceră şi adevărata mătuşă a Ninei nu avea de ales: trebuia să-i dea crezare!

Androidul îi făcu semn să nu spună nimic şi se îndreptă înspre Salonul Dogelui, lăsând-o pe Andora în hol.

Carmen, care încă era la etaj, vorbea de una singură şi bodogănea fiindcă nu o găsise pe fetiţă şi nici măcar pe

Liuba. Coborî repede scara şi o văzu pe Andora oprită în mijlocul holului, cu o privire îngrozită.

— Ce ai? Nu te simţi bine? o întrebă îngrijorată.

— Nu, sunt doar obosită. Şi aici nu-i nimeni. Cine ştie unde s-au dus, zise Andora încercând să nu-i dea surorii sale nimic de înţeles din cele ce se întâmplau acolo.

Între timp, androidul ajunsese în Salonul Dogelui la Karkon şi la elevul lui, le spuse că sosiseră mătuşile Ninei şi că nu mai puteau sta în vilă.

Elevul făcu un pas înainte, spunând:

— Voi staţi aici. Mă voi duce eu la Carmen şi la Andora.

Se duse cu pas grăbit în holul de la intrare şi, când cele două surori îl văzură, exclamară: – JOSE!

Da, misteriosul elev al lui Karkon ca d'Oro era chiar el: dascălul spaniol. José o trădase pe Nina! îi trădase pe toţi! Dar, de bună seamă, mătuşile nu puteau şti acest lucru.

— *Hola*, dragile mele! Ce faceţi aici? întrebă el zâmbind.

— Am venit fiindcă nu am mai avut veşti de la Nina şi de la Liuba. Unde sunt? îl întrebă atunci Carmen, dar trădătorul încercă să le liniştească.

Andora nu mai înţelegea nimic. Nu ştia dacă José era sau nu de partea lor. Androidul nu-i vorbise despre el.

— Liuba şi Nina sunt bine. Au ieşit să facă o plimbare, le explică mincinosul José.

— Dar nu au răspuns la telefon! insistă Carmen.

— Telefonul? Păi e stricat! zise dascălul turnându-le a nu ştiu câta minciună.

Dinspre uşa de la intrare veni lătrând Adonis, care se duse lângă Andora. Mătuşa îl mângâie pe cap şi îşi dădu seama că sub zgardă era ceva.

— Un bilet! exclamă ea surprinsă.

Andora îl citi cu voce tare:

— „Suntem vii, aveţi grijă de aceste două animale”.

Dedesubt se semnaseră Nina, Cesco, Roxy, Fiore şi

Dodo. Apoi mai era o bucată de hârtie arsă pe care scria: „A… PT”, iar scrisul era al lui José.

Carmen rămase cu gura căscată şi zise:

— Ce înseamnă asta?

Dascălul spaniol smulse cele două hârtii din mâinile Andorei.

— Proasto! Ce tot citeşti acolo?

Carmen privi spre sora sa, apoi spre José şi îşi simţi inima explodându-i de frică. Pur şi simplu nu înţelegea…

— Nina a plecat. Ştiu. Dar ce înţeles are această bucăţică de hârtie arsă? „A… PT”… ce vrea să spună? Tu ai scris asta?

Glasul Andorei răsună în tot holul. Platon începu să scuipe şi Adonis să latre la José.

— „A… PT”? Ei bine, vă spun! înseamnă ACCEPT. Am acceptat să devin elev al contelui Karkon ca d’Oro. El este cu adevărat cel mai mare alchimist de pe Pământ. Profesorul Mihail Mejinschi era doar un biet mag de doi bani. Iar Nina e asemenea lui. O fetişcană proastă! fură cuvintele îngrozitoare ale lui José.

Ochii i se făcură roşii ca para focului şi chipul îi părea schimonosit de răutate.

— TRĂDĂTORULE! strigă Andora, în timp ce Carmen izbucni într-un plânset în hohote.

Dascălul îi dădu un brânci Andorei, care se lovi de un vas chinezesc, făcându-l să se rostogolească pe jos. Adonis reacţionă sărind asupra lui José şi rupându-i o bucată din pelerină. Trădătorul fugi în Salonul cu şemineu şi răsturnă masa cea mare şi fotoliile ca să scape de asaltul câinelui şi al motanului, care erau dezlănţuiţi. Apoi se îndreptă către Salonul Dogelui, unde îl aşteptau Karkon şi androidul.

— Să plecăm de-aici. Cele două mătuşi bătrâne sunt un pericol. Ne-ar putea aduce necazuri. Ştiu prea multe

lucruri, spuse José nervos.

— SĂ LE UCIDEM! zise Karkon ridicând glasul.

— Nu. Nu cred că e cazul. Să le ucidem înseamnă să iscăm alte probleme. Ar trebui să găsim alte explicaţii, iar veneţienii nu ar mai fi de partea noastră, explică falsa Andora încercând să câştige timp.

În vremea asta, copia Jambirului lui Karkon începu să se încălzească din nou. Medalionul semnala noua deplasare a Ninei. Contele le arătă Jambirul şi, ridicând privirea, strigă:

— Trebuie să mergem! Nina se îndreaptă către locul secret unde am ascuns Taina Apei!

— Nu mai e în China? întrebă tot mai tulburată falsa Andora.

— Nu. Cred că Loui Meci Kian nu a oprit-o. Făptură blestemată! A izbutit să fugă din nou, răbufni contele.

José avu o tresărire de mânie, luă recipientul cu Câlţ Smolos şi îl răsturnă. Substanţa imobilizantă se împrăştie pe pardoseală. Karkon şi androidul rămaseră înmărmuriţi. Râzând, José spuse:

— Bine, oricine va intra aici va avea o surpriză frumuşică! Acum hai să mergem!

Androidul nu ştia ce să spună. Pe de altă parte, José nu avusese vreme să explice că acolo, la doi paşi, se afla laboratorul şi că jos, pe fundul lagunei, era Acqueo Profundis. Falsa Andora privi substanţa neagră care se răspândea periculos pe toată pardoseala, atingând şi volumele care erau puse pe jos, lângă bibliotecă. Gândul îi zbură la Max: „El nu e în primejdie. E acolo jos, în Acqueo Profundis, şi poate va reuşi să o ajute pe Nina”, îşi zise, privind faţa monstruoasă a lui Karkon şi expresia plină de răutate a lui José. Dar, de bună seamă, androidul nu îşi putea închipui că prietenul ei de metal era împreună cu Nina şi că, foarte curând, avea să-l revadă.

Lătratul lui Adonis şi vorba mătuşilor spaniole

grăbiră paşii celor trei nepoftiţi. Karkon nu avea de ales: trebuia să fugă, să o ajungă pe tânăra alchimistă şi să o oprească înainte de a găsi Taina Apei.

Cu o mişcare rapidă, îşi desfăcu larg mantia, acoperindu-i pe José şi pe Andora. Cei trei dispărură într-un nor de sulf.

Când intrară în fugă în Salonul Dogelui, cele două mătuşi călcară în Câlţul Smolos şi pe dată rămaseră imobilizate. Carmen se clătina pe picioare, sprijinindu-se de bibliotecă, iar Andora rămase înţepenită în mijlocul camerei.

— Dar ce-i chestia asta care ne imobilizează?

Carmen era foarte agitată.

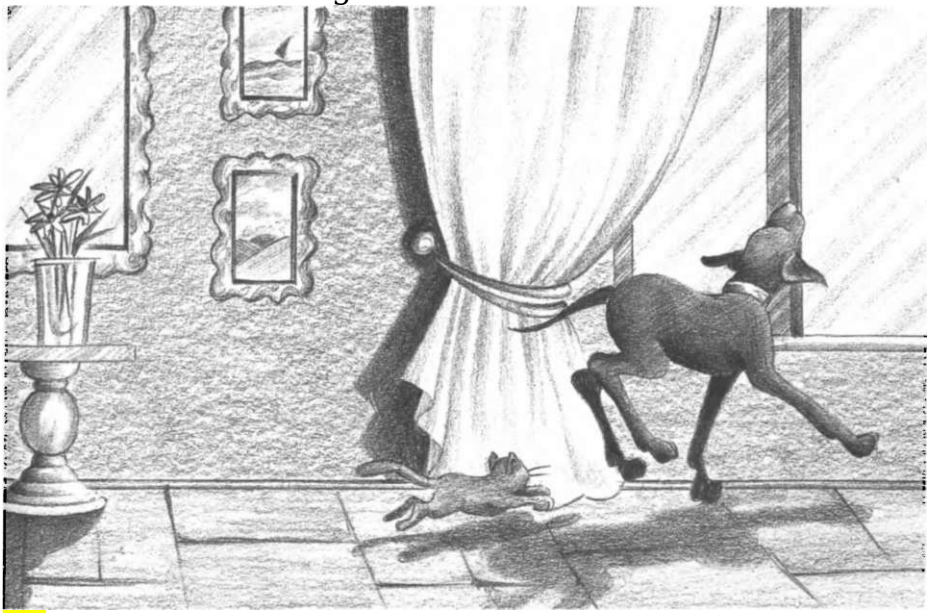

— Nu ştiu, soră dragă. Pare smoală, răspunse Andora încercând să-şi ridice picioarele.

Adonis lătra tot mai tare, şi Platon continua să miaune şi să scuipe strâmbându-şi nasul. Cele două animale făcură câţiva paşi înapoi, încercând să nu-şi

murdărească labele cu Câlţ Smolos. Doar ele le puteau ajuta pe mătuşile spaniole, dar nu ştiau cum să o facă.

Carmen începu să se simtă rău, se făcu albă ca varul şi Andora încercă să-i dea curaj, chiar dacă situaţia nu era deloc uşoară. Se rugă pentru Nina şi prietenii ei. Ar fi vrut atât de mult să o ajute pe micuţa Ninocica, dar mai întâi era absolut necesar să se elibereze din acea mocirlă neagră şi cleioasă. Se gândi la Liuba şi la Carlo care, aşa cum îi spusese androidul karkonian, erau la închisoare. I se adresă cu glas dulce lui Carmen, zicându-i:

— Acum să fim calme. O să vezi că în curând povestea asta urâtă se va isprăvi.

— Dar unde s-a dus José? În camera asta nu-i nimeni, murmură sora ei cu o voce stinsă.

— E un trădător blestemat. Sunt sigur că el a fost cel care a aruncat pe pardoseală chestia asta. A dispărut, cine ştie cum a făcut să iasă de aici, având în vedere că nu sunt nici măcar ferestre, răspunse Andora încercând să-şi mişte picioarele.

Ceea ce descoperiseră cele două mătuşi despre José le tulburase foarte tare. Totul părea atât de ciudat şi de înfiorător! Ajunseseră la Veneţia ca să afle cum se mai simţea Nina şi acum erau acolo, blocate de o ciudată substanţă neagră. Câinele şi motanul nu-şi găseau locul şi nu se încumetau să intre în Salonul Dogelui. Atunci Andora se întoarse către ele şi ţipă:

— Duceţi-vă să căutaţi ajutor. Anunţaţi pe cineva. Mătuşa spera ca animalele să reuşească să găsească pe cineva care să le salveze din acea băltoacă de smoală rău mirositoare. Adonis şi Platon îi dădură ascultare pe dată şi ieşiră din Vila Espasia fugind ca nişte rachete. Aerul de primăvară înmiresma parcul Vilei Espasia, dar frumuseţea şi misterul acestei reşedinţe atât de dragi profesorului Mejinschi păreau să se risipească din clipă în clipă. Alchimia Luminii nu mai avea niciun efect şi vila părea un

loc blestemat. Soarele strălucea sus pe cer, dar razele aurite se reflectau pe canale şi străduţe vestind doar catastrofe îngrozitoare. Răul distrugea viaţa multor persoane.

Deşi copiii veneţieni se organizau, iar Revoluţia Tăcută se extindea din ce în ce mai mult, încă era prea devreme. Prea devreme pentru a cânta victoria.

Încă mai erau unii care sufereau şi nicio vrajă nu le putea curma durerea. Închişi în celulă, Liuba şi Carlo erau deprimaţi şi înfometaţi. Dădaca rusoaică plângea fără oprire, iar grădinarul îşi tocise pingelele tot plimbându-se de la zid la gratii vreme de douăzeci de ore pe zi. Părinţii lui Dodo, Roxy, Fiore şi Cesco îşi pierduseră aproape de tot speranţele de a-şi mai revedea copiii şi erau cuprinşi de disperare.

Timpul trecea şi situaţia părea a se înrăutăţi, dar undeva departe, pe fundul oceanului, după ce trecuse de Labyrinthus de coral, Nina plutea în lumina albastră şi simţea că trebuie să se grăbească. Trebuia să salveze planeta Xorax şi să se întoarcă la Veneţia.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni şi prietenii ei rătăceau în albastru, duşi cătinel către Calea Celor Drepţi, în căutarea ultimei Taine. Când lumina dispăru, îşi dădură seama că ajunseseră într-un loc cu adevărat surprinzător. Un fel de cameră făcută din văluri. Podeaua, tavanul şi pereţii erau din stofă transparentă, ca vioreaua.

Max puse jos gentoiul şi privi în jur.

— Nu ştiu unde zântem.

— E ciudată camera asta. Cum facem să ieşim? zise Fiore pipăind un perete.

Nina strânse la piept Taldomul.

— Nu-mi pare a fi Calea Celor Drepţi!

Îndată ce rosti aceste cuvinte, pe peretele din fund al camerei apăru un drumeag luminat de globuri roşii care se roteau plutind în aer. Roxy înaintă prima într-acolo, urmată

de Dodo, de Max şi de obiectele vorbitoare.

Cesco o luă de mână pe Nina şi, zâmbind, îi spuse:

— Încă un efort şi Taina Apei va fi a noastră!

Drumul era întortocheat şi îngust, singurul zgomot care se auzea era clipocitul apei. Când ajunse la capătul lui, Roxy rămase împietrită.

— Ooo… ce frumos!

În faţa grupului se deschise un peisaj spectaculos. O vale minunată, cu pajişti verzi, munţi şi o cascadă încântătoare care se vărsa într-un lac micuţ.

Nina şi Max dădură fuga la cascadă, convinşi că vor găsi imediat a Patra Taină. Cădiţa de Tartru Galben ţopăi veselă printre firele de iarbă, iar bolul Sallia şi vasul Quandomio se aşezară pe un bolovan să se odihnească. Fiore şi Roxy îl urmară pe Cesco; băiatul văzuse un trandafir gigantic lângă un stejar mare.

— Trandafirul! Trebuie să fie acela unde trebuie să pun caseta, strigă băiatul.

Trăgând după el sacul cu dinţii de Dragon, Dodo se îndreptă încet într-acolo, uitându-se în jurul lui. Apoi îşi ridică privirile şi îşi dădu seama că totuşi cerul nu era chiar… cer.

— Apă! Pr… pe… priviţi, e… e… cerul e apă! strigă el chemându-i pe ceilalţi.

Nina îşi înălţă ochii şi văzu că, de fapt, nu existau nici soare, nici nori. Nu exista cer.

În schimb, deasupra văii stătea suspendată în mod ciudat o cantitate uriaşă de apă. Din obişnuinţă, Nina ridică Taldomul şi din ciocul de Gughi plecă un fascicul de lumină roşie şi pe cerul de apă apăru o inscripţie enormă.

ĂŞAJTA 3Akă

3ĂVTATI

t: iai: te) aisii: înk

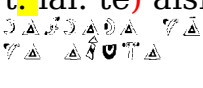

— Aici este! ţipă Nina îmbrăţişându-l pe Max. Cesco începu să dea din mâini.

— Veniţi cu toţii aici. Am găsit trandafirul pe care trebuie să pun caseta, aşa cum a spus Eterea.

Îndată ce băiatul puse obiectul magic pe floare, caseta se deschise. O lumină orbitoare îi învălui pe prieteni.

În casetă erau patru sceptre de aur foarte asemănătoare cu Taldom Lux, dar care nu aveau capul de Gughi, ci o simplă deschidere circulară, ca şi cum ar fi fost un tub gol pe dinăuntru. Pe mâner era doar un buton mic pe care era scris *Vyly* (negru).

Unul câte unul, sceptrele zburară către copii, care le luară cu mare grijă.

— Pe toate ciocolatele din lume! Sunt nişte mici Taldomuri! exclamă Nina zâmbind.

Cesco suci şi răsuci în mâini obiectul magic şi la fel făcură şi Roxy, Fiore şi Dodo.

— P… p… pot să tr… tr… trag cu el? întrebă băiatul cel roşcovan şi, zicând acestea, apăsă pe butonul Vyly şi din gura sceptrului plecă un fulger negricios care pârjoli iarba.

— Fii atent! Nu-i de glumă cu sceptrul. E periculos, îl dojeni Nina, fulgerându-l cu privirea.

— Cu aceste Taldomuri vom putea să luptăm şi să te ajutăm când va veni Karkon! exclamă Roxy cu mare entuziasm.

— Da, cred că la asta folosesc. Sunt foarte fericită că acum aveţi şi voi un instrument de pe Xorax. Înseamnă că sunteţi în mod oficial alchimişti. Înţelegeţi?

Buovaoc, Q/Mirabi/lă (ania Aia, & *a/a QSxarie a Q/tta* & *e/ui gemului*

CEEA CE E DREPT

ŞI CELE PATRU SCEPTRE DE AUR

Jwaejfi> t

voci A 1 fvewfou ceea ce aiifiicutyvtnă aeuwi. vă aşieafâtăşi adie încecări mai, imainie de a c-um-e /a linia. OSc-eue *fiafou see/între de cuw vă vw şi de cyutow. (o/oăiti-/e cu mie/i-mă. fiulfiicufe din*

(jf & ijăj na trăda/i niciadala CSicăimia Saminiij fiindcă nu-nai/vrin aceaţia, va /uitea Wowuv să ui/wtawie/uiaâcă.

aceii-vă la calcadăşi rostiţi o fim/wtuăe dea/we ceea, ce tnăecwnwăfrenfyu, vei cuwinăi/ „Dre-l. (înainte de a o face, ştndiii-vă bine şi a-*nintiii-vă ceea ce v-am învăţat /a, Pe/a, s/ia Ma mai tnainie de venirea că/mei.*

ade*waia mea, că/inacica cvm ca/tă sarcină*: *tta foebui să compună ofroexie* deătre *caistenţa amuzai.*

wuinie/e ei vor foelui să rexame ceea ce am învăiat-o eu şi ceea ce ştie ea frână a-*am.*

400MOU

acă toi ce veţi sfrune cwe & fewnde sentimente/ochii, inima ixtoăfoăj calcada vă va aia bvtfi-Vte iniJA

De bucurie, ochii Ninei scânteiară, iar inima îi bătu cu putere. Cesco şi Fiore îşi strânseră la piept sceptrele şi, privindu-l pe Max, se puseră pe râs.

Androidul clătină din cap.

— Zper ză le foloziţi bine.

Roxy se uită în casetă şi văzu o foaie de hârtie. Era de la profesorul Mihail Mejinschi. O luă şi citi cu voce tare:

Cei cinci copii priviră caseta şi suspinară. Încercarea căreia trebuiau să îi facă faţă nu era foarte grea, dar cerea o anumită strădanie.

Max luă obiectele vorbitoare şi se îndreptă către malul lacului, gata să asiste la scenă.

Roxy şi Fiore se urcară pe o stâncă micuţă, iar Dodo şi Cesco se căţărară pe una mai înaltă. Apa ţâşnea repede şi forţa jeturilor dădea naştere unor pale de vânt rece şi umed. Roxy îşi miji ochii şi, gândindu-se la părinţii rămaşi la Veneţia, merse în faţa cascadei şi îşi rosti gândul:

— „Drept” înseamnă să respecţi regulile Binelui.

Abia termină de vorbit, că apa din lăculeţ se văluri şi pe oglinda ei apăru fraza. Cuvintele erau scrise în alfabetul Celei de a Şasea Luni.

3 k: îiza

că wkakă

b & MkWLI

Apoi veni rândul lui Fiore. Şi ea se gândi la mama şi la tatăl ei, şi o mică lacrimă i se prelinse pe chip. Şi, pe dată, fraza ei apăru pe lăculeţ, sub cea a lui Roxy.

— Drept înseamnă să nu comanzi, ci să trăieşti în armonie.

t Imjea-MĂ

JI ave SEAAMtă 34 JÎ

Im Alifl-MHE

Dodo îşi drese vocea şi, făcându-şi curaj, zise tare:

— Drept înseamnă să-ţi asculţi inima şi să alungi ura.

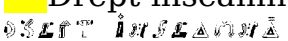

JAtă AJSVkâl

5 5

Ixfiină 41 3 k

Akul: te-ll V & A

Ultimul la rând fu Cesco. Trăgând de puloverul murdar şi sfâşiat, rosti răspicat cuvintele:

— „Drept” înseamnă să lupţi pentru a apăra legea Celor Drepţi.

eşti îmEAMĂ JĂ k9 tâi tEM T SW

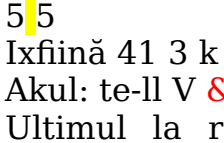

Apa cascadei se făcu tot mai limpede şi mai luminoasă. Frazele rostite de copii ocupară toată suprafaţa micului lac, care deveni un fel de tablă lichidă.

Max şi obiectele vorbitoare priveau cu uimire cuvintele scrise pe apă şi aşteptau ca Nina să-şi compună

poezia.

Cei patru copii se întoarseră către fetiţa Celei de a Şasea Luni. Chipul îi era senin, ochii ei mari şi albaştri reflectau scânteierea apei. Ca într-un film, revăzu scrisorile pe care le primise de la bunicul şi îşi aminti învăţăturile importante pe care i le lăsase acesta. Apoi îşi aminti sfaturile miticei *Sistema Magicum Univerşi* şi ale cărţilor lui Birian Birov şi ale lui Tadino de Giorgis. În mintea ei îşi făcu loc o imagine de familie: Vera şi Giacomo aşezaţi pe divanul din Salonul Trandafirilor. Şi apoi, chipul Liubei, al lui Carlo şi al extraordinarei Eterea. De la toţi învăţase câte ceva despre viaţă.

Cu calm, îşi înălţă capul şi recită poezia pe care i-o dicta inima:

Aţa cum floarea nu. Se sfirţeşte odată cu petalele şi cu tija fa, fiindcă ne desfată cu mireasma, şi nici fluturele nu. Se sfirţeşte odată cu aripile şi cu wrul Său, fiindcă ne dăruieşte frumuseţea „ţi nici Pământul nu. Se sfirţeşte odată cu munţii şi cu oceanele, fiindcă are încă tainice comori\ tot astfel nici eu nu Vhă sfrţesc odată cu braţele şi cu picioarele mele, fiindcă arh o inimă care răspândeşte dragoste.} foi, fiinţele ovheneşti!

putem să fim fără de sfirţit, fiindcă ştim să şndim.

Max aplaudă şi obiectele vorbitoare săriră în sus de bucurie. Cei patru copii îi zâmbiră Ninei, care se emoţioná.

Un zgomot atrase atenţia grupului. La cascadă se întâmpla ceva. Apa deveni tot mai luminoasă, astfel încât nu mai păru nicicum lichidă, ci… făcută din lumină. Strălucirea ei deveni atât de puternică, încât nimeni nu putu să-şi ţină ochii deschişi. Pe neaşteptate, din mijlocul lăculeţului se formă un val înspumat din care se ivi o harpă mare de argint, mai înaltă de patru metri. Coardele începură să se mişte de la sine şi încă o dată răsună melodia Notei a Opta.

— Pe toate ciocolatele din lume! Şi harpa asta de

unde vine?! exclamă Nina.

Max se ridică şi, desfăcându-şi larg braţele, strigă cu putere:

— Harpa ne va duce la a Patra Taină!

Cei cinci copii se strânseră laolaltă şi priviră bine giganticul instrument muzical care plutea de parcă ar fi fost uşor ca un fulg. Lumina şi reflexele harpei de argint creară o atmosferă magică. Din înaltul cerului de apă se coborî o coardă de care era atârnat un sul de hârtie verde. Cu nasurile în sus, copiii priviră cu atenţie ciudatul cer de deasupra acelei văi fermecate. Nina apucă sulul, îl desprinse de pe coardă şi văzu că pe el era desenat Acul Împung înşelăciune.

— Ce înseamnă asta? se întrebă ea cu voce tare.

— Poate va trebui să te foloseşti de împung înşelăciune, zise Fiore.

— Da, sigur. Asta înţeleg şi eu. Dar unde şi cum trebuie să-l folosesc?

Nina i se adresă lui Max, dar androidul ridică din umeri ca şi cum ar fi spus că nu ştia cum să o ajute.

Alunecând pe apă, harpa se mişcă înspre malul lăculeţului, oprindu-se lângă copii. Cesco o atinse şi îşi dădu seama că în partea ei de jos erau cinci găurele.

— Nina, uite, e găurită mărunt. Încearcă să bagi acul într-una dintre aceste găuri.

Încă o dată, Cesco intuise corect.

Tânăra alchimistă scoase din buzunarul salopetei Acul Împung înşelăciune şi îl vârî în primul orificiu.

Nu se întâmplă nimic.

Apoi încercă să-l introducă în al doilea orificiu, apoi în al treilea şi în al patrulea. Abia când fu străpunsă ultima gaură, harpa de argint începu să-şi schimbe forma. împung înşelăciunea se roti vertiginos şi apoi se ridică în zbor învârtindu-se în jurul harpei, dând naştere unei dâre de sclipici şi bucăţi de stele. Forma instrumentului muzical se

mări, apoi se alungi şi coardele se întreţesură, astfel încât dădură naştere unei scări foarte lungi care urca înspre cerul de apă. Acul Împung înşelăciune se făcu foarte lung şi deveni balustrada acestei scări originale.

— Ohooo… extraordinar! exclamă Fiore.

— Da, extraordinar. Aceazta ezte Zearharpa. Am văzut-o pe Cea de a Şazea Lună într-un dezen făcut de xoraxieni, explică Max văzând nedumerirea generală.

— Scarharpa? Şi unde duce? întrebă Nina uimită.

— Azta nu mai ştiu, răspunse bunul android rotindu-şi urechile în formă de clopot.

Dodo îşi băgă în buzunar sceptrul de aur şi, cu mare bucurie, trase după el sacul cu dinţii de Dragon, gata să urce magica Scarharpă.

— Îmi place, nu mi-e fr… fr… frică să urc.

Copiii se aşezară în şir indian, împreună cu Max şi obiectele vorbitoare. Urcară unul câte unul fără să-şi închipuie unde îi ducea Scarharpa.

Când mai erau doar zece trepte, Nina îşi dădu seama că, în jurul ei, cerul de apă se întuneca. O umbră înnegura masa lichidă şi fetiţei Celei de a Şasea Luni începu să-i fie puţin frică. Urcă încet, luă în pumn Taldomul Lux şi ţinti cerul cu ciocul de Gughi.

— Pare făcut ca pagina lichidă din *Sistema Magicum Univerşi*. Ce ziceţi? Intrăm şi vedem unde ajungem? întrebă Nina răsucindu-se către ceilalţi.

— Păi, nu cred că ne-am putea întoarce, zise Cesco, ultimul din şir.

— De ce? întrebă Fiore.

— Fiindcă scara dispare încet-încet în urma noastră, explică băiatul fără să clipească.

— Dispare? repetă Roxy privind în jos.

Şi chiar aşa era. Prima parte a Scarharpei nu mai exista. Aşadar, copiii erau nevoiţi să intre în cerul de apă dacă nu voiau să cadă la pământ şi să sfârşească în

cascadă.

— Haide atunci, să urcăm, zise Roxy curajoasă, îngroşându-şi vocea.

Trupurile lor se aventurară în masa de cer lichid şi imediat avură senzaţia că înoată în mijlocul apei şi al aerului: mişcările erau fluide şi nimic nu părea să mai aibă greutate. Când ieşiră la suprafaţă, avură o mare surpriză.

— Păi, suntem în Zeroul înceţoşat! exclamă Nina rotindu-şi capul la dreapta şi la stânga.

Şi aşa era.

Grupul de aventurieri căutători ai celei de a Patra Taine ajunsese în marea Zeroului înceţoşat, susţinută de Cerul Jos şi acoperită de Cerul înalt. Puternice şi solide se înălţau cele nouă coloane ale Numerelor Bune pe care Nina le cunoştea bine de tot.

Dodo se agăţă de Max.

— E foarte fr… fr… frumos!

Fiore şi Roxy înotară către coloane, căutând un loc unde să se usuce, dar trebuiră să se oprească fiindcă, în mijlocul mării, apa se încreţi formând valuri înspumate. Printre băşici de aer şi sumedenie de stropi de apă, care împroşcau totul în jur ridicându-se către înalturi, se ivi

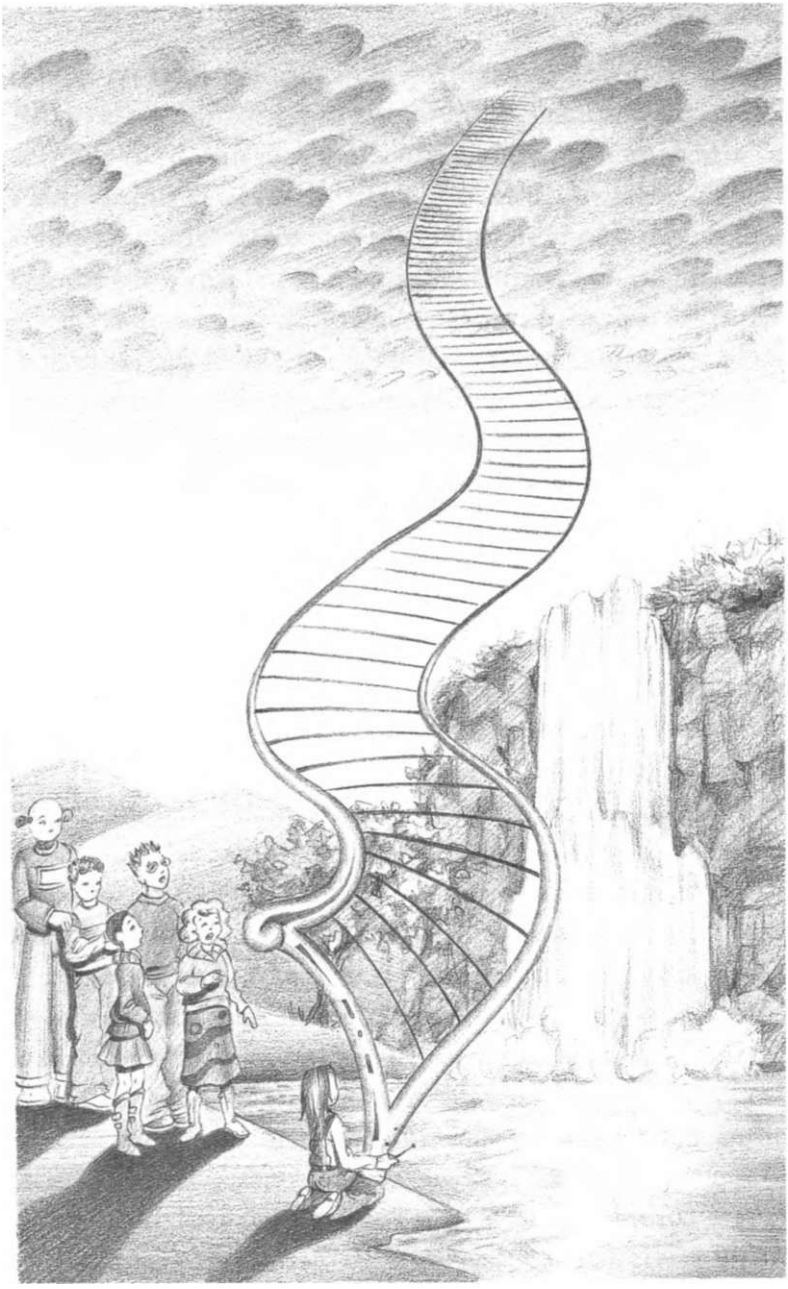

O mână monstruoasă. Avea unghiile violet şi pielea verde şi zbârcită.

— Staţi nemişcaţi! Nu ne va face niciun rău, îi avertiză Nina pe dată.

Dodo îşi băgă din nou capul sub apă, trăgând nădejde să se ascundă, dar nu rezistă mult. Cesco, Roxy şi Fiore îşi aruncară o privire rapidă şi, în acelaşi timp, ridicară sceptrele. Max, în schimb, înaintă liniştit, fără pic de teamă, către mâna verde, făcându-le celorlalţi semn să-l urmeze.

Mâna se roti cu palma în sus, ca pentru a-i întâmpina pe copii care, unul câte unul, se apropiară prevăzători.

Primul urcă Max şi îşi făcu loc lângă degetul mic. Cu dezgust, Roxy şi Fiore se agăţară de încheietura gigantică a mâinii şi, odată urcate, merseră să se aşeze lângă degetul mare. Ca de obicei, Cesco îl ajută pe Dodo, care ţinea sacul cu dinţi de Dragon.

— Nu e... e... cumva o să ne st... st... strivească acum, nu-i aşa? întrebă băiatul înfricoşat.

— Sigur că nu ne striveşte. Haide, urcă! îi ordonă Cesco.

Ultima care se agăţă de mână fu Nina. Rămase în picioare şi scrută orizontul.

— Cine ştie de ce om fi ajuns tocmai aici! Nu am adus cu mine fâşiile cu numere, îşi spuse ea în şoaptă.

Max se duse lângă ea, atent să nu cadă în apă.

— Tot ceea ce ze întâmplă are un rozt. Poate că traverzarea Zeroului înceţoşat folozeşte cază te facă zăţi aduci aminte ce ai învăţat. Nu crezi?

— Da, aşa-i, Max. Pe de altă parte, ştiam eu că va fi foarte complicat să găsesc a Patra Taină, zise tânăra alchimistă privind cele două ceruri ale Zeroului.

— E cu adevărat de necrezut că am ajuns aici, adăugă Roxy, care se mutase pe degetul mijlociu al mâinii.

— De fapt, să treci din hăurile Oceanului Atlantic în

Labirynthus şi să intri din Calea Celor Drepţi în Zeroul înceţoşat e... un lucru extraordinar, comentă Fiore, foarte mândră să trăiască această aventură împreună cu prietenii ei, lucru care i se citea limpede pe chip.

— Dar dacă suntem în Zeroul înceţoşat înseamnă că trebuie să facem ceva cu numere? întrebă Cesco ştergându-şi lentilele ochelarilor cu puloverul de-acum ajuns ferfeniţă.

— Nu ştiu. Poate că Zeroul înceţoşat e doar o etapă pentru a ajunge la a Patra Taină, răspunse Nina.

Exact în clipa aceea, Cerul înceţoşat se înnegură. Se făcu albastru, apoi negru. Miriade de stele se aprinseră luminând marea. În schimb, Cerul Jos se făcu roşu şi un soare măreţ începu să apună, împrăştiind ceaţa care învăluia Zeroul. Abia în acel moment, din a treia coloană a Cerului Jos se desprinseră două numere 6, în timp ce din prima coloană a Cerului înalt se desprinseră două numere 1 şi dintr-a treia, două numere 5. Mari şi azurii, numerele zburară către copii, rămânând să plutească în aer deasupra mâinii zbârcite.

— Pe toate ciocolatele din lume! Ce trebuie să facem cu numerele astea noi? se întrebă Nina, cu îndoială în glas.

Pur şi simplu nu ştia la ce foloseau.

Max o privi şi făcu o mutră ciudată.

— Priveşte bine numerele şi gândeşte-te.

Tânăra alchimistă şi ceilalţi copii repetară cu voce tare:

— Avem doi 6, doi 5 şi doi 1.

Dodo murmură:

— Să fie oare n... n... numerele e... e... codului Apei? Nina îl privi şi apoi îl îmbrăţişă fericită.

— Sigur! Codul alchimic al celei de a Patra Taine: 6065511.

— E adevărat, dar... adăugă Cesco pe dată.

— Dar ce? întrebă Nina.

— Nu-i niciun O, observă băiatul.

— Păi, Cesco, suntem înăuntrul lui O! înţelegi? răspunse fetiţa Celei de a Şasea Luni luându-l puţin peste picior.

Cesco îşi plecă privirile şi zise:

— OK. Ai dreptate. Suntem în O!

Numerele rămaseră în aer câteva secunde, apoi se micşorară şi merseră să se aşeze încetişor în Sallia Pitică. Bolul rămase nemişcat.

— Ehei! Ce faceţi? întrebă neliniştit bolul.

— Stai nemişcat! Acum eşti foarte preţios, îl dojeni Max. Copiii izbucniră în râs văzând scena. Cădiţa de Tartru

Galben îşi încrucişă lăbuţele şi făcu pe supărata pentru că

nu primise nici măcar un număr.

Dar acel moment plăcut fu întrerupt curând. Mâna verde începu să se strângă pumn, degetele se îndoiră unul câte unul şi unghiile violet şi strălucitoare

atinseră încet-încet capetele copiilor. Max se acoperi cu gentoiul, iar Dodo nici nu avu timp să urle, şi mâna se

cufundă în apă.

Nina crezu că greşise, că poate ar fi trebuit să facă ceva cu numerele alea. Ideea că mâna monstruoasă a Zeroului o să-i arunce din nou, pe ea şi tot grupul, în valea Căii Celor Drepţi o îngrozi. Nu mai exista Scarharpa şi căderea ar fi fost foarte periculoasă.

Dar mâna coborî în cea mai mare viteză în mare, îndreptându-se cine ştie unde.

Zdruncinaţi şi scufundaţi în ocean, strânşi între unghiile foarte ascuţite, copiii nu erau în stare să facă nicio mişcare. Apa îşi schimba încet-încet culoarea şi temperatura. Cu ochii închişi şi obrajii umflaţi de aer, copiii erau pe cale să se înece. Nu mai aveau oxigen în plămâni.

Obiectele vorbitoare rămaseră agăţate de gentoiul lui Max, în vreme ce Dodo tot mai ţinea strâns sacul cu dinţi de Dragon.

Apoi, în sfârşit, mâna se deschise aruncând întregul grup către un curent de apă rece ca gheaţa. Un vârtej de culori şi sunete îi învălui pe copii care, într-o clipită, se treziră întinşi pe pământ. Uzi din cap până în picioare, se ridicară de jos, plini de dureri şi ameţiţi. Când redeschiseră ochii, Nina rămase cu gura căscată.

Ceea ce vedea era prea de tot. Prea frumos!

Ajunseseră în Atlantida!

Oraşul era cufundat în misterioase abisuri. Acoperită de o uriaşă cupolă de cristal deasupra căreia înotau rechini şi delfini, meduze şi balene, caracatiţe gigantice şi murene foarte primejdioase, Atlantida se ivi în toată splendoarea ei.

Palate de coral trandafiriu şi alb, pieţe şi străzi de granit roşu, fântâni de smarald, statui de diamant şi mii de felinare de cuarţ albastru iluminau oraşul cel mai misterios din lume. În depărtare se vedeau mari pajişti cu iarbă verde-deschis şi o reţea de râuri circulare care o irigau.

Atlantida era împrejmuită de un zid nu foarte înalt, împodobit cu milioane de plăcuţe de mozaic.

— Pare un vis! exclamă fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Cesco se sprijini de o coloană de marmură verde şi, privind în jur, nu reuşi să spună o vorbă din cauza emoţiei. Fiore şi Roxy îşi înălţară ochii, încântate să privească sumedenia de peşti foarte coloraţi care înotau dincolo de cupola de cristal. Dodo se apropie de Max şi îl apucă de un braţ.

— Ai mai f… f… fost vreodată aici?

— Nu, Dodo. Dar prietenii mei androizi şi xoraxienii mi-au vorbit mult dezpre acezt loc. Atlantida e un loc pe care oamenii nu îl mai vizitează de foarte multă vreme, răspunse Max admirând palatele şi statuile foarte frumoase.

Încă pline de apă, obiectele vorbitoare îşi veneau încet în fire.

— Hapciuuu, strănută vasul Quandomio, în vreme ce cădiţa Tartru Galben îşi mişcă lăbuţele şi se îndreptă către un foc foarte mare ce ardea în mijlocul unui altar. Bolul Sallia rămase lângă Max care, încă o dată, deschise gentoiul şi scoase o cârpă ca să se şteargă.

Cu încălţările mustind de apă şi hainele îmbibate, cei cinci copii urmară cădiţa şi se încălziră în jurul focului, unde Fiore citi inscripţia desenată pe altar: Flamma Ferax. Dar nu avu timp să scoată o vorbă, că exclamară toţi în cor:

— E în latină, înseamnă Flacără Rodnică!

Fiore se strâmbă.

— Văd că acum sunteţi şi voi specialişti în latină.

Max îşi roti urechile în formă de clopot şi zâmbi. Trosnetul focului era singurul zgomot care se auzea. Flăcările luminau zidul cu mozaic azuriu de pe care ieşeau în relief doi enormi ochi galbeni şi negri.

— Te i… i… impresionează ochii ăştia, zise Dodo

muşcându-şi degetele.

Copiii nu-l luară în seamă pe timidul grupului şi se întinseră pe pernele de mătase roşie care erau împrăştiate împrejurul marelui altar.

Cu nasurile în sus, admirară peştii, algele şi stâncile din abisuri. Roxy văzu că în spatele altarului era o lespede de piatră pe care erau gravate nişte fraze.

— Ia uitaţi-vă ce am găsit!

Grupul se strânse în jurul pietrei şi Fiore începu să citească textul cu voce tare:

ATLANTIDA ÎMPĂRŢITĂ ÎN 600 DE KLEROSSU

În urmă cu multă vreme, un filosof a scris că exista o insulă foarte mare, numită Atlantida. Insula era rectangulară, de 540 x 360 kilometri, înconjurată de munţi care o apărau de vânturile reci. câmpia era irigată de un sistem complex de canale perpendiculare unele pe altele, care o împărţeau în 600 de pătrate numite klerossu

Oraşul era împrejmuit de un zid a cărui circumferinţă măsura 71 de kilometri. În interiorul zidurilor erau râuri circulare care traversau pajişti imense.

Dar frumuseţea Atlantidei nu a ţinut mult. Minţi puse pe rele au folosit alchimia întunericului şi au ocupat-o, oceanul a înghiţit-o, iar oamenii au uitat de existenţa ei.

— Alchimia întunericului? Păi atunci, asta-i opera lui Karkon ca d’Oro! exclamă Nina.

— Da. Alchimiştii vicleni au puz ztăpânire pe Atlantida care, zeufundată, a rămaz pe fundul oceanului şi a fozt uitată de toţi, explică Max.

— Karkon o cunoaşte totuşi bine. Dar… câţi ani are contele? izbucni Cesco.

— Asta-i una dintre tainele lui. Nimeni nu ştie cât este de bătrân. Nici măcar în *Caietul Negru* al bunicului meu nu era scris, răspunse Nina.

— Păi, dacă-i aşa, acum Atlantida se află sub puterea lui! Poate că asta e o capcană, zise Fiore care, de

tulburare, începuse să tremure.

— Nu. Nu ezte o capcană. Acezt loc păztrează zecrete importante de pe Xorax, o linişti Max.

— S… s… secrete? repetă Dodo.

— Da. Şi noi zântem aici tocmai pentru azta. A Patra Taină ezte cu ziguranţă azcunză pe aici pe undeva. Şi trebuieză o găzim înainte de a ajunge Karkon, explică androidul.

— Dar ce sunt exact aceşti klerossu? întrebă Fiore curioasă, recitind inscripţia de pe piatră.

— Dacă îmi aminteze bine, klerozzu zânt mari pătrate de pământ care alcătuieze Atlantida, pe zeurt, întregul oraş ezte împărţit în 600 de klerozzu, explică Max.

— Aşadar, acum noi suntem deasupra unui klerossu, zise Cesco privind pe jos.

— Da, şi acolo, în depărtare, începe un alt klerozzu. Nu vedeţi că pe pavajul de marmură roşie zânt linii de demarcaţie? adăugă Max arătând în jos.

— Aşa-i. Mi-ar plăcea să vizitez întreaga Atlantidă, şi, zicând acestea, Roxy îşi sprijini pe neaşteptate mâna de un smarald montat în perete şi declanşă un mecanism ciudat: pe altar, lângă Flamma Ferax, şi exact sub cei doi ochi galbeni şi negri pictaţi pe perete, se ridică din pardoseală o lespede de cupru pe care era desenată harta Atlantidei.

— Ohooo! exclamară ei în cor.

Nina se apropie şi văzu că într-adevăr oraşul era împărţit în 600 de pătrate: klerossu.

— Noi suntem aici. De fapt, pe al 150-lea klerossu este însemnată Flamma Ferax, zise fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Harta era într-adevăr foarte clară şi copiii înţeleseră pe dată că pe mulţi klerossu se ascundeau primejdii. Pe câteva palate şi străzi, pe râuri şi în pieţe era clar desenat un K, având alături o ţeastă.

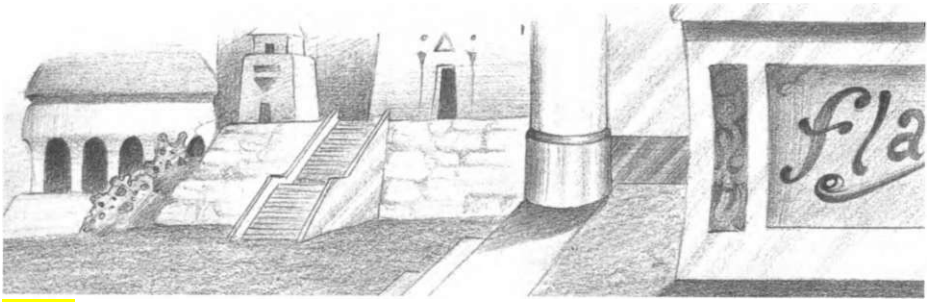

— K? Karkon!!! exclamă Cesco, potrivindu-şi ochelarii.

Tinerii alchimişti îşi aruncară priviri rapide şi înţeleseră că Atlantida nu era un oraş atât de liniştit şi de sigur cum crezuseră. Karkon îl umpluse de capcane!

În mod special, pe hartă erau însemnate cu trei litere K groase câteva zone precise. În al 600-lea klerossu se afla o construcţie mare: Palatul Anemonelor Gigantice şi, chiar alături de Flamma Ferax, deasupra unei alte construcţii mici, erau însemnaţi doi K. Acela era Viermarul. Apoi, harta arăta un al treilea loc primejdios, al 444-lea klerossu, unde se ridica Teatrul Sirenelor.

— Pe toate ciocolatele din lume! Trebuie să fim atenţi! exclamă Nina strângând Taldomul la piept.

— E mai bine să ne odihnim, înainte de a trece la treabă. Acum suntem prea obosiţi pentru a înfrunta riscuri şi primejdii, zise Cesco.

Fură cu toţii de acord. Nu era acela momentul potrivit pentru a se aşterne la drum străbătând străduţe şi pajişti în căutarea celui de-al 600-lea klerossu.

— O oră de somn o să ne facă bine, adăugă Nina întinzându-se pe o pernă moale.

Aşadar, Atlantida era pustie. Nu se afla nimeni acolo. Niciun semn de viaţă. Dar, curând, Răul avea să le arate latura cea mai înfricoşătoare a Alchimiei întunericului.

Epuizaţi, copiii adormiră gândindu-se la părinţii lor aflaţi atât de departe şi la ce ar fi trebuit să facă pentru a se întoarce acasă şi a elibera Xorax pentru totdeauna.

CAPITOLUL OPT

Al 600-lea klerossu şi

*

Putui lui Shandă

*

Departe de altarul Flamma Ferax, chiar în Palatul Anemonelor Gigantice, în al 600-lea klerossu, o scânteie urmată de un nor de sulf galben lumină pereţii de coral.

Într-o clipită, se iviră Karkon, José şi Andora. Contele încă strângea în mână Jambirul, copia medalionului magic care le dăduse posibilitatea celor trei să se transfere din Salonul Dogelui aflat în Vila Espasia în locul unde se afla acum Nina.

— Iată-ne sosiţi în Atlantida, zise Karkon fluturându-şi mantia violet.

José privi în jurul său şi chiar şi Andora fu curioasă să vadă misteriosul oraş.

— Trebuie să ne organizăm foarte bine, explică vicleanul conte. Înainte de toate, eu voi intra în Puţul lui Shandă.

— Puţul lui Shandă? întrebă José.

— Da, e ăla de-acolo, răspunse Karkon arătând cu vârful Pandemonului Mortalis centrul încăperii din Palatul Anemonelor Gigantice.

Pe pardoseala de marmură neagră se vedea un grătar circular de fier care servea de capac pentru gura puţului. Andora şi dascălul spaniol se apropiară de el şi priviră înăuntru: văzură doar un puţ întunecat, foarte adânc.

— Şi aici ce-i? întrebă androidul.

— Shandă! O chestie foarte preţioasă făcută din aur şi diamante care conţine Apa, cea de a Patra Taină, răspunse Karkon cu mândrie.

— Păi, chiar că ai ascuns-o bine. Nu cred că Nina va izbuti s-o găsească, zise José ridicându-şi pălăria ţuguiată.

— N-am încredere în vrăjitoarea aia mică. Ştiu că este aici. Aşa că acum mă duc să verific dacă Shandă e la

locul ei.

Karkon ţinti cu Pandemonul Mortalis şi apăsă pe unul dintre cei trei K gravaţi pe mânerul spadei malefice: într-o secundă, unul dintre pereţii încăperii se urni din loc şi în faţa lor apăru un computer.

— Măi să fie! Ce organizare! exclamă José surprins. Stimate conte, dumneavoastră sunteţi într-adevăr un alchimist excepţional.

— Cel mai bun. Cel mai mare. Eu sunt Magister Magicum şi curând voi deveni singurul stăpân al Universului, strigă Karkon ridicându-şi mândru capul.

— Şi acum ce-o să se întâmple? întrebă tot mai neliniştită Andora, nerăbdătoare să o găsească pe Nina ca să o pună la adăpost.

— Eu o să cobor în puţ. Voi aşteptaţi-mă aici.

Zicând acestea, Karkon scrise parola pe tastatura computerului. Grătarul se deschise, iar el coborî încet scăriţa din puţ, lăsându-i singuri pe ciracii săi.

José era încântat de operaţiunea pusă la cale de conte şi nu îşi dădu seama că, între timp, Andora ieşise din Palatul Anemonelor Gigantice. Îndată ce luă aminte la acest lucru, se năpusti afară ca să o caute.

Andora străbătea repede străzile Atlantidei fără să ştie încotro se îndrepta, fiindcă nu avea hartă. Fugind ca o nebună, traversă podeţele de pe râurile circulare, trecu pe lângă pieţe minunate înconjurate de case şi turnuri de coral. Când ajunse în cele din urmă la al 151-lea klerossu, abia mai respira: era o pajişte foarte frumoasă de flori de mare. Privi înainte şi văzu o vâlcea luminată de felinare care răspândeau o lumină albastră. Purcese înainte, trăgând nădejde că a apucat-o pe drumul cel bun.

José rămăsese în urmă şi se rătăcise. Încercă să intre în mai multe palate, dar le găsi pustii.

Timpul trecea şi, în vreme ce Karkon se afla în puţul lui Shandă ca să verifice dacă a Patra Taină era tot

neatinsă, la suprafaţă se întâmpla un lucru care i-ar fi îngrijorat cu siguranţă pe tinerii alchimişti.

Dodo sforăia tare lângă Fiore, care era şi ea cufundată într-un somn fericit. Roxy stătea lângă Nina, iar Max şi obiectele vorbitoare scoteau un zumzăit uşor pe nas. Deranjat, Cesco se sucea şi se răsucea dându-i ghionturi uşoare cădiţei de Tartru Galben, care fluiera.

Când ajunse în al 150-lea klerossu, Andora văzu altarul şi pe copiii adormiţi. Răsuflă uşurată şi, aşezându-se pe postamentul unui felinar, se gândi că reuşise. Ardea de nerăbdare să-l strângă în braţe pe Max. Să-i povestească Ninei tot ce se întâmplase. Dar nu ştia ce reacţie ar fi avut ei: pe de altă parte, ea era tot un android karkonian. Luă o mână de cochilii dintr-o fântână arteziană şi le aruncă spre copii.

Prima se trezi Roxy: îşi ridică greu capul de pe perna de mătase roşie, dar, încă obosită, se culcă la loc. Cochiliile ajunseră şi pe faţa lui Cesco, iar acesta le îndepărtă cu o mişcare rapidă. Andora se ridică în picioare şi, ascunzându-se îndărătul felinarului, începu să tuşească. Max îşi ridică ţeasta şi privi împrejur.

— Cine-i? întrebă el nedumerit.

Atunci se trezi şi Nina. Fetiţa Celei de a Şasea Luni apucă Taldomul şi, ridicându-se calmă, văzu şirul de felinare care străjuiau drumul şi, cu un glas hotărât, zise:

— Nu ne e frică. Oricine ai fi, fă un pas înainte!

În acel moment se treziră cu toţii. Andora ieşi cu privirile plecate şi porni către ei.

Nina era pregătită să lovească!

Dar, când ajunse la câţiva metri, Andora spuse:

— Eu sunt! Mă recunoaşteţi?

— ANDORA!!! strigă Max-lOpl fugindu-i pe dată în întâmpinare.

Cei doi androizi se îmbrăţişară strâns. Max îi mângâie ţeasta chelioasă şi apoi o privi drept în ochi.

— Ce ţi-a făcut Karkon? De ce eşti aici?

Cesco îşi ridică micul Taldom şi, aţintindu-l către Andora, îi zise lui Max:

A

— N-o atinge! Întoarce-te aici! E primejdioasă.

Şi Nina, şi ceilalţi îşi aţintiră sceptrele magice către androidul karkonian, dar Max se aşeză ca un scut în faţa ei şi îi imploră:

— Nu, nu! Nu trageţi. Ea e bună!

— Da, copii. Nu mai sunt rea. Credeţi-mă! Karkon m-a trezit, dar eu nu mai sunt de partea lui. Doar mă prefac faţă de el. Sentimentul de vină m-a distrus. De aceea m-am sinucis. M-am stins! Dar acum, că am revenit printre voi, vreau să îndrept lucrurile. Credeţi-mă, vă rog!

Vocea Andorei era metalică, nu mai semăna cu cea a adevăratei mătuşi a Ninei.

— Dar cum putem să ne încredem în tine? întrebă fetiţa Celei de a Şasea Luni, cu o privire neîncrezătoare.

— Trebuie să aveţi încredere. Karkon e aici! Eu pot să vă ajut să puneţi mâna pe a Patra Taină, răspunse androidul tremurând.

Max o luă de mână şi merseră împreună către copii. Dodo rămase aşezat; privi androidul şi, de nervi, începu să clipească des. Fiore şi Roxy urmăreau fiece mişcare a femeii de metal, gata să tragă.

Îndată ce Max ajunse în faţa altarului Flamma Ferax, luă în mâini chipul Andorei şi zise:

— Mi-ai lipzit atât de mult! Am zuferit la moartea ta. Dar acum te-ai întorz şi eu zânt cel mai bucuroz dintre toţi androizii din univerz.

Ea plânse. Cu lacrimile brăzdându-i obrazul lucios, îşi plecă uşor capul spre dreapta, privindu-l pe Max. Ca doi îndrăgostiţi, îşi dădură o sărutare dulce.

Nina şi Cesco se priviră, înduioşaţi de ceea ce vedeau.

Nimeni nu avea curajul să intervină.

— Sunt fericită că v-am găsit. Pentru mine a fost greu, zise Andora apropiindu-se de Nina. Fata mea dragă, trebuie să-ţi spun atâtea lucruri. Dar nu-i timp. Contele tocmai ia a Patra Taină, explică androidul karkonian.

— Şi unde e? întrebă Nina alarmată.

— E în Palatul Anemonelor Gigantice, răspunse Andora.

— În al 600-lea klerossu? întrebă tânăra alchimistă, care îşi amintea bine harta Atlantidei.

— Da. Se află în Puţul lui Shandă, explică Andora în grabă.

— Shandă? repetară copii în cor.

— Este cupa care conţine Taina Apei. Nina, trebuie să-l opreşti pe Karkon! o îndemnă androidul.

Un zgomot de paşi grăbiţi tulbură discuţia. Pe drumul cu felinare albastre se ivi o persoană cu pelerină şi pălărie ţuguiată, care fugea de zor.

Andora înaintă cinci paşi, gata să înfrunte noua primejdie. Nina, Max şi ceilalţi nu înţelegeau dacă era sau nu Karkon. Dar, când omul fu la câţiva paşi, surpriza îi lăsă pe toţi cu gura căscată.

— PROFESORE JOSE! strigară Nina şi Cesco.

— *Holay* în sfârşit v-am găsit! zise dascălul spaniol zâmbind cu dinţii încleştaţi.

— Nu-l credeţi! E un prefăcut! V-a trădat! urlă Andora aşezându-se alături de Max.

— Ce tot spui acolo? Android prost! Nu-ţi mai funcţionează creierul, răspunse pe dată José.

Nina îşi întoarse capul mai întâi spre Andora şi apoi spre José. Nu ştia pe cine să creadă.

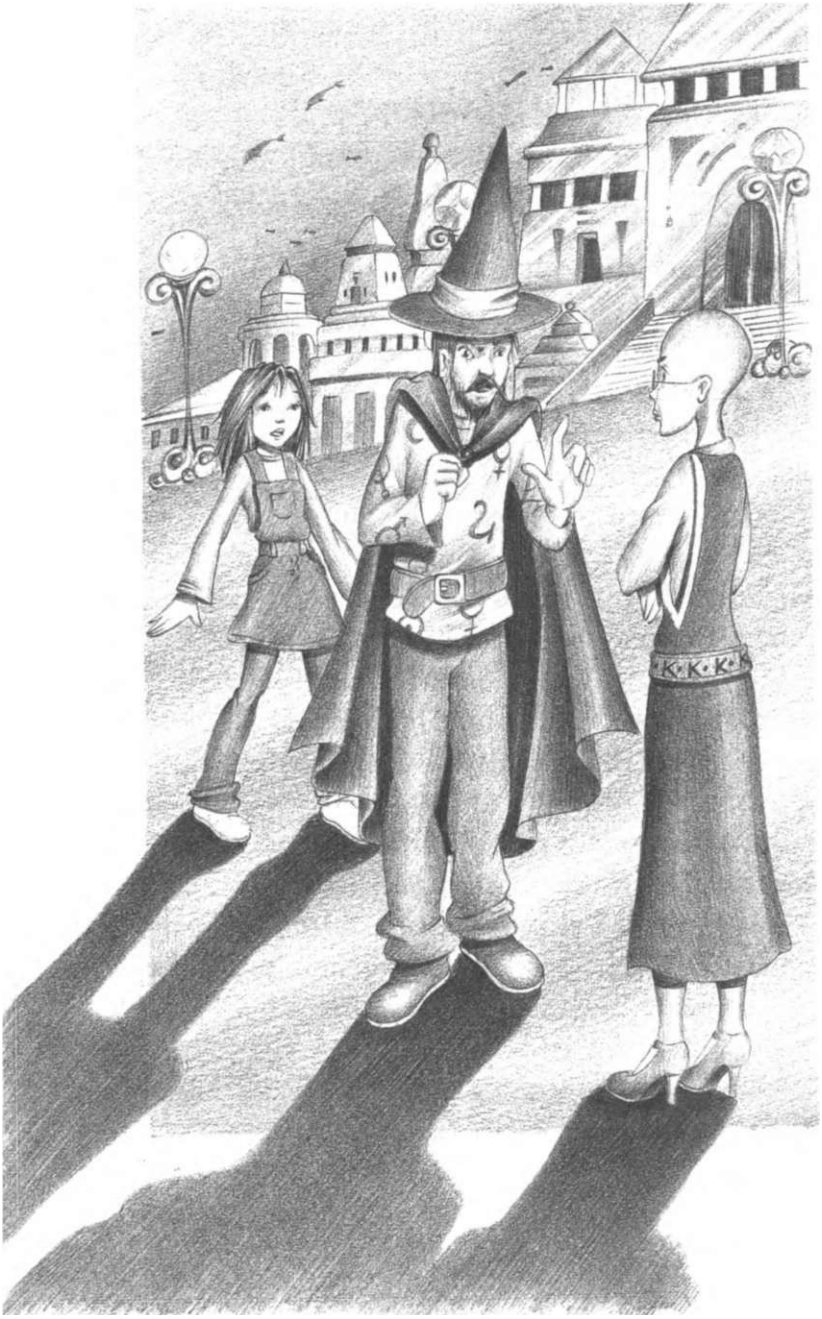
K·K·K·K

— Pr… pe… profesore sunt b… b… bucuros să vă văd, izbuti să spună Dodo.

— Prietene. Vino să te îmbrăţişez.

José îşi desfăcu larg pelerina pentru a-l cuprinde pe Dodo, dar Roxy îl opri pe puştan.

— Nu! Stai aici, Dodo.

Fetiţa cu cârlionţi îl trase de un braţ.

— Cum aşa? Nu vreţi să-l salutaţi pe profesorul vostru? zise José chinuindu-se să zâmbească.

A A

În clipa aceea, Nina păşi înainte.

— Profesore, cum de sunteţi aici? Cum aţi făcut să ne luaţi urma?

— Sunt sau nu sunt şi eu un alchimist? Am fost sau nu am fost şi eu elev al bunicului tău Mişa? Aşadar, de ce eşti aşa uimită? Pur şi simplu m-am folosit de computerul din Acqueo Profundis şi v-am ajuns din urmă.

Dar explicaţia lui José nu o convinse pe Nina.

— Computerul? Dar nu-i cu putinţă. Doar cu Jambirul se poate călători anulând spaţiul şi timpul, răspunse Nina pe dată.

— Iată! Corect! Ca şi mine, a venit împreună cu Karkon. Înţelegi, Nina? Contele are copia Jambirului şi ne-a purtat cu el aici pentru a vă putea opri. Când am plecat, ne aflam în Salonul Dogelui, zise Andora vorbind tot mai repede.

Nina avu o tresărire.

— La Vila Espasia?

— Da, şi José a aruncat pe jos un lichid imobilizant, Câlţul Smolos, explică Andora obosită.

José îşi pierdu răbdarea să tot asculte sporovăiala androidului karkonian şi, cu un salt, se năpusti asupra lui.

Cesco şi Max interveniră pe dată oprindu-l pe dascăl, care făcea spume de furie.

— Dar mai e ceva. La vilă au sosit cele două mătuşi.

Te căutau, explică Andora privind-o pe Nina drept în ochi.

— Mătuşile din Spania? Au venit de la Madrid? Şi acum ce urmează?

Fetiţa Celei de a Şasea Luni era cu totul dezorientată şi nici ceilalţi copii nu-şi mai ţinură în frâu îngrijorarea.

— Vor muri! Câlţul Smolos le va ţine înţepenite pentru totdeauna şi nimeni nu le va mai putea salva! urlă José cu o voce răguşită.

— Dar cum ai putut! Tocmai tu! Elevul preferat al bunicului meu. Tu care m-ai învăţat atâtea lucruri. Tu, care eşti în viaţă numai pentru că noi te-am salvat de vraja lui Karkon!

Nina avea lacrimi în ochi. Ţinea Taldomul strâns la piept şi simţea cum o părăseau puterile. Nu putea suporta acea trădare mârşavă. îşi aminti dintr-odată scrisoarea despre Destin pe care i-o trimisese bunicul Mişa. În scrisoare şi în discuţiile pe care le avuseseră pe Xorax, bunicul o prevenise. Vorbise despre destinul lui José. Abia în acea clipă Nina înţelese. Înţelese totul şi îşi simţi sângele îngheţându-i în vine.

— Pur şi simplu am hotărât că Magister Magicum are dreptate. Alchimia întunericului este mult mai puternică decât Alchimia Luminii. Şi cred că şi tu ştii asta acum, izbucni José înfruntând-o pe fetiţă.

— Ai mânjit cu noroi numele bunicului meu! răspunse Nina cu indignare.

— Da. Şi am avut grijă să fie duşi la închisoare Liuba şi Carlo. Am fost iscusit să nu mă las descoperit. Aşa-i?

— Tu ai fost cel care a pus sticla de Otrăvicioasă în bucătărie?! exclamă tot mai frământată fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Sigur! Şi acum şi tu vei sfârşi în bezna temniţei!

José era gata de luptă şi sigur de victorie.

— Trădător mârşav! urlă Roxy care, aţintind sceptrul asupra lui José, apăsă pe buton şi trase.

Un fulger azuriu îl lovi pe dascăl în umărul stâng. Vicleanul trădător se strâmbă de durere, dar reacţionă violent. Se năpusti asupra Andorei şi îi trase o lovitură care o dădu de două ori peste cap.

Şi atunci Max explodă de mânie.

— Ză n-o mai atingi în viaţa ta!

José îl apucă şi, cu amândouă mâinile, îi smulse cu cruzime braţul drept, pe care îl aruncă la picioarele lui Dodo. Bunul android se clătină. Firele şi circuitele electronice se blocară. Max îşi holbă ochii, îşi roti ameţitor urechile şi se prăbuşi la pământ, leşinat. Andora se repezi spre el, îl luă în braţe şi începu să plângă disperată.

— Max, Max, trezeşte-te! Te rog, nu mă lăsa de una singură!

Între timp, José începuse să alerge către al 149-lea klerossu, urmărit de Nina, în vreme ce Cesco, Roxy şi Fiore rămăseseră alături de Max, care nu dădea semne de viaţă.

Bolul Sallia Pitică era atât de înspăimântat, încât căută adăpost în interiorul altarului şi, împreună cu el, şi cădiţa

Tartru Galben. Doar vasul Quandomio Fluorescent rămăsese lângă sărmanul android, împreună cu puştanii.

Cesco încercă să-l reanimeze pe Max: cu ajutorul prietenilor, îi ridicară uşurel capul pentru a-l face să-şi vină în simţiri. Andora era răvăşită şi, sărind în picioare, strigă:

— José, acum te voi ucide!

Profesorul nu avea scăpare. Se trezi în faţa zidului Atlantidei. Cu o mişcare surprinzătoare, făcu un salt şi o ocoli pe Nina, care trăgea în el cu Taldomul, apoi se întoarse, cu balele curgându-i din gură şi ochii roşii ca focul. După câţiva metri, profesorul se trezi în faţa Andorei.

— Predă-te! Acum te ucid, îl înfruntă androidul mişcându-şi gura.

José făcu o săritură şi apoi încă una, ajunse la grupul de copii şi, tocmai când era pe cale s-o ia ostatică pe Roxy, Cesco îi trase un şut drept în piept, iar Fiore trase cu micul ei Taldom, lovindu-l fără întrerupere.

— Mucoşi blestemaţi! O să vă căiţi.

José îl săltă de jos pe Cesco şi îl izbi de o construcţie mică de coral: Viermarul. Uşa acestuia se deschise pe dată şi băiatul ajunse într-o mare de viermi scârboşi. Dascălul spaniol tocmai închidea uşa când în spatele lui ajunseră ca două furii Roxy şi Fiore.

Cele două fetiţe trăgeau încontinuu, dar, având în vedere puţina lor pricepere în ale sceptrelor magice, nu izbutiră să-l nimerească pe José nici măcar o dată. Dascălul le luă de păr şi le zvârli în Viermar laolaltă cu Cesco. Băiatul urla ca un apucat. Profesorul încuie uşa şi smulse clanţa, blocând astfel intrarea.

În acel moment, Nina luă Taldomul în pumn, trase, ochind cu precizie, şi îl nimeri pe José într-un picior. Dascălul sări pe loc şi, prin această mişcare, strivi bietul vas Quandomio, făcându-l ţăndări. Un singur ţipăt ascuţit şi din obiectul vorbitor rămaseră câteva cioburi din care

ieşi un fum negru cărbune ce se răspândi peste tot în jur.

Cu totul îngrozit şi aflat în stare de şoc, Dodo continua să meargă către strada cu felinare de cuarţ albastru, ţinând în mână braţul metalic al lui Max. Bolborosea propoziţii fără noimă şi tuşea din cauza fumului care, în plus, îl făcu să rătăcească drumul de întoarcere.

Norul negru produs de spargerea vasului complica într-adevăr lucrurile. Şi José începu să tuşească şi, fiindcă rana de la picior îl durea foarte tare, se ghemui la pământ. Şi, în acea poziţie, fu în cele din urmă văzut de Andora care, între timp, îşi croise drum prin perdeaua de fum. Orbită de ură, se năpusti asupra lui, îl apucă de gât şi îl strânse cu mâinile ei metalice. Strânse. Şi strânse încă o dată.

Faţa lui José deveni tot mai roşie. Trădătorul aproape că nu mai respira.

— Lasă-l! strigă Nina.

Andora slăbi strânsoarea şi se întoarse către fetiţă. Dascălul era în pragul morţii. Când José văzu ochii albaştri ai Ninei, îngenuncheată la picioarele sale, şi-i aminti pe cei ai profesorului Mihail Mejinschi. Într-o secundă văzu trecându-i prin faţa ochilor întreaga viaţă. Cu limba atârnându-i afară din gură şi făcând un efort supraomenesc, rosti doar: „I-a-r-t-ă-m-a”, apoi îşi dădu ultima suflare şi închise ochii pentru totdeauna.

Nina îl îmbrăţişă şi începu să plângă. Plânse în hohote, scăldând cu lacrimile ei chipul trădătorului.

— Nu ştiu dacă pot să vă iert, profesore – bolborosi tânăra alchimistă –, chiar dacă sunt sigură că dumneavoastră nu aţi devenit un om rău din proprie voinţă. Karkon a fost cel care v-a transformat. Ştiu! Simt asta!

Nina era distrusă. În vecii vecilor nu şi-ar fi închipuit că avea să fie de faţă la uciderea lui José de mâna unui android karkonian. Rolurile se schimbaseră pe

neaşteptate. El, bun, drăguţ, devenise foarte rău. Ea, Andora, vicleana aflată în slujba contelui, era ca renăscută, toată numai bunătate.

Nina îl privi ţintă pe José, fără să-şi poată stăpâni lacrimile. Apoi îşi dădu seama că trupul dascălului se schimba. Chipul părea să i se facă de mucava, iar mâinile, scheletice. Cadavrul lui José se descompunea cu o viteză impresionantă. Fetiţa Celei de a Şasea Luni ridică pelerina neagră a trădătorului cât să-i acopere chipul, apoi se sculă în picioare şi cu greu se târî până la Max. Se ghemui alături de prietenul ei de metal, cu privirile întoarse înspre cupola Atlantidei şi către minunatul ei peisaj marin, şi jură să se răzbune. Cumplită răzbunare împotriva Duşmanului Numărul Unu!

Între timp, fumul negru se risipea, în vreme ce bocetul disperat al cădiţei şi al bolului se răspândea prin întregul oraş misterios: şi vasul Quandomio Fluorescent fusese omorât! Era al doilea obiect vorbitor care o sfârşea rău.

Nina luă cioburile şi, cu gingăşie, le puse pe altarul Flamma Ferax, privi cei doi ochi mari, galbeni şi negri de pe perete şi li se adresă Tartrului şi Salliei, mângâindu-le:

— Îmi pare rău pentru prietenul vostru. Nu am ştiut să-l apăr.

— Omul ăla cu pălărie ţuguiată chiar că era rău, zise printre lacrimi cădiţa.

— Da, foarte rău. Şi sunt bucuroasă că e mort! exclamă Sallia Pitică.

— Şi când te gândeşti că până mai ieri era profesorul meu de alchimie. Era foarte priceput şi foarte bun, răspunse Nina cu tristeţe.

— E cumplit când prietenii te trădează, aşa-i? întrebă cădiţa Tartru Galben mişcându-şi lăbuţele.

— E cel mai urât lucru care se poate întâmpla. Este un cuţit în inimă, zise Nina îndreptându-se către Max, care

era tot căzut în nesimţire.

Max era un prieten adevărat. Nu o trădase niciodată. Dimpotrivă. Ajutorul lui fusese mereu foarte preţios.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni şi Andora mângâiară urechile în formă de clopot ale bunului android, care continua să-şi ţină ochii închişi.

— Stins! S-a stins! murmură Andora cu un fir de glas.

— Linişteşte-te, o să vezi că îi vom pune braţul la loc. Va fi ca la început, o alină Nina.

— Dar braţul l-a luat Dodo! zise falsa mătuşă.

— Dodo? Şi unde este? întrebă Nina îngrijorată.

— Nu ştiu. Cu tot fumul ăla nu ştiu ce s-o fi ales de el, răspunse androidul karkonian.

În acest timp, urletele lui Cesco, Fiore şi Roxy răsunară puternice. Prinşi în capcană în Viermar, cei trei prieteni nu se simţeau deloc în largul lor.

— Pe toate ciocolatele din lume! Trebuie să-i eliberăm! exclamă Nina ridicându-se pe dată în picioare.

— De ei mă ocup eu. Tu acum trebuie să te duci la Karkon. Dacă apucă să ia a Patra Taină, suntem terminaţi. Dă fuga, Nina, şi învinge-l! o îndemnă Andora, cu lacrimile curgându-i din belşug pe chipul pe jumătate omenesc.

— Şi Dodo? întrebă Nina făcând ochii mari.

— De el ne vom ocupa după aceea. S-o fi ascuns pe undeva. Ştii că lui îi este mereu frică de tot ce există, zise Andora.

— Nu mă simt liniştită, reluă Nina.

— Ai încredere în mine. Du-te în al 600-lea klerossu şi ia a Patra Taină.

În ochii disperaţi ai tinerei alchimiste, Andora părea sigură de sine. Androidul se apropie de ea şi o strânse tare în braţe. Liniştită de acea îmbrăţişare, Nina apucă Taldomul Lux şi începu să fugă în direcţia Palatului Anemonelor Gigantice. Traversă într-o clipă strada cu felinare albastre, trecu podurile peste râurile circulare şi,

cu obrajii îmbujoraţi şi gâfâind, continuă să fugă până când ajunse la foarte primejdiosul Puţ a lui Shandă, în al 600-lea klerossu.

Între timp, Andora încercă să-i elibereze pe cei trei tineri alchimişti închişi în Viermar: dând un şut zdravăn în uşă, o scoase din ţâţâni. Cesco, Roxy şi Fiore erau acoperiţi de enormi viermi albi, care se târau pe trupurile lor şi le acopereau capetele.

— Trageţi în ei! Trageţi în ei! strigă Andora.

Şi, în cele din urmă, cei trei prieteni izbutiră să apese pe butonul negru al micului lor Taldom, fulgerând scârboşii viermi al Atlantidei. Reacţia fu înspăimântătoare: Fiore îşi vomită şi inima din ea, Roxy scuipă pe jos, iar Cesco trebui să se întindă pe pământ ca să poată respira adânc.

— Odihniţi-vă. Curând, Nina va fi aici şi se va isprăvi totul. O să vedeţi, se va întoarce şi Dodo, şi aşa îl vom putea pune la loc pe Max, zise Andora mângâindu-i rând pe rând pe cei trei tineri curajoşi.

În acea clipă, Nina ajunse la Puţ. Privi înăuntru şi frica îi pătrunse în oase.

Beznă. Un puţ negru şi adânc, înăuntrul căruia se afla Karkon.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni era nehotărâtă. Să intre sau să nu intre? apoi privi Taldomul, închise ochii şi gândul îi zbură la bunicul ei.

„Trebuie s-o fac! îmi mai lipseşte doar Taina Apei şi, după aceea, planeta Xorax va fi salvată şi copiii de pe Pământ vor fi, în sfârşit, liberi să gândească”, îşi zicea, în vreme ce inima îi bătea cu putere. Coborî scara îngustă şi se rugă ca totul să se termine cât mai repede cu putinţă.

Puţul părea să nu se mai isprăvească. Din negri, pereţii deveniră violet, apoi roşii. Era puţină lumină şi singura licărire venea din adâncuri. Se opri şi încercă să îl vadă pe Karkon. Singurul lucru pe care izbuti să-l perceapă fu vocea lui care răsuna în puţ: „Minunată! Eşti

cupa cea mai de preţ! Eşti a mea! Doar a mea!” repeta Magister Magicum.

Nina văzu umbra lui Karkon şi, mai înainte de a coborî ultimele trepte ale scării, apucă Taldomul în mâna dreaptă, gata să tragă. Contele era întors cu spatele. Şase făclii de foc galben, prinse de perete, îl luminau.

Nina merse încet şi îşi dădu seama că încăperea, perfect rotundă, era destul de mică. O greşeală sau o mică neatenţie în timpul luptei ar fi însemnat moarte sigură.

Aţinti capul de Gughi asupra mantiei lui Karkon şi trase de cinci ori la rând, lovind spinarea duşmanului ei. Contele lăsă să-i cadă din mâini Cupa lui Shandă şi, urlând ca un animal înnebunit de furie, trase le rândul său cu Pandemon Mortalis. Limbile de foc o loviră pe Nina una după alta.

— Nemernico! Eşti aici! izbucni Karkon care avea ochii furioşi ca un drac.

— Ţi-a sunat ceasul! A Patra Taină va fi a mea! răspunse pe nerăsuflate fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Niciodată! Acum te voi omorî, strigă contele îndreptând spada malefică împotriva Ninei.

Karkon ţinti fruntea fetiţei şi trase o rafală foarte puternică. Din fericire, Nina reuşi să se ghemuiască la vreme şi să se strecoare către partea din stânga. Flăcările doar îi pârliră un pic părul.

Din Taldom plecă o rază laser albăstrie şi foarte puternică, lovindu-l pe Karkon în mâna dreaptă. Contele se aruncă asupra Ninei, o luă de cap şi încercă să o izbească de zid de mai multe ori.

Fetiţa trase din nou, rănindu-l la picioare, iar scânteile îi arseră faţa şi sângele începu să-i curgă pe obraji. Loviturile de Taldom veniră una după alta şi Karkon fu rănit şi la burtă. Se aplecă în faţă, luă Cupa lui Shandă de pe pardoseală şi apoi se ghemui la pământ. Chiar dacă durerile cumplite nu-i îngăduiau să se ridice, totuşi întinse

cu mâna dreaptă Pandemonul către Nina.

— Nu vei reuşi să mă scoţi din joc! zise el făcând spume la gură.

— Tu meriţi o pedeapsă pe vecie, răspunse fetiţa Celei de a Şasea Luni ţinând sub observaţie mişcările duşmanului.

— Pe vecie? Asta chiar n-o mai cred.

Contele scuipă sânge şi, cu o privire drăcească, o aţintea pe fetiţa care tremura.

— Ai mânuit cum ai vrut mintea lui José şi acum el… e MORT!

— Profesor tâmpit! Elev prost! Nu avea tărie de cuget! exclamă Karkon, care, pe neaşteptate, izbuti să se ridice în picioare, desfăcându-şi larg mantia.

Nina se sprijini cu spatele de zid şi, cu ochii în lacrimi, trase încă o dată. Dar nu reuşi să-l lovească.

— Şi cum l-ai ucis? întrebă Karkon ridicându-şi capul.

— L-a ucis Andora! Da, androidul tău iubit te-a trădat. După cum vezi, toţi au parte de trădări. Acum Andora este de partea mea, răspunse fetiţa cu mândrie.

— Andora??? urlă contele holbând ochii.

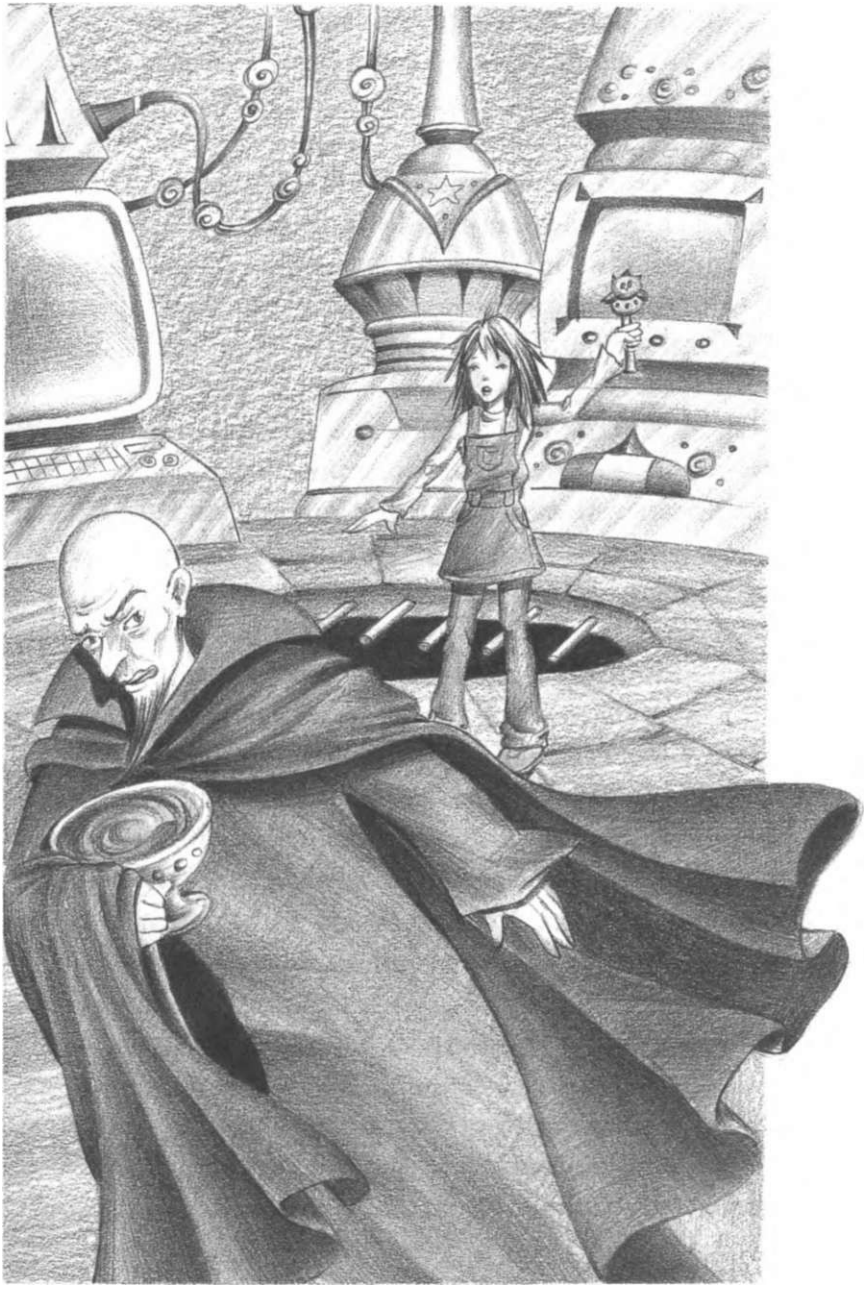

— Da. Chiar ea, răspunse tânăra alchimistă, care se pregătea să reînceapă lupta.

— Nu te cred. Nu-i cu putinţă. Ea mi-a fost mereu credincioasă.

Magister Magicum era la ananghie.

— Asta-i adevărul, insistă Nina.

Contele îi aruncă o privire încărcată de ură adâncă şi, adunându-şi puţinele forţe ce-i mai rămăseseră, începu să urce scara puţului, lăsând în urmă-i o dâră de picături de sânge.

Nina îşi şterse faţa cu o mânecă a tricoului. Simţea cum rănile o ard şi aproape că nu mai putea respira. Când îşi ridică privirile, îl văzu pe Karkon fugind cu a Patra Taină. Se năpusti pe scară şi, întinzând mâna, apucă o bucată de tiv din mantia violet a lui Karkon care, cu mare chin, tot mai încerca să urce în grabă treptele. Când îşi dădu seama că fusese înhăţat, contele se smuci puternic făcând-o pe Nina să se clatine şi să cadă. Fetiţa Celei de a Şasea Luni zbură în jos, dar reuşi să nu piardă Taldomul din mână.

Magister Magicum ieşi prin gura puţului, se târî către computer, puse Cupa lui Shandă lângă tastatură, dar cu o mână ţinu bine Pandemonul Mortalis. Apoi tastă codul ca să închidă grătarul. Voia s-o facă pe Nina prizonieră pentru totdeauna în puţ. La al doilea număr al codului, grătarul începu să se mişte.

Nina aproape ajunsese în capul scării când îşi dădu seama de capcană. Cu ciocul de Gughi apucă o bară a grătarului şi încercă să-i oprească închiderea. Apoi trase: o vâlvătaie înspăimântătoare învălui grătarul şi Nina se simţi pierdută.

Karkon începu să tuşească din cauza fumului şi nu mai izbuti să tasteze ultimul număr al codului. Grătarul închisese doar pe jumătate gura puţului. Cu flăcările în faţa ochilor, Nina strigă în gând numele bunicului şi, ca şi

cum ar fi prins curaj, străbătu limbile de foc. Ieşi din puţul blestemat, dar arăta rău de tot: părul şi hainele îi erau pârjolite.

Între timp, Karkon luase Cupa lui Shandă şi, în fugă, lăsase să-i cadă din mână Pandemonul Mortalis. Spada malefică pluti prin aer şi sfârşi chiar în adâncul puţului. Contele era nebun de furie, se agita neluând seama că risca să piardă şi Caietul Roşu, şi copia Jambirului. Şi chiar aşa se întâmplă. De bună seamă, contele nu se putea opri ca să adune de pe jos cele două obiecte foarte preţioase: în spatele lui, Nina era pregătită să-l lovească de moarte.

Misteriosul oraş Atlantida, care atâta amar de vreme păzise secretul celei de a Patra Taine, era pe cale să devină teatrul celui mai dezastruos eşec al contelui Karkon ca d'Oro.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni privi răutăcioasă zborul Pandemonului în puţul întunecat, apoi se grăbi să ridice de jos Caietul Roşu şi copia Jambirului. Răsuflă adânc şi, văzându-şi duşmanul fugind disperat în căutarea unui adăpost, şopti:

— Du-te, du-te… nu mai eşti periculos. Eşti o pradă uşoară şi acum am să vin să iau a Patra Taină.

Zicând acestea, puse în buzunar noul caiet karkonian şi aruncă în puţ copia medalionului. Cu pas grăbit, plecă pe urmele contelui rănit.

Îndată ce ieşi din Palatul Anemonelor Gigantice, observă că dâra de sânge lăsată de Karkon ducea către al 444-lea klerossu şi se luă după urme, fiind atentă să nu se lase păcălită. Coti pe după colţul unei mici case de coral verde şi se trezi în faţa Teatrului Sirenelor.

— Pe toate ciocolatele din lume! Sunt în al 444-lea klerossu. Harta spunea că acest loc este foarte primejdios! exclamă ea privind clădirea minunată.

Un enorm teatru de coral violet şi cristal trandafiriu. Statui mari, care înfăţişau sirene foarte frumoase dansând

armonios cu delfini săltăreţi, împodobeau edificiul. Nimic din acel teatru nu părea ameninţător. Dimpotrivă. Nina pătrunse înăuntru prin intrarea principală. Marea poartă era deschisă şi pe pavaj se vedeau picături de sânge.

„Karkon e aici!” gândi ea, ţinând strâns Taldomul.

Intrând, primul lucru pe care îl văzu fu stalul cu fotolii făcute din cochilii de scoici şi, sus, zece candelabre de gheaţă care luminau rândurile de scaune şi loja: totul era îmbrăcat în aur şi pietre preţioase.

— Ce minunăţie! Cine ştie ce spectacole şi ce concerte organizau aici odinioară, îşi zise ea cu voce şoptită.

Un foşnet care venea dinspre scenă o abătu de la gândurile ei. O cercetă cu atenţie şi văzu că luminile şi reflectoarele se aprindeau încet. Decorul era ca pentru o reprezentaţie de primăvară: fundalul era albastru ca bolta cerească şi pe margini se iveau copaci în floare şi fântâni arteziene din care ţâşnea o apă limpede ca cristalul. Pe neaşteptate, din înalturi sosiră în zbor vreo douăzeci de rândunele care planară în jurul fântânilor şi, la sfârşit, se aşezară pe crengile copacilor. Nina tresări de fericire.

— Rândunelele! A Patra Taină!

Dar se înşela. Shandă se afla încă în mâinile lui Karkon. Acelea sigur nu erau rândunelele gândurilor copiilor de pe Pământ. În realitate, decorul era o capcană ucigătoare!

Nina se urcă pe scenă şi, mai fericită ca niciodată, încercă să se apropie de rândunele, dar atunci răsună un zgomot puternic care făcu să se cutremure tot teatrul. Din culisele scenei ieşiră şase sfere gigantice de fier incandescent care, rostogolindu-se, aprinseră copacii şi întreaga structură a decorului.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni se trezi prinsă la mijloc şi încercă să se ferească de sferele mari şi înroşite. Ca un enorm liliac violet, agăţat de o coardă, Karkon coborî de pe

una dintre grinzile care se întindeau deasupra scenei şi, arătând înspre Cupa lui Shandă, îşi strigă biruinţa. Nina fu lovită de o sferă şi se izbi de unul dintre copacii de-acum în flăcări, făcând să cadă toate rândunelele… moarte…

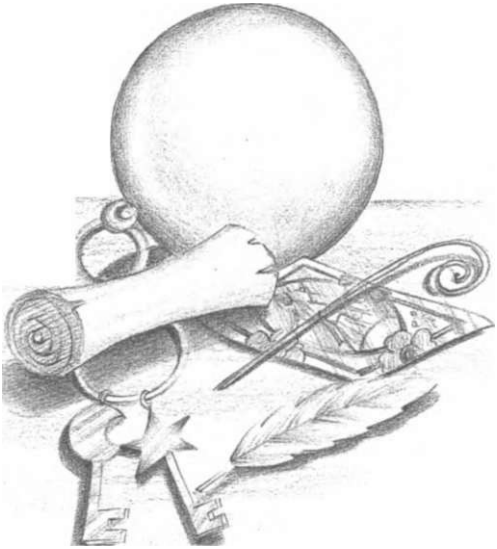

Focul mistui repede mare parte din stal şi fumul negru învălui teatrul Atlantidei. Nina căută un loc de scăpare târându-se în dosul scenei, dar flăcările îi biciuiau spinarea. Un curent slab de aer îi atinse obrazul. Tot de-a buşelea, merse pe direcţia lui şi izbuti să găsească ieşirea din acel infern. Istovită şi rănită, cu plămânii plini de fum şi cu pielea pârlită de foc, tânăra alchimistă se aşeză lângă o fântână, cu gând să bea şi să se răcorească. Karkon fugise de-acum, dar curând cursa lui avea să se termine.

Când fetiţa Celei de a Şasea Luni reîncepu să respire normal, verifică să vadă dacă mai avea în buzunare obiectele ei magice. Şi, din fericire, erau toate: Sfera de Sticlă, Inelul de Fum, Pana de Gughi, cheile în formă de semilună şi de stea, documentul Dragonului înfocat,

Condeierul, stiloul magic pe care i-l dăduse Sia Justiţia şi ultima Alchicarte de Tarot, Qui Amas. În timp ce privea aceste obiecte, simţi un bocet venind dinspre o străduţă din apropiere. Se ridică încet şi, prevăzătoare, înaintă câţiva paşi. O umbră cu trei braţe apăru ameninţătoare.

„Un monstru!” gândi fetiţa înfricoşată. Cu răsuflarea tăiată, păşi înainte ochind cu Taldomul Lux şi era gata-gata să tragă în acea arătare când…

— DODO!

Băiatul cel roşcovan era în picioare şi mişca disperat braţul metalic al lui Max. Plângea în hohote şi zicea în neştire:

— Nu am f… f… fost eu, nu am f… f… fost eu…

— Dodo, prietene! Te-am regăsit! se bucură Nina strângându-l tare în braţe.

Privirea lui Dodo era rătăcită.

— Nina, ajută-mă. Tr… tr… trebuie să-i duc br… br… braţul lui Max, se bâlbâi el disperat.

— Nu-ţi face griji, nu-ţi fie frică. Acuma mergem, dar te rog să fii atent: Karkon e prin preajmă, îl preveni Nina.

— K… K… Karkon? zise Dodo tremurând.

— Da. Dar nu mai are Pandemonul Mortalis. Aşa că nu mai poate să tragă în noi. Dar a luat a Patra Taină.

— O, nu! exclamă prietenul, tot mai tulburat.

— Da, Cupa lui Shandă e la el! Dar acum o s-o luăm noi. Şi apoi o să-l separăm şi pe Max. Aşa-i?

Nina îşi recăpăta puterile, iar Dodo, strângând la piept braţul lui Max, se opri din plâns. Cei doi prieteni purceseră la drum, încercând să înţeleagă care era direcţia cea bună pentru a se întoarce la ceilalţi, în al 150-lea klerossu.

Cu rănile încă sângerându-i, Karkon izbutise să ajungă pe strada cu felinare albastre. Sigur, avea Cupa lui Shandă, dar nu ştia unde să se adăpostească: era parcă prizonier în Atlantida! Nu se mai putea întoarce la Veneţia,

fiindcă îşi pierduse Jambirul, şi, fără Pandemon, puterile lui erau practic egale cu zero.

— Priviţi, e Karkon! strigă Roxy arătând cu degetul.

Cesco şi Andora se aşezară în faţa fetelor, gata să-l înfrunte pe Duşmanul Numărul Unu şi să le apere. Fiore se ghemui alături de corpul lui Max şi, cu gingăşie, îi mângâie fruntea rece.

— O să stăm lângă tine. Nu te vom părăsi niciodată, şopti ea apropiindu-şi buzele de urechile în formă de clopot.

Obiectele vorbitoare rămaseră ascunse îndărătul altarului Flamma Ferax; cădiţa Tartru Galben şi bolul Sallia Pitică se strânseră unul într-altul şi, tremurând, se rugară ca totul să se termine cât mai repede cu putinţă.

— Trădătoareo! răsună urletul lui Karkon, adresat Andorei.

— Sunt mândră să fiu aşa! Uite ce sfârşit a avut noul tău elev! răspunse androidul arătând spre cadavrul lui José, care se descompunea.

— Blestemaţilor! L-aţi omorât! zise mânios Karkon, slăbit din pricina rănii de la burtă din care sângele curgea văzând cu ochii.

— Şi acum e rândul tău! răspunse Andora apropiindu-se periculos de vicleanul ei creator.

Karkon ridică în mâini Cupa lui Shandă; aurul scânteia, iar apa pe care o conţinea obiectul magic era solidificată. Nu curse nici măcar picătură.

— Eu am a Patra Taină. Veniţi de-o luaţi, dacă aveţi curaj! strigă iarăşi Magister Magicum.

Cesco le spuse în şoaptă lui Roxy şi Andorei:

— E rănit. Trebuie că a fost Nina, dar ea nu-i aici! Şi dacă el a… ucis-o?

Andora făcu ochii mari şi deschise gura slobozind un urlet metalic. Apoi strigă:

— Copii, trageţi! Trageţi!

Toţi deodată, Roxy, Cesco şi Fiore apăsară pe butonul negru al micilor lor sceptre şi loviră cu rafale laser trupul contelui.

Karkon se dădu înapoi încercând să se acopere cu mantia, Andora se năpusti dintr-un salt asupra lui, cupa se rostogoli pe jos, dar apa solidificată rămase neatinsă. Atunci, Karkon întinse mâinile ca să apuce din nou a Patra Taină, dar androidul îi trase un şut în gură. Contele reacţionă violent, prinse capul Andorei şi încercă să i-l desprindă de trup. Când pielea falsă era pe cale să se rupă la nivelul gâtului, Andora izbuti să-i dea adversarului un pumn în burtă, lovindu-l chiar acolo unde fusese rănit înainte. Karkon urlă de durere şi se prăvăli la pământ gâfâind. Cu o mişcare rapidă, androidul se ridică în picioare, îşi potrivi capul şi dădu fuga să ia un năvod pe care îl văzuse lângă Viermar. Copiii îl înconjurară pe Karkon ţintindu-l cu sceptrele. Cesco se aplecă încetişor şi îi smulse din mâini Cupa lui Shandă.

— Nuuu! izbucni Contele ca un nebun, încercând să se ridice ca să-l înşface pe băiatul curajos. Dar chiar în acea clipă, o puternică descărcare electrică lovi pentru a nu ştiu câta oară trupul lui Karkon.

Cesco se răsuci pe dată şi…

— NINA! DODO!

Cei doi prieteni sosiseră la momentul potrivit şi fetiţa Celei de a Şasea Luni nimerise la fix cu Taldomul ei. Contele tremura tot şi nu mai reuşea să-şi controleze mişcările. Andora aruncă năvodul peste el şi, împreună cu puştanii, îl făcu pachet, fără să-i mai lase vreo posibilitate de scăpare.

Obosiţi, înspăimântaţi şi cu sufletul la gură, priviră tăcuţi prada: o făcuseră şi pe asta! Magul Alchimiei întunericului era acolo, în faţa lor. Pe moarte!

Dodo flutură braţul lui Max şi spuse stânjenit:

— Re… repede!

Nina îl îmbrăţişă, iar Roxy îl luă de mână.

— Curaj, moţ roşcovan. Acum mergem să-l reparăm pe Max!

Nina deveni serioasă, se apropie de Karkon, atinse năvodul cu ciocul de Gughi şi spuse cu un glas hotărât:

— O să plăteşti totul! Va trebui să te căieşti şi să îngenunchezi la picioarele tuturor copiilor din lume.

Cu ochii umezi de lacrimi şi plini de mânie, Nina îşi privea atentă duşmanul etern. Andora se duse lângă ea şi o îmbrăţişă, în vreme de Fiore, stând în faţa lui Karkon care se jeluia, zise cu mulţumire în glas:

— Pari un rechin mare şi prost care a sfârşit într-un năvod. Cesco o strigă pe Nina ca să-i arate Cupa lui Shandă.

— Hei, domnişoară, ia uite ce-ţi dăruiesc!

— A Patra Taină! strigă fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Da. Ultima! şi, zicând acestea, o piti la spate.

— Ce faci? Cesco! exclamă ea uimită.

— Vreau o răsplată, izbucni băiatul, şmecher.

— Ce???

Nina îl privi urât.

— O sărutare. Doar una. O merit, zise Cesco făcând o mutră numai bună de luat la palme.

Nina zâmbi, dar aţinti Taldomul de-a dreptul către inima prietenului.

— Nu glumi, nu-i momentul! Dă-mi Shandă!

Cesco clătină din cap şi, bodogănind, îi înmână tinerei alchimiste preţioasa cupă.

— OK. OK. Nu te aprinde. Nu mai poate omul glumi cu tine.

Nina îl privi pieziş şi îi spuse cu seriozitate:

— Ţi se pare ăsta momentul pentru glume? Să mergem, trebuie să-l salvăm pe Max.

Bunul android era acolo, întins pe jos, lângă altarul Flamma Ferax. Andora îi vârî la loc braţul metalic, dar

ligamentele şi circuitele erau rupte.

Devenind iarăşi serios, Cesco deschise gentoiul lui Max şi scoase doi cleşti, câteva fire electrice şi un adeziv special.

— Faceţi-mi loc. Mă ocup eu de asta.

Nina controla fiecare mişcare a prietenului ei de suflet şi, deşi încă mai era supărată din cauza purtării lui obraznice, îşi dădu seama că era un băiat pe cinste.

Pe când Cesco executa dificila operaţie sub îndrumarea preţioasă a Andorei, Fiore şi Roxy se întoarseră lângă Karkon, ca să-l supravegheze.

Contele pierdea mult sânge: cu siguranţă că mai avea puţin de trăit.

În clipa aceea, flăcările de pe altar se înălţară pe neaşteptate şi cei doi ochi galbeni şi negri desenaţi pe zidul de mozaic albastru se luminară. Deasupra cupolei transparente care acoperea Atlantida, toţi peştii, mari şi mici, încetară să mai înoate şi începură să privească scena, cu boturile turtite de geam. Din focul de pe altarul Flamma Ferax izbucni o voce puternică:

— Suntem cei doi Ochi al Atlantidei. Sacrificiul se află în faţa voastră. Răul e în năvod. Dar e nevoie de Pentimetru. Târâţi aici trupul contelui Karkon la d’Oro şi lăsaţi-ne să ne desfăşurăm acţiunea de purificare.

Flăcările rămaseră înalte şi ochii de pe zid se făcură tot mai luminoşi.

În graba mare, Nina şi Andora se duseră să-l ia pe Karkon, târându-l până la altar. Fiore, Dodo şi Roxy stăteau în tăcere, iar cădiţa şi bolul se mutară înspre Cesco, încă ocupat să lucreze la braţul lui Max. Băiatul, privind cei doi Ochi ai Atlantidei, îşi întrerupsese intervenţia asupra lui Max şi asculta cuvintele focului.

După ce fetiţa Celei de a Şasea Luni şi femeia android se îndepărtaseră câţiva paşi de trupul contelui, o limbă de foc din Flamma Ferax se desprinse de pe altar,

zbură deasupra lui Karkon şi vorbi din nou:

— Magister Magicum, mag diabolic, alchimist viclean!

Îmi auzi glasul?

Înfăşurat în năvod, contele privi focul care ardea deasupra capului său şi, cu o voce slabă, răspunse:

— Da, îţi aud glasul. Sunt pe moarte.

— Nu vei muri. Rosteşte propoziţia pe care o ştii.

Purifică-te!

Karkon avea gura uscată iască şi, mişcându-şi încet buzele, rosti propoziţia care avea să-l elibereze de grozavele înşelăciuni puse la cale de-a lungul vieţii:

— Conscientia opprimor.

— Mai repeta. Cu voce mai tare.

Contele făcu un efort supraomenesc şi, cu puţina suflare ce-i mai rămăsese, strigă:

— Conscientia opprimor.

Glasul lui Karkon răsună peste tot, iar peştii şi meduzele se îndepărtară de cupola Atlantidei, înspăimântaţi. Abia atunci Nina simţi o forţă uriaşă care îi curgea prin vene.

— S-a căit! Karkon s-a căit, tresări ea de bucurie.

Fiore se duse lângă Karkon şi zise uluită:

— Conscientia opprimor. Aşadar, eşti apăsat de conştiinţa vinei tale. Ai admis acest lucru. În sfârşit!

Contele chiar părea sincer convins.

Aşadar, Alchimia Luminii triumfase?

Flacăra se lărgi, dând naştere unui cerc, Ochii Atlantidei se mişcară, pupilele galbene şi negre se deschiseră scoţând la iveală două găuri de lumină. Focul din Flamma Ferax se stinse şi zidul de mozaic albastru se deschise chiar între cei doi ochi, arătându-le o cale de ieşire.

— O uşă! exclamă Nina.

Copiii şi Andora rămaseră înmărmuriţi. Karkon se

zbătea în năvod şi, profitând de prilej, izbuti să scoată din buzunarul mantiei violet o carte: Got Malus. Cea mai puternică dintre Alchicărţile de Tarot Răufăcătoare. Cartea magică rămase pe jos. Părea nevătămătoare, dar nu era aşa defel.

Totuşi, nimeni nu-şi dăduse seama de nimic. Încă o dată, Magister Magicum nu se dăduse bătut. Răutatea lui nu fusese nimicită. Karkon nu se căise nicidecum!

Cuprins de curiozitate, Cesco voia să ştie unde ducea intrarea misterioasă, aşa că isprăvi repede cu meşteritul la braţul metalic: circuitele complicate ale reţelei de nervi a lui Max-lOpl se reactivară. Androidul îşi mişcă mâinile şi picioarele, apoi deschise ochii şi respiră din nou.

— Unde zânt? Ce z-a întâmplat? întrebă el ridicându-şi de pe pardoseală capul lucios.

— MAX! Iubirea mea!

Andora dădu fuga la el şi îl îmbrăţişă cu drag.

— Andora! Ce bucurieză te revăd!

Max era emoţionat şi, rotindu-şi încet urechile în formă de clopot, îi întoarse un zâmbet larg.

Fiore şi Dodo îl felicitară pe Cesco, iar Roxy şi Nina li se alăturară cu o strângere de mână: băiatul făcuse o treabă pe cinste când pusese la loc braţul bunului android.

— Max, eram foarte îngrijoraţi din cauza ta, zise Nina, întinzându-i ultimul borcan cu dulceaţă de căpşune.

— Mulţumeze, Cezco! Mi-ai zalvat viaţa. Nu voi uita azta niciodată.

Androidul îşi ridică braţul pus din nou la loc şi îl mişcă să le arate că funcţionează foarte bine. Înghiţi patru linguri de dulceaţă şi pe dată se simţi foarte bine. Apoi, nu departe de altarul Flamma Ferax, văzu trupul nemişcat al lui José.

— L-aţi uciz? întrebă el foarte tulburat.

— Eu am făcut-o. Devenise rău. Nu puteam să-l iert, îi explică Andora privindu-l drept în ochi.

Chipul lui Max se înnegură. Ridicând din umeri începu:

— Ai făcut un lucru îngrozitor. Chiar dacă José devenize rău, poate că… dar fu întrerupt de Andora.

— Răul îl transformase. Şi, în plus, îţi smulsese braţul!

Femeia de metal îl luă pe Max de mână şi îi arătă prada cea mare: Karkon în năvod!

— El? Şi el e mort? întrebă bunul android, tot mai răvăşit.

— Nu. Ba chiar s-a căit, răspunse Nina cu mulţumire în glas.

— Z-a căit? Cu neputinţă! insistă androidul.

— Ba chiar aşa e. Ai încredere. Acum însă, trebuie să ne despărţim! exclamă Andora spre descumpănirea celorlalţi.

— Să ne despărţim? Şi de ce? întrebară ei în cor.

Andora se apropie de Max şi, privindu-i pe copii, îşi explică ideea:

— Îl duc pe Karkon la Veneţia. Trebuie să fie judecat şi condamnat. E prea uşor să-l lăsăm să moară aici. Chiar dacă s-a căit, trebuie să plătească pe veci tot răul pe care l-a făcut.

Nina fu de acord şi ceilalţi aprobară şi ei.

— Voi trebuie să vă isprăviţi misiunea ducând a Patra Taină pe Xorax. Ne vom revedea curând la Veneţia, încheie Andora cu vocea ei metalică.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni îi dădu Jambirul şi Sfera de Sticlă.

— Ia aceste obiecte magice. Şi, te rog mult, când vei ajunge în Acqueo Profundis, fii atentă ca nu cumva Karkon să scape. Pune-l în vagonet şi du-l în laboratorul vilei. Cu sfera asta deschizi uşa şi… noroc bun!

— Va merge totul bine. Voi cere ajutor de la mătuşile tale adevărate şi de la copiii de pe Giudecca. Suntem pe

drumul cel bun. Trebuie să ajungem la sfârşit.

Andora avea întipărită pe chip o expresie de mândrie. Îi privi pe cei patru prieteni ai Ninei şi, zâmbind, îi linişti.

— Mă voi gândi şi la părinţii voştri. Nu vă faceţi griji. Va merge totul bine.

Dodo îşi plecă privirile, Fiore şi Roxy se strânseră în braţe, iar Cesco apucă mâna femeii care îi ajuta. Max scoase din gentoiul lui un tub de oţel foarte asemănător celui pe care îl folosiseră când plecaseră din Acqueo Profundis şi i se adresă Andorei:

— Uite, cu mâna ztângă ţine tubul azta, iar cu dreapta ţine Jambirul. Apoi rozteşte aceaztă frază: „Lumina mă va înzoţi. îmi aprind inima şi mă voi duce la Veneţia. Taina Apei ze află pe mâini bune. Xorax va fi în zfârşit liberă. A ZBURA PENTRU A TRĂI!”

Nina şi Roxy exclamară:

— Păi seamănă cu fraza pe care ai rostit-o în Acqueo Profundis!

— Exact. E puţin altfel, dar va funcţiona, zise Max încurajând-o pe Andora, care se aşeză în poziţie de plecare şi controlă ca vicleanul Karkon să stea nemişcat.

— Fii atentă! Avem atâtea lucruri de făcut împreună, zise Max înainte să o lase să plece.

— Da. O viaţă de lucruri făcute împreună, răspunse femeia de metal, clipind des.

Copiii o îmbrăţişară pe Andora care, cu Jambirul într-o mână şi tubul în cealaltă, rosti fraza magică. Ea şi Karkon dispărură pe dată, smulşi de un fascicul de lumină roşie. Lângă Flamma Ferax nu mai rămase nicio urmă.

Dodo îşi desfăcu larg braţele.

— Şi e… e… cum f… f… facem să ne întoarcem acasă f… f… fără Jambir? întrebă el îngrijorat.

Nina se întoarse către el şi, zâmbind, îi răspunse:

— La asta se va gândi Gughiul. Cel puţin aşa sper.

— Gughiul? Dar unde este? întrebă Fiore.

— Nu ştiu. Dar fără doar şi poate va veni să ne ia.

Nina era sigură şi Cesco dădu şi el din cap. Roxy o bătu uşor pe umăr pe Nina.

— Şi cu ăla ce facem? întrebă ea arătând cadavrul lui José.

— Îl lăsăm aici. Nu am de gând să-l îngrop. Se descompune şi, în câteva ore, nu va mai rămâne nimic din el.

Răspunsul Ninei fu nemilos şi foarte dur.

Trupul lui José se transformă repede într-o zeamă maronie: din dascălul spaniol rămase doar o pată întunecată care se întinse pe pavaj. Apoi luă o formă ciudată şi, sub ochii tinerilor alchimişti, se petrecu un lucru impresionant: zeama maronie formă cu cuvânt latinesc – *Proditor*!

Fiore îşi acoperi ochii şi murmură: – *Proditor*! Trădător! Acesta e sfârşitul profesorului José… Din el rămâne doar acest cuvânt blestemat.

Max şi ceilalţi copii îşi plecară capetele şi rămaseră tăcuţi. Nina era atât de mânioasă, că nu reuşi nici măcar să plângă. Strânse la piept Cupa lui Shandă şi, privind intrarea misterioasă dintre cei doi Ochi ai Atlantidei, făcu semn să pătrundă înăuntru. Dar o capcană foarte periculoasă era pe cale să oprească noua călătorie întreprinsă pentru predarea celei de a Patra Taine. Got Malus era acolo, pe jos, şi nimeni nu-şi dăduse seama de prezenţa lui.

CAPITOLUL NOUĂ

Revoluţia Tăcută şi

*

ouâle de Quaskio

Un cerc strălucitor roşu-aprins ilumină Acqueo Profundis. În interiorul luminii, lângă tronul de sticlă, se întrupă Andora şi, alături de ea, corpul contelui prizonier în năvod.

Laboratorul de sub lagună era cufundat în tăcere, ecranul gigantic era stins, deşi computerul funcţiona normal. Karkon horcăia şi nici măcar nu-şi dădu seama că ajunsese în locul cel mai tainic al Ninei şi al profesorului Mişa.

Andora privi împrejur şi îşi aminti cât timp petrecuse acolo, dedesubt, şi cum o îngrijise Max cu dragoste. îşi întoarse capul şi privi geamurile, îşi aţinti ochii pe fundul mării şi apoi îşi trecu palmele pe deasupra mesei. Toate erau aşa cum le lăsase ea cu câteva luni în urmă. Apoi puse Jambirul peste Străzile Lumii şi târî cu putere năvodul. Karkon era greu, dar nu avea de făcut decât câţiva paşi ca să ajungă la uşă.

— Conte afurisit! Ce greu eşti! zise ea străduindu-se din răsputeri.

Când ajunse afară din Acqueo Profundis, uşa de stâncă se închise în spatele ei. Nimeni nu ar mai fi putut intra acolo. Inelul de Fum îl avea doar Nina.

Andora trase vagonetul aproape şi, cu un efort supraomenesc, îl aruncă pe Karkon înăuntru. Ca un sac de cartofi, trupul se prăvăli în micul vehicul, androidul ridică maneta şi, într-o clipită, vagonetul porni vijelios ajungând la capătul tunelului. În acel moment, trebuia să urce scara îngustă şi să ducă în cârcă greutatea aceea! Andora găsi mijlocul ca să-l mişte, cu mare greutate, pe conte, care delira şi tot mai pierdea sânge din belşug. Cu limba scoasă de-un cot, femeia de metal ajunse la gura pivniţei şi, în cele din urmă, trase afară năvodul.

Orologiul din laborator arăta ora 23, 11 minute şi 45 de secunde, în ziua de 13 aprilie. De când plecase împreună cu Karkon şi cu José trecuseră doar vreo zece ore. Andora privi masa pentru experimente, desenele şi hărţile agăţate de ziduri, miile de flacoane şi de alambicuri, şi grămezile de pietre preţioase. Se gândi iarăşi la Nina, la aventura pe care o trăia şi la greutăţile pe

care le mai avea de înfruntat. Îi dădu un şut lui Karkon, care scoase un geamăt slab.

Apoi luă Sfera de Sticlă şi o vârî în jgheabul uşii, deschizând-o pe dată. Lumina albăstruie din laborator ilumină Salonul Dogelui care, până atunci, fusese cufundat în întuneric deplin. În penumbră văzu o scenă înfiorătoare: cele două mătuşi spaniole erau acolo, înţepenite în Câlţul Smolos. Obosite şi cu feţele răvăşite, imediat ce văzură androidul ieşind din laboratorul secret se puseră pe urlat.

— Linişteţi-vă! Staţi liniştite! Acum o să vă eliberez, zise femeia cu obişnuita ei voce metalică, aprinzând, în cele din urmă, lumina.

— ANDORA! SEAMĂNĂ LEIT CU TINE! strigă biata Carmen, care simţi că i se învârte capul.

— Da… nu… da… e ca mine. Dar nu e rea! şopti adevărata Andora.

— Carmen, nu te speria. Sunt un android construit de contele Karkon ca d’Oro. Dar acum mă aflu de partea voastră. O ajut pe Nina. Pricepi? o întrebă falsa Andora gândindu-se că fusese limpede, dar Carmen fu cuprinsă de o criză de isterie. Începu să-şi mişte braţele şi încercă să fugă, dar picioarele îi erau înţepenite în Câlţul Smolos.

— Linişteşte-te! Nu te agita! E şi mai rău dacă te mişti, încercă să-i explice soră-sa, dar Carmen nu lua aminte la glasul raţiunii.

Atunci, falsa Andora deschise larg uşa laboratorului şi li-l arătă pe Karkon legat fedeleş în năvod.

— Priviţi! El este vinovat pentru toate! Este contele Răului. Trebuie să-l ducem la închisoare.

Când Carmen văzu scena, deschise larg gura scoţând un urlet şi mai ascuţit decât cele dinainte. Şi sora ei începu să ţipe, şi atunci androidul dădu cu pumnul în zid, spunând cu mânie:

— Gata acum! Trebuie să vă calmaţi. Mai înainte de orice altceva, voi găsi o substanţă alchimică potrivită care

să dizolve Câlţul Smolos, apoi voi mă veţi ajuta să-l predau pe Karkon autorităţilor. De acord?

Înspăimântate, cele două surori tăcură în cele din urmă. În clipa aceea, un zgomot ciudat care venea de pe ultimul raft al bibliotecii le făcu pe cele trei femei să-şi ridice privirile. Un candelabru din fier forjat se clătină făcând să cadă la picioarele androidului o carte cu copertă galbenă, intitulată *Puterea Acidului Pompos*, de Birian Birov.

Falsa Andora o luă de jos pe când cele două surori o hărţuiau cerându-i explicaţii grabnice. Fără să le dea vreun răspuns, femeia de metal începu să citească primele pagini. Apoi exclamă:

— Formula!

— Ce formulă? întrebară mătuşile spaniole.

— Formula Acidului Pompos. Foloseşte pentru a topi orice substanţă magică făcută pe bază de smoală. Asta-i rezolvarea problemei! înţelegeţi? răspunse veselă falsa Andora.

— Nu. Chiar că nu am înţeles, mormăi Carmen clătinând din cap, în timp ce soră-sa făcea semn că da, înţelesese.

— Dar a trecut atâta vreme de când n-am mai preparat substanţe alchimice! Nu am fost proiectată pentru astfel de lucruri, explică androidul, un pic îngrijorat.

— Încearcă. Trebuie s-o faci pentru noi, răspunse pe dată adevărata Andora.

Femeia de metal strânse cartea la piept şi intră din nou în laborator. Căută ingredientele printre borcane şi flacoane, în vreme ce contele, în pragul morţii, deschidea din când în când ochii şi horcăia. Androidul trebuia să se grăbească. Luă flaconul 111, care conţinea Zeamă de Sfeclă, şi turnă 10 picături într-un castronaş, apoi adăugă 2 grame de Praf de Aur şi 7 picături de Benzilpompoasă, o

substanţă foarte periculoasă. Amestecă vreme de cinci minute şi din castronaş începu să iasă un fir de fum roşu.

— Va funcţiona! exclamă ea încrezătoare.

Cu castronaşul în mâini, ieşi din laborator şi le zise celor două surori:

— Staţi nemişcate. Acum o să arunc pe pardoseală Acid Pompos. Cred că va topi Câlţul Smolos. Cel puţin aşa sper.

Şi, spunând acestea, aruncă pe jos substanţa alchimică. Fumul roşu acoperi crusta de Câlţ Smolos, topind-o pe dată. Picioarele Andorei şi ale lui Carmen se încălziră şi, în cele din urmă, cele două surori şi le putură mişca.

— Libere! exclamară ele îmbrăţişându-se.

Apoi, întorcându-se către android, îi întinseră mâinile, iar femeia de metal îşi plecă privirile.

— Aveam nevoie de asta. Acum sper că aveţi încredere în mine.

Adevărata Andora îşi îmbrăţişă clona, iar Carmen zâmbi zicând:

— Ştiam eu că Nina e o fetiţă deosebită şi că alchimia este pasiunea ei. Dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că mă voi afla în această situaţie.

— Nina e bine, zise androidul, nu trebuie să vă faceţi griji pentru ea. Se va întoarce în curând. Şi ceilalţi copii sunt bine. Dar acum nu pot să vă explic mai mult.

Andora şi Carmen o priviră în ochi pe femeia cheală şi apoi suspinară. În acea clipă, Karkon făcu o mişcare. Androidul şi cele două femei traseră năvodul.

— Haideţi, curaj, să-l ducem la închisoare, propuse adevărata Andora.

Dar femeia de metal se opri brusc.

— Chiar dacă mai e puţin până la miezul nopţii şi întunericul ne-ar putea ajuta, eu nu pot să mă las văzută de jandarmi. Nu mă vor crede niciodată. Se vede că nu

sunt o

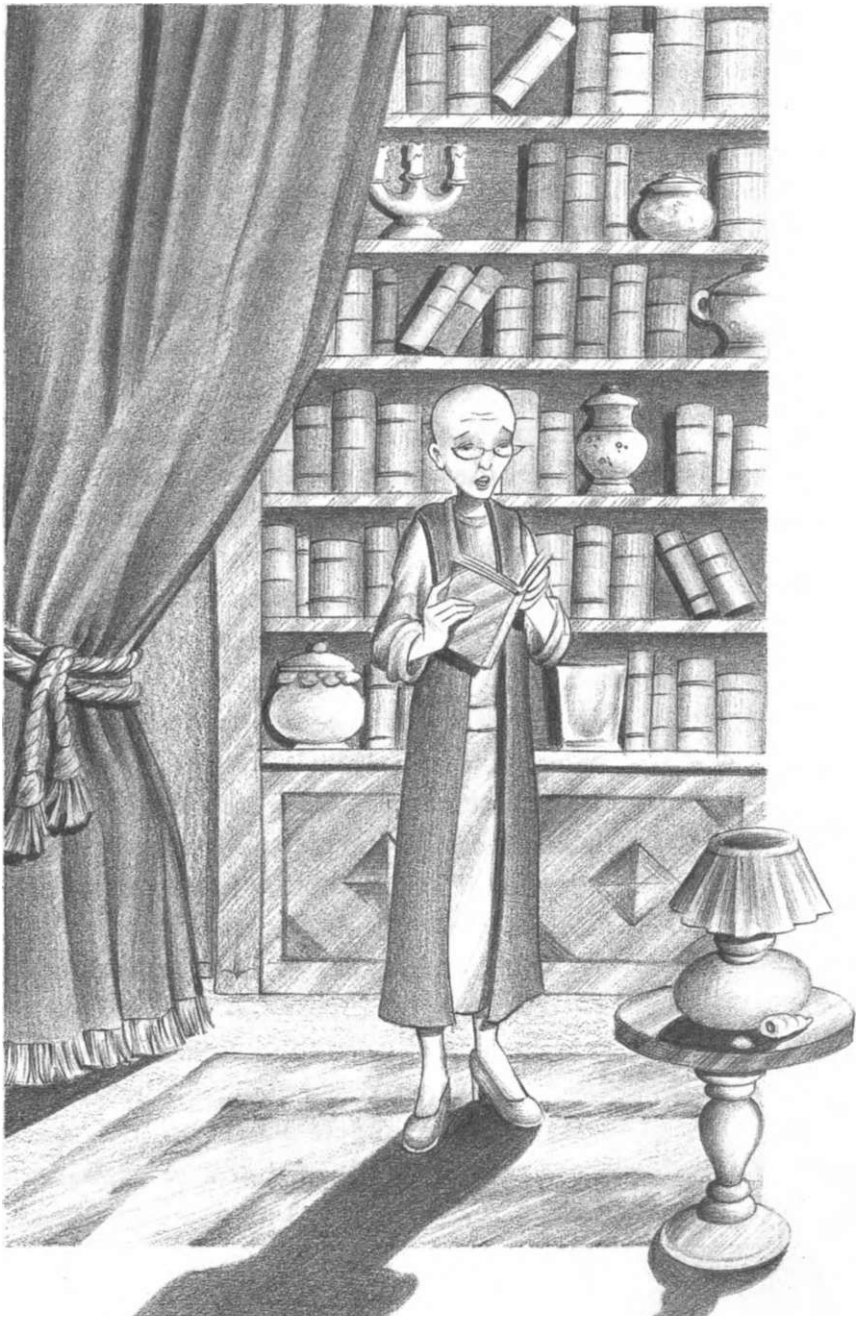

făptură omenească. Şi apoi, zise ea adresându-se adevăratei Andora, cum vom face să explicăm că suntem identice, dar nu suntem surori?

Carmen nu mai înţelegea nimic şi începu să plângă. Adevărata Andora avu o idee:

— Eu şi Carmen îl vom preda pe Karkon jandarmilor. Pe noi ne vor crede!

Androidul zâmbi şi adăugă:

— Perfect! Atunci, eu mă voi duce la Palatul ca d'Oro şi îi voi lua pe Visciolo, pe Alvise şi pe Barbessa. Ei au încredere în mine şi mă vor lăsa să intru fără să aibă vreo bănuială. Aşa o să-i băgăm pe toţi la închisoare.

Cele trei femei îşi strânseră mâna în semn de prietenie, împreună, târâră năvodul cel greu în care era înfăşurat Karkon până la poarta de fier a Vilei Espasia. Dar avură o surpriză.

Dincolo de poartă se strânseseră o mulţime de copii, care stăteau în tăcere. Erau mai bine de trei sute. Nemişcaţi şi ţepeni ca tot atâţia soldaţi gata să plece în marş, le priviră pe cele trei femei fără să răsufle. Printre picioarele lor se mişcau Adonis şi Platon.

Bătu miezul nopţii. Dangătul clopotelor marcă începutul unei noi etape a Revoluţiei Tăcute. Şi rândunelele erau tot acolo: pe acoperişuri, pe felinare, lângă ferestrele caselor. îşi luau zborul cu aripile lor ascuţite, dând naştere unor vârtejuri de aer.

Androidul făcu un pas înainte.

— Sunt Andora, aceea cu sicriul. Mai ţineţi minte? întrebă ea cu voce tare.

Toţi cei trei sute de copii dădură din cap în semn că da, în vreme ce Adonis îşi rotea căpăţâna ca şi cum ar fi controlat dacă răspunseseră într-adevăr toţi.

Cu mândrie, androidul le arătă prada: contele Karkon ca d'Oro. Un vuiet se înălţă către cerul întunecat. Copiii tresăriră de bucurie, ridicând mâinile în aer. Dar femeia de metal le făcu semn să stea tăcuţi, fiindcă tumultul i-ar fi putut trezi din somn pe veneţieni, deşi, de fapt tărăşenia încă nu se isprăvise, de bună seamă. Doar Platon şi Adonis se apropiară de năvod şi, amuşinând prada, avură o reacţie ciudată: amândoi făcură pipi pe Karkon, care nu mişcă nici măcar un deget.

Armata de copii nu suflă o vorbă şi atunci androidul zise:

— Revoluţia voastră Tăcută este importantă. Însoţiţi-le pe cele două mătuşi ale Ninei la închisoare şi predaţi-l pe vicleanul Karkon. Faceţi aceasta pentru Nina. Faceţi-o pentru libertatea voastră de a gândi.

Un băiat se apropie de ea.

— Tu nu eşti o fiinţă omenească!

— Am pielea calpă, nu am păr pe cap, în locul venelor am circuite electrice şi fire prin care curge o substanţă

asemănătoare sângelui. Dar azi, mai mult ca niciodată, mă simt o fiinţă omenească. Simt cum binele bate în locul inimii. Aveţi încredere în mine! Nu o să vă pară rău!

Adevărata Andora şi Carmen târâră jos de pe pod năvodul cu trupul lui Karkon, urmate de câine şi de motan, care afişau un aer triumfător. Mulţimea de copii le făcu loc. Era pentru prima dată că îl vedeau pe conte ajuns în asemenea hal, horcăind, aproape mort şi plin de sânge. Androidul începu să fugă.

— Faceţi aşa cum v-am spus. Eu mă duc la Palatul ca d'Oro. Ne revedem peste o oră la închisoare.

Cei trei sute de copii le urmară cu paşi mărunţi pe cele două mătuşi care trăgeau după ele prada cea mare, de-a lungul canalelor şi străduţelor pustii, iluminate doar de felinare. Stoluri de rândunele urmară în zbor grupul compact de revoltaţi.

Karkon îşi revenea în fire puţin câte puţin. Cu ochii mijiţi, încerca să găsească vreo cale de a scăpa cu fuga. Văzu limpede zburându-i pe deasupra capului sute şi sute de rândunele. Simţi că se sufocă, se temea că ajunsese la capătul zilelor.

Acele rândunele reprezentau eliberarea gândurilor, iar copiii deveniseră duşmanii lui cei mai cruzi. Apoi se gândi că, în Atlantida, nu avea să se termine deloc bine pentru Nina şi prietenii ei.

Curând, Alchicartea de Tarot Got Malus avea să acţioneze, dezlănţuind un atac foarte violent. Pe scurt, contele nu se simţea cu totul învins, chiar dacă încerca o mare umilinţă, aşa cum stătea prizonier în acel năvod.

Pe când cele două mătuşi îl târau de-a lungul canalelor şi străduţelor, falsa Andora îşi ducea la îndeplinire planul. Când ajunse în faţa porţii celei mari a Palatului ca d'Oro, sună la clopoţel. Visciolo, care dormea, avu nevoie de vreo câteva minute înainte de a deschide ferestruica de la poartă şi, cu ochiul bun, privi întrebându-

se cine voia oare să intre la acea oră din noapte.

— Andora! exclamă el uimit.

— Hai, deschide-mi! Sunt grăbită, răspunse în fugă androidul.

Îndată ce falsa Andora intră în curtea interioară, întrebă unde erau cei doi gemeni, dar Visciolo o apuca de un braţ şi, zgâlţâind-o, exclamă:

— Unde-i contele?! Nu plecaseră̆ţi la Vila Espasia ca să împrăştiaţi pe jos Câlţ Smolos?

— Dă-mi pace! Contele mă aşteaptă în faţa închisorii, zise ea privind fix bentiţa soioasă a Saşiului.

— Închisoare? Dar ce trebuie să faceţi? întrebă slujitorul în timp ce o urma pe scări în sus.

— Trebuie să-i torturăm pe Carlo şi pe Liuba, răspunse falsa Andora inventând o minciună cât roata carului.

— Să torturaţi? O, ce frumos! Pot să te însoţesc şi eu?

Visciolo era foarte curios.

— Bine, dar am nevoie şi de Alvise şi de Barbessa.

Cererea androidului pică la ţanc.

— De acord, hai să-i luăm, sunt în camerele lor.

Visciolo o însoţi mulţumit.

Dar, când Alvise şi Barbessa o văzură pe Andora, se neliniştiră.

— Acum trebuie să-i torturăm pe Carlo şi pe Liuba? întrebară ei aranjându-şi capetele şi punându-şi tricourile cu litera K.

— N-am vreme să vă explic nimic. Contele ne aşteaptă, zise apăsat androidul.

— Dar noul elev e cu contele? Aţi folosit Câlţul Smolos? întrebară cei doi gemeni coborând scările.

— José? Păi… da… da, e cu Karkon. Iar Câlţul Smolos a funcţionat de minune, răspunse cu grabă falsa Andora.

— Păi, atunci, aţi prins-o pe Nina? întrebă Barbessa aranjându-şi cozile.

— Nina? Păi, nu încă. Dar nu mai e mult, sfârşi androidul discuţia.

Visciolo şi copiii androizi nu bănuiau nimic. Dimpotrivă, gândeau că totul merge ca pe roate. Şi aşa, ieşiră din palat convinşi că falsa Andora spusese adevărul.

Traversară în fugă Piaţa San Marco, dar imediat îşi dădură seama că era ceva în neregulă: grupuri de copii şedeau lângă coloana statuii Leului înaripat. Felina de marmură era acolo, nemişcată şi lipsită de viaţă. Deasupra impunătoarei statui zburau zeci de rândunele.

Alvise privi Leul şi, întorcându-se către Barbessa, zise:

— Ciudat lucru că, la ora asta, copiii veneţieni sunt pe-afară. Şi apoi, Leul îmi pare liniştit. Nu cred să fi reuşit Karkon să-l readucă la viaţă.

— Leul? Păi nu, contele are altele de făcut. Totuşi, ai dreptate, şi mie îmi pare foarte ciudat să văd copii aici, la ora asta. Şi, în plus... ce ciudat, sunt aici sute de rândunele, răspunse Barbessa.

Visciolo abia mergea şi privea cu singurul lui ochi chipurile copiilor veneţieni. Erau neclintite.

Cu cât se apropiau mai mult de închisoare, cu atât creştea gloata copiilor. Andora îi luă de mână pe cei doi gemeni care, înspăimântaţi, nu mai voiau să înainteze. Şi Visciolo se opri în loc.

— Dar ce se întâmplă? îl întrebă pe android.

Falsa Andora nu răspunse, ci doar zâmbi ironic. Alvise încercă să se întoarcă şi până şi Barbessa începu să se zbată încercând să-şi desprindă mâna din cea a androidului. Dar copiii încercuiră micul grup, privindu-i cu ochi răi pe cei doi gemeni şi pe Visciolo.

Femeia de metal făcu un semn şi copiii se dădură în lături. Alvise şi Barbessa merseră înainte cu paşi mărunţi, în timp ce Visciolo încercă să fugă, dar fu oprit de zece puştani care îl împiedicară să o ia înapoi. La sporirea

confuziei se gândiră şi rândunelele care începură să zboare la firul ierbii.

Când gemenii şi Saşiul ajunseră în faţa porţii închisorii, falsa Andora strigă:

— Puneţi mâna pe ei!

Cinci copii mai zdraveni îi prinseră pe ciracii contelui Karkon, care începură să dea cu picioarele şi să muşte, zbierând ca nebunii. Când îl văzură pe Karkon pe jos, strâns în năvod şi sângerând, rămaseră împietriţi.

— Stăpâne! strigă Visciolo îngenunchind.

— Maestre! exclamară înfricoşaţi Alvise şi Barbessa.

Cele două mătuşi spaniole şi Andora îşi făcură loc prin mulţime. Carmen se apropie de gemeni şi le trase două scatoalce zdravene. Visciolo ridică un braţ ca să-i apere, dar adevărata Andora se apropie de el şi îi zise cu dispreţ:

— Stai! Acum nimeni nu le va mai putea face vreun rău nici Ninei şi nici celorlalţi copii din lume!

Karkon se mişcă şi mormăi câteva cuvinte. Androidul se aplecă deasupra lui şi înţelese că voia doar să bea o înghiţitură de apă.

— Bateţi la poarta închisorii. Duceţi-i înăuntru, zise femeia de metal. E mai bine să nu mă vadă, altminteri lucrurile se vor complica.

Androidul se întoarse repede către Palatul ca d’Oro, spunând că trebuia să facă un alt lucru foarte important.

Mătuşile bătură în poartă şi, când gardieni văzură tot acel vălmăşag din faţa închisorii, le dădură imediat de veste celor zece consilieri ai primăriei şi preşedintelui tribunalului.

— Nu-l putem băga în temniţă pe contele Karkon. Pentru moment, este primarul nostru! răspunse primul gardian.

— Cui ce-i pasă?! E vinovat! Voia să-i omoare pe Nina şi pe cei patru copii de pe Giudecca! strigă adevărata

Andora, în timp ce gloata de copii rămase tăcută.

Câteva minute mai târziu, sosiră în fugă părinţii lui Dodo, Fiore, Roxy şi Cesco. Aveau lacrimi în ochi. Îndată ce le văzură pe cele două mătuşi ale Ninei, cerură veşti despre copiii lor.

— Unde sunt? Sunt sănătoşi?

Rafala de întrebări le zăpăci pe cele două surori, dar Andora îşi făcu curaj şi le explică repede că în curând aveau să se întoarcă acasă.

— Dar cum aţi făcut de l-aţi adus pe Karkon în halul ăsta? întrebă tatăl lui Cesco.

— E o poveste lungă. Acum staţi liniştiţi. Nu mai aveţi de ce vă teme, răspunse Carmen cu un firicel de voce.

Părinţii lui Dodo se apropiară de conte.

— Ce ai f... f... făcut cu f... f... fiul nostru? întrebă tatăl cu mânie în glas.

Karkon scoase un horcăit şi îşi mişcă un picior. Sângele care i se scurgea din burtă făcuse o baltă care îi îngrijoră pe toţi părinţii.

— E rănit. Trebuie să facem ceva. Nu-l putem lăsa aici, zise mama lui Fiore în pragul leşinului.

Gardienii desfăcură nodul năvodului şi îl eliberară încet pe conte, sub privirile scrutătoare ale lui Platon şi ale lui Adonis. În clipa aceea, sosiră gâfâind cei zece consilieri şi preşedintele tribunalului.

— Ce se întâmplă? întrebă cel mai bătrân consilier privind în jos şi, când îl văzu pe Karkon aflat în pragul morţii, urlă: Conte? Dar cine l-a adus în halul ăsta?

Andora făcu un pas în faţă.

— Voia să o omoare pe Nina. E momentul să isprăvim cu povestea asta. Contele Karkon ca d’Oro este un om rău.

— Dar cum vă permiteţi? Vedeţi că pun să vă aresteze! exclamă preşedintele tribunalului.

— Să mă arestaţi, pe mine? Greşiţi. Karkon e cel care

trebuie băgat la zdup! izbucni Andora, iar Carmen încercă să o liniştească.

— Şi voi, ce faceţi aici la ora asta? Trebuia să fiţi în pat de ceva timp, strigă preşedintele adresându-se mulţimii de copii care, ca de obicei, rămaseră cu gura ferecată. Duceţi-vă acasă! adăugă omul cu voce răsunătoare.

— Da, acum se vor duce acasă, dar mai întâi băgaţi-i în închisoare pe Karkon, pe cei doi gemeni şi pe Visciolo, răspunseră cu hotărâre părinţii lui Roxy.

— Ajunge acum! Plecaţi de-aici cu toţii! De conte ne vom ocupa noi.

Preşedintele şi doi consilieri le făcură semn gardienilor să-i ducă în sala de la intrarea închisorii pe conte, pe Saşiu, pe Alvise şi pe Barbessa.

Carmen şi Andora se aşezară lângă părinţii celor patru prieteni ai Ninei şi atunci tatăl lui Cesco întrebă:

— Dar suntem siguri că o să-i ţină la închisoare? Şi apoi, copiii noştri unde sunt?

— Copiii voştri sunt bine sănătoşi. De fapt, eu şi sora mea nu ştim unde se află. Nu avem veşti sigure, dar curând Nina va da un semn de viaţă. Cât despre conte şi ceilalţi, trebuie să avem încredere. Consilierii municipali, gardienii şi preşedintele n-au cum să-i elibereze după toată tevatura asta, veni răspunsul Andorei, care încerca să-i liniştească pe toţi, fără însă a reuşi prea mult – mamele erau prea îngrijorate.

Cu timiditate, Carmen şopti:

— Adevărul despre copii îl ştie doar femeia de metal.

— Femeia de metal? exclamară părinţii năuciţi.

Andora interveni din nou, privindu-şi sora pieziş.

— Păi da, are acelaşi nume ca şi mine şi îmi seamănă puţin. Dar acum e prea complicat să vă explic…

Părinţii lui Fiore o întrerupseră:

— Complicat? Dar noi ne vrem înapoi fiica. Şi încă

imediat!

— Ascultaţi, Nina şi copiii voştri l-au demascat pe conte. Acum nu îi mai paşte nicio primejdie. O să vedeţi că se vor întoarce foarte curând acasă.

Cu aceste cuvinte, Carmen înseninase în cele din urmă atmosfera, chiar dacă părinţii nu erau cu totul liniştiţi.

Privind fluviul de copii care se întorceau agale la casele lor, înţeleseră că nu le mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să aştepte.

Noaptea trecu iute, dar nimeni nu izbuti să doarmă. Copiii veneţieni visară să-l judece pe Karkon, iar părinţii lui Roxy, Fiore, Dodo şi Cesco rămaseră treji gândindu-se la odraslele lor. Andora şi Carmen, având alături de ele câinele şi motanul, nu se mişcară din faţa închisorii: voiau să primească veşti despre Carlo şi despre Liuba. Eliberarea lor trebuia să se petreacă în cel mai scurt timp cu putinţă.

Zarva şi tensiunea tulburau acea noapte călduţă de primăvară. La ivirea zorilor, o fereastră din Palatul ca d’Oro se deschise aducând alinare androidului karkonian: se afla încă acolo, cu ochii obosiţi şi chipul pe care se citeau semnele multor aventuri.

Falsa Andora izbutise în cele din urmă să ia legătura cu Vladimir Amăgitorul, androidul rus care îi ţinea prizonieri pe părinţii Ninei. Folosindu-se de un şiretlic iscusit, tastase codul lui pe computerul din laboratorul K şi trimisese un mesaj urgent, dându-se drept Karkon:

Vladimir, misiunea spaţială trebuie întreruptă. Adu-i la Veneţia pe părinţii Ninei. Foloseşte transferul lenty ştii bine că Vera şi Giacomo ar putea să nu reziste. Ei nu sunt androizi, aşa că inima lor ar putea să cedeze. Vino la palat, te aştept. Contele Karkon.

Bineînţeles că mesajul, ce purta semnătura lui Karkon, nu-i trezi bănuieli lui Vladimir, care începu pe dată

procedura pentru transferul magico-alchimic la Veneţia.

Giacomo şi Vera fuseseră adormiţi, destinul lor se afla în mâinile androidului rus şi nimeni de la Ferk nu înţelesese ce anume se întâmpla. Naveta spaţială era pregătită şi cei doi oameni de ştiinţă ar fi trebuit să plece pe 15 aprilie. Medici, cercetători, profesori şi astronomi, toţi erau în mare agitaţie pentru cea mai importantă misiune a secolului. Toţi credeau că Vera şi Giacomo se găseau în locuinţele lor ca să se pregătească pentru marele eveniment, şi, în schimb, părinţii Ninei erau prizonierii lui Vladimir care se infiltrase cu şiretenie la Ferk dându-se drept operator la centrala telefonică.

Şi cum ar fi fost nevoie de cel puţin alte 24 de ore mai înainte ca androidul rus să activeze complet sistemul de transferare la Veneţia, falsa Andora avea încă timp pentru a le preveni pe mătuşi. Deşi era foarte obosită şi o dureau îngrozitor picioarele, ieşi din palat şi se duse din nou în faţa închisorii.

Andora şi Carmen tot acolo erau, aşezate pe postamentul unei coloane şi înconjurate cu drag de sute de rândunele. Când androidul le spuse că urmau să sosească Vera şi Giacomo, cele două mătuşi se emoţionară şi traseră nădejde că totul avea să se rezolve cum nu se poate mai bine.

Adonis lătră şi Platon mieună foarte tare, dar fură imediat puşi cu botul pe labe. Pe când cele trei femei stăteau la taifas, prin poarta cea mare a închisorii ieşiră cei zece consilieri, cu destul de multă zarvă cât să facă rândunelele să-şi ia zborul, ridicând nori de praf.

Figurile consilierilor erau serioase, foarte serioase. Încercară să alunge rândunelele cu mişcări ample de braţe, dar totul fără a scoate nici măcar o vorbă. Falsa Andora se ascunse îndărătul coloanei pentru a nu fi văzută şi, când oamenii se îndepărtară în cele din urmă, le înştiinţă pe cele două mătuşi spaniole că avea să se

întoarcă la palat.

— Trebuie să mă aşez la computer în laboratorul K şi să pregătesc sosirea lui Vladimir. Sper să nu-şi dea seama imediat de păcăleală. Când vor înţelege că se află în palatul lui Karkon, Vera şi Giacomo sigur vor fi tulburaţi.

— Vrei să venim cu tine? întrebă adevărata Andora.

— Nu, voi staţi aici. E important să ţineţi închisoarea sub supraveghere. Ne vedem la noapte. Voi veni la vilă şi-i voi aduce cu mine pe părinţii Ninei. Vor fi fericiţi să vă revadă, explică androidul.

— Dar Vladimir ăsta… cine este? întrebă Carmen cu naivitate, tot mai dezorientată.

— E un android. Dar e mai puţin complicat decât mine. Eu sunt ultimul model creat de Karkon. Sunt mai puternică şi mai isteaţă. îl voi învinge, îi cunosc punctele slabe, explică falsa Andora cu obişnuita-i voce metalică.

— Android? Dar câţi a construit Karkon? întrebă Carmen, tot mai înspăimântată.

— Acum nu e vreme să-ţi explic. Stai liniştită. Zicând acestea, femeia de metal le salută pe cele două surori şi, cu paşi repezi, se reîntoarse la Palatul ca d’Oro.

Încordarea încă era foarte mare, iar mătuşile spaniole nu reuşeau să-şi domolească neliniştea. Şi falsa Andora era destul de agitată: ştia că, de fapt, Nina şi copiii mai avea de tras din greu până să înmâneze ultima Taină. De bună seamă, la Veneţia se petrecuseră multe lucruri, copiii se aflau în toiul Revoluţiei Tăcute, iar Karkon, cei doi gemeni şi Visciolo erau la închisoare, dar…

Lipsea Nina!

Lipseau tinerii alchimişti!

Lipsea a Patra Taină, aflată încă departe de Veneţia! În adâncurile abisale ale misteriosului oraş al Atlantidei, Nina şi prietenii ei erau pe cale să înceapă o nouă aventură extraordinară. Tunelul întunecat ce se deschisese între cei doi ochi galbeni şi negri ai peretelui de lângă

altarul Flamma Ferax era gata să-i primească. Nina ar fi vrut tare mult să poată consulta *Sistema Magicum Univerşi*, care i-ar fi ajutat cu siguranţă cu un sfat bun, dar, din păcate, Cartea Vorbitoare nu mai era. Dispăruse în laboratorul vilei şi Nina se putea încrede doar în intuiţia ei şi în destoinicia tovarăşilor săi.

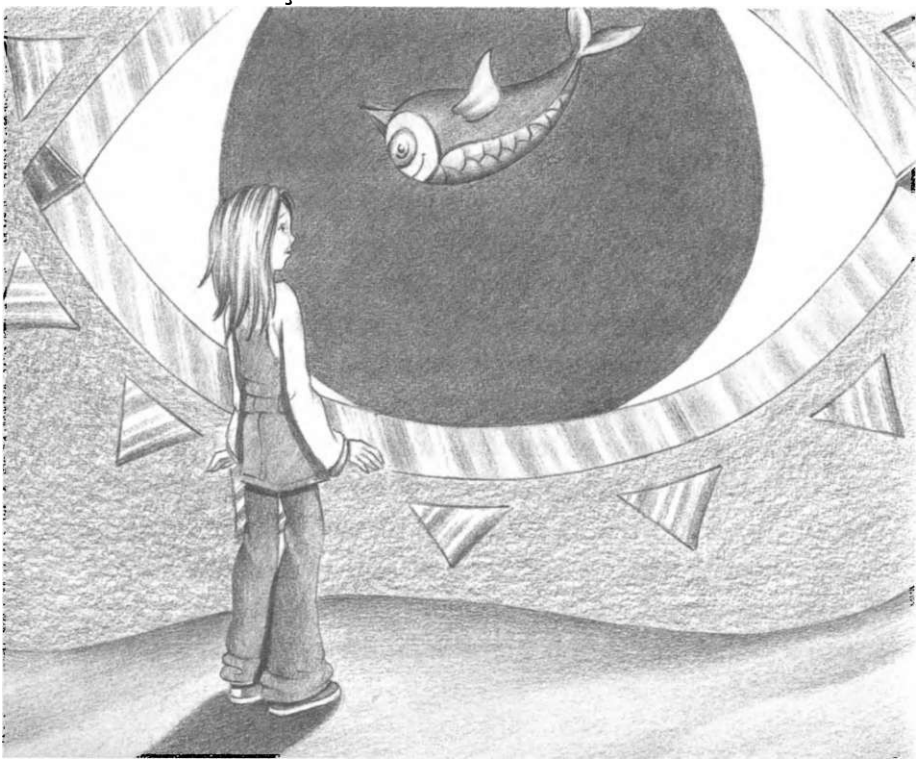

Puştanii îşi luară micile sceptre. Max apucă din nou gentoiul şi îl puse pe umăr. Erau pregătiţi să intre, când o pală de vânt rece ca gheaţa ieşi pe neaşteptate din tunel şi stinse focul de pe altar. Peretele de mozaic rămase luminat doar de felinarele albastre de pe stradă.

În penumbră şi cu sufletul la gură, grupul de curajoşi pătrunse în tunel. Zidurile erau uscate şi moi, păreau făcute din cauciuc foarte elastic, în vreme ce pavajul era

tare şi lucios. La capătul ciudatei galerii, se întrevedea un cerc albastru în care, exact în centru, era un punct alb, mare.

— Unde o fi ducând tunelul ăsta? întrebă Roxy mergând încet.

Fără să se întoarcă, Nina răspunse:

— Nu ştiu. Dar sigur vom găsi calea de a preda Cupa lui Shanda şi de a activa a Patra Taină.

Nina controlă dacă bolul Sallia Pitică mai avea fâşiile cu numerele luate în Zeroul înceţoşat şi merse înainte, mereu cu ochii aţintiţi pe ciudatul cerc albastru care se vedea în faţă.

— Încă vreo câţiva metri şi vom descoperi unde am ajuns, zise Cesco mângâind cădiţa Tartru Galben.

Dar în spatele lor, gata de atac şi în tăcere deplină, Alchicartea de Tarot Răufăcătoare aştepta prilejul să se transforme şi să apară în toată urâţenia ei. Cartea aluneca uşor pe pavajul lucios, fiecare mişcare îi era ascunsă de întuneric şi învăluită într-un fâşâit de neauzit.

Nina îşi dădu seama că steaua din palmă devenise neagră pe neaşteptate. Inima începu să-i bată cu putere, mai cu seamă fiindcă nu înţelegea ce primejdie avea de înfruntat.

„Karkon e în năvod. José e mort şi nici LSL nu mai este. Ce altceva ne ameninţă?” se gândi ea fără a le spune nimic celorlalţi, care o urmau. Strânse Taldomul în pumn şi, aşa cum făcuse adesea în clipele grele, rosti în şoaptă numele bunicului, ca să-şi dea curaj. Când ajunse la capătul tunelului, îşi desfăcu larg braţele şi exclamă:

— Un alt ochi!

De fapt, cercul albastru era Ochiul Secret al Atlantidei. Pupila, albă şi în formă de cerc perfect, scânteia ca o mică lună plină. Copiii priviră ochiul şi până şi Max, care era împreună cu cele două obiecte vorbitoare, rămase uimit.

— Ce înzeamnă azta? întrebă el cu voce tare.

Dodo îl luă pe Cesco de mână şi, înfricoşat, îşi plecă privirile.

În acea clipă, din înaltul Ochiului Secret se ivi peştele de pe Xorax, Quaskio. Uluită, Nina exclamă:

— Tu eşti! Mă temeam că…

— Ce? întrebă Cesco.

— Nimic. Nu-ţi face griji. Poate că sunt obosită şi am presimţiri rele, răspunse fetiţa Celei de a Şasea Luni apropiindu-se de peştele xoraxian.

Quaskio îşi deschise gura într-un zâmbet larg, iar Roxy şi Fiore îi adresară surâsuri şi îl acoperiră cu mângâieri. Pielea lui albastră-verzuie era foarte moale şi catifelată, iar aripioarele înotătoare se mişcau în ritm cu coada. Micuţ şi caraghios, peştele magic se roti în jurul cozii de câteva ori şi, cu înotătoarele din faţă, le arăt centrul alb al Ochiului Secret.

— Trebuie să intrăm acolo? întrebă Nina.

Quaskio făcu din căpşor semn că da.

Max puse pe pavaj gentoiul lui greu, ca să se uite plin de curiozitate la peştişorul care mergea susţinându-se doar pe aripioarele înotătoare, mişcându-se ca într-un dans. După fiecare piruetă, făcea nişte ouă mici de tot, foarte luminoase. Copiii rămaseră tăcuţi să privească baletul alchimic al ciudatului animal acvatic de pe Cea de a Şasea Lună.

— Sunt foarte frumoase ouăle astea! exclamă Roxy adunând câteva de pe jos.

Şi Dodo, şi Cesco luară câte un pumn. Max şi Fiore se uitară unul în ochii celuilalt cu o privire întrebătoare şi, în cele din urmă, se hotărâră să adune şi ei alte ouă.

— Sunt ouă magice. Conţin pietre preţioase care au proprietăţi alchimice, explică Nina dându-i un bobârnac în nas lui Quaskio.

— Proprietăţi alchimice? întrebă Fiore luând între

degete un ou de peşte.

— Da. Dar încă nu prea ştiu la ce folosesc, răspunse Nina luând în mână vreo zece.

— Dar cât poate sta Quaskio afară din apă?

Întrebarea lui Roxy pică la ţanc.

— Cred că poate sta mult. L-am văzut de mai multe ori plimbându-se cu Săltăreţul şi cu Clingelang când m-am dus pe Xorax.

Nina linişti grupul şi Max, luând în braţe ciudatul peşte, făcu ochii mari.

— Dragul meu Quazkio, ce plăcereză te revăd! Zânt zigur că o ză ne ajuţi. Dacă-i vreo primejdie, tu fluieri. Aşa-i?

Bunul android îşi roti urechile în formă de clopot, iar peştele dădu din coadă, amuzat.

— Fluieră? Quaskio scoate un fluierat dând de veste că sunt pericole?

Cesco fu foarte surprins de cuvintele lui Max.

— E adevărat. Fluieră foarte tare, încuviinţă Nina cu mulţumire în glas.

Peştele albastru-verzui sări din braţele lui Max şi se apropie de obiectele vorbitoare. Glumi cu ele, împrietenindu-se pe dată. Cădiţa Tartru Galben ridică o lăbuţă şi strânse aripioara înotătoare a lui Quaskio, în vreme ce bolul Sallia Pitică se legănă vesel.

— S… s… simpatici, zise Dodo.

Dar de bună seamă că nu era acela momentul potrivit pentru jocuri. Şi, în fapt, centrul alb al Ochiului Secret se deschise încet şi un fascicul de lumină violet învălui grupul. Totodată, ouăle de Quaskio se ridicară în zbor până la înălţimea ochiului, aşezându-se exact împrejurul pupilei albastre. Copiii rămaseră nemişcaţi şi doar peştişorul făcu un salt aşezându-se pe crăpătura prin care se strecura fasciculul de lumină. Ouăle se sparseră toate deodată, cojile căzură pe pavaj şi în jurul Ochiului Atlantidei

rămaseră zeci de pietre preţioase foarte colorate. Rubine, topaze, smaralde, safire şi mici geme de goasil străluceau, aproape orbind grupul tinerilor alchimişti. Fulgere de lumină albastră şi roşie, verde şi galbenă, azurie şi trandafirie iluminară chipurile uluite ale puştanilor.

Pupila albă şi albastră se deschise din nou dând la iveală interiorul ochiului: un spaţiu de lumină violet. Părea o mare de cauciuc, amestec de apă şi lumină.

— Pr... pe... priviţi, e m... m... minunat, zise Dodo rămânând cu gura căscată.

Pietrele preţioase începură să se rotească în jurul Ochiului Secret şi, cu cât se mişcau mai mult, cu atât se deschidea mai larg pupila. Din depărtare se auzi melodia Notei a Opta. Încă o dată, Armonia Universului învălui gândurile tinerilor alchimişti care erau pe cale să ajungă la ţintă.

Pe neaşteptate, o duhoare greţoasă abătu atenţia copiilor. Nina privi în spate: în tunelul întunecat văzu ceva mişcându-se. Cineva!

Îşi privi iar palma dreaptă: steaua era neagră tăciune.

— Atenţie! Suntem în pericol! ţipă fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Max şi obiectele vorbitoare rămaseră neclintiţi, în vreme ce, cu mare greutate, copiii îşi întoarseră privirile de la scena minunată a pietrelor preţioase înspre tunel.

Quaskio, care era înăuntrul Ochiului Secret de-acum deschis aproape de tot, se puse pe un fluierat asurzitor, cât să acopere dulcea muzică a Notei a Opta.

Primejdia era acolo. La câţiva paşi de tinerii alchimişti. Cei cinci copii apucară sceptrele şi, în poziţie de atac, aşteptară ca noul duşman să se arate la faţă.

Şi el era pregătit. Crud. Turbat de mânie.

Got Malus era ultima Alchicarte de Tarot. Cea mai puternică. Cea mai rea. Era cartea care reprezenta răul

pur. Însetat de sânge şi răzbunător, se întrupă într-o clipită.

— Dracul! urlă Fiore îngrozită.

Şi era adevărat. Got Malus era jumate om, jumătate ţap, cu coarne şi copite. Din gura lui scârboasă ieşeau limbi de foc, în vreme ce coada lungă şi păroasă şfichiuia aerul.

Mare, înfiorătoare şi rea ca Talpa Iadului, ultima creatură adusă la viaţă de LSL şi modificată de Karkon era pregătită să ucidă.

CAPITOLUL ZECE

Puterea lui Got Malus şi Răsuflarea Abisurilor

Fluieratul lui Quaskio era de nesuportat. Peştele albastru-verzui tremura tot şi, în interiorul Ochiului Secret, îşi zbătea înotătoarele făcându-le semn tinerilor alchimişti să vină la el. Max luă gentoiul şi, întorcându-se către copii, urlă:

— Veniţi repede. Ză intrăm în Ochiul Atlantidei.

Dar Nina îi opri pe cei patru prieteni ai ei.

— Du-te tu, Max. Noi rămânem aici. Acum o să arunc Alchicartea de Tarot Qui Amas şi acel diavol blestemat va fi învins.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni scoase repede cartea magică şi o aruncă în aer. Un parfum foarte pătrunzător se amestecă pe dată cu duhoarea greţoasă răspândită de Gol Malus.

Qui Amas se ivi în toată frumuseţea ei. Femeia era tânără, înaltă şi blondă, cu plete lungi şi drepte care îi coborau până pe şolduri. În jurul ei se rotea mica planetă roz Venus.

Cu pas uşor, înaintă către Alchicartea de Tarot Răufăcătoare şi rochia ei lungă de mătase cu voaluri trandafirii atingea pavajul lucios al tunelului. Qui Amas avea un chip foarte senin şi strângea în mână un crin mare şi alb, foarte înmiresmat. Nina şi ceilalţi rămaseră în

spatele ei, pregătiţi să intervină.

Omul-fiară îşi căscă gura enormă şi băloasă, în vreme ce pe cap, în jurul coarnelor sale de ţap, se rotea o mică sferă: era planeta Marte, roşie. Bătu în pavaj cu copitele şi, cu o mişcare rapidă, se aruncă spre Qui Amas. Femeia îşi desfăcu larg braţele şi, cu o voce dulce şi muzicală, zise:

— Nu mi-e frică de tine. Eu întruchipez libertatea, frumuseţea, ordinea şi puritatea. Nu pot să mă tem de ceea ce nu trebuie să existe.

Got Malus îşi înălţă coada stufoasă şi biciui chipul tinerei femei, care răspunse cu o clătinare a crinului, menită să oprească acţiunea malefică.

Nina ochi cu Taldomul Lux, pregătită să lovească, dar Qui Amas se răsuci pe dată către ea.

— Nu! Nu trebuie să foloseşti violenţa împotriva celui care se serveşte de ea.

Tânăra alchimistă îşi trase înapoi sceptrul şi rămase tăcută. Cuvintele Alchicărţii de Tarot Binefăcătoare o puseră pe gânduri.

Duhoarea puturoasă a lui Got Malus se făcea tot mai pătrunzătoare, astfel încât copiilor le veni ameţeală şi avură icnete de vomă. Cădiţa Tartru Galben ţopăi către

Ochiul Secret, urmată de bolul Sallia Pitică, foarte atent să nu piardă fâşiile cu numerele celei de a Patra Taine.

Alchicartea de Tarot Răufăcătoare îşi ridică mâinile monstruoase, îşi arătă dinţii şi scuipă foc, ajungând cu flăcările lui cădiţa. Tartru Galben se aprinse pe dată şi urletele lui se amestecară cu fluieratul lui Quaskio. Nimeni nu putea interveni, şi astfel obiectul vorbitor arse, stârnind mila celorlalţi.

Sallia Pitică ţipă deznădăjduită, văzând cum murea prietena ei cădiţa, până ce Fiore şi Roxy o luară şi dădură fuga către Max, care era gata să intre în Ochiul Secret.

— O să ne omoare pe toţi! zise Fiore plângând.

Qui Amas ridică mâna stângă, o duse în dreptul inimii şi pe dată aruncă stropi de Cositor Rătăcitor. Imediat duhoarea greţoasă a lui Got Malus dispăru: în aer rămase doar mireasma de crin. Femeia înaintă către diavol şi i se adresă cu un glas puternic:

— Ştii să omori numai pe cine e lipsit de apărare. Loveşte-mă pe mine. Loveşte adevărul, dacă ai curaj.

Got Malus scoase zece fire electrice şi, cu ochii galbeni plini de ură, izbucni:

— Eu întrupez Numărul Mag 3. Sunt puternic şi te voi nimici.

Firele zburată ca nişte săgeţi către Alchicartea de Tarot Binefăcătoare, care izbuti să-şi facă scut din crin. Se roti de şase ori într-un vârtej înmiresmat care formă o trâmbă de aer în stare să soarbă Alchicartea de Tarot Răufăcătoare. Got Malus îşi zbătu braţele şi zvârli un pumn de Cenuşă Somnolentă către Ochiul Secret, lovind sălbatic cu copitele. Lumina violet a masei cauciucate care era în interiorul Ochiului Secret se mişcă, dând naştere unor bule instabile de aer. Quaskio se clătină, gata să se rostogolească.

— Nuuu, urlă Nina fugind către Max.

— Cenuşa Somnolentă trezeşte materia şi metalele! Dacă nu-l oprim pe Got Malus, Ochiul Secret s-ar putea topi, le strigă Cesco celorlalţi, îndemnându-i să tragă.

Dodo era paralizat de frică şi doar Roxy izbuti să-şi îndrepte spre ţintă micul ei sceptru, dar lovi doar pavajul tunelului. Quaskio şi Max continuau să se mişte agitaţi, iar Fiore, cu bolul în mâini, plângea strigând la Nina să fugă spre ei. Dar fetiţa Celei de a Şasea Luni nu o putea lăsa de una singură pe Qui Amas.

Got Malus se năpusti asupra femeii şi, cu firele electrice, o cuprinse într-o îmbrăţişare de fulger. Alchicartea de Tarot Binefăcătoare căzu la pământ. Părea leşinată. Nedându-i ascultare lui Qui Amas, Nina trase trei

rafale de laser albastru împotriva diavolului care, în loc să se sperie, izbucni într-un hohot de râs groaznic de batjocoritor.

— Vrăjitoare mică! Eu mă hrănesc cu foc. Şi Taldomul tău e un aliment foarte pe placul meu.

Şi, zicând acestea, îi trase un şut tinerei alchimiste, lovind-o în cap cu o copită. Fetiţa se izbi de cercul luminos format de pietrele magice ale lui Quaskio şi un râu de sânge i se prelinse pe obraji. Blestemata Alchicarte de Tarot o nimerise.

Qui Amas îşi mişcă braţele şi, dându-şi părul de pe ochi, se ridică graţios. Got Malus era pregătit să o lovească iarăşi, dar ea izbuti să-i cresteze faţa monstruoasă cu petalele de crin. La atingerea pielii păroase şi zbârcite a omului-fiară, puritatea şi frumuseţea florii avură un efect nimicitor: din răni nu ieşi sânge roşu, ci un lichid negru şi fumegător. Diavolul făcu spume la gură şi, încercând să-şi pună faţa la adăpost, se ghemui la pământ, scoţând un răget de fiară.

— Suferinţă şi căinţă. Durere şi înfrângere. Rămâi îngenuncheat în faţa mea şi nu te mai ridica niciodată, rosti cu hotărâre Qui Amas.

Pe neaşteptate, Got Malus îşi zbătu din nou coada stufoasă şi, într-o clipă, cuprinse trupul Alchicărţii de Tarot Binefăcătoare.

— Eşti moartă!

Gura lui scârboasă se apropie hotărâtă de chipul dulce al lui Qui Amas, dar pe dată planeta Venus roz înghiţi Martele roşu şi un fulger de argint şi de aur lumină tunelul.

— Intraţi degrabă în Ochiul Atlantidei! Nu-i vreme de pierdut! le strigă Qui Amas copiilor.

Cesco îl luă de mână pe Dodo şi, împreună cu Nina, le ajunseră din urmă pe Fiore şi pe Roxy, care erau de-acum alături de Max şi de Quaskio.

Datorită Cenuşii Somnolente aruncate de Alchicartea de Tarot Răufăcătoare, Ochiul Secret începu să se închidă şi, când fură cu toţii în interiorul pupilei, îl văzură pe Got Malus apucând capul lui Qui Amas şi muşcându-l cu cruzime. Nina scoase un ţipăt îngrozit şi chiar în acea clipă femeia aruncă în aer crinul alb, care se transformă într-un enorm clopot de spini, gata să se aşeze peste Got Malus.

Diavolul fusese oprit. Prizonier într-o capcană veşnică. Qui Amas se ridică şi, fluturându-şi rochia de voaluri de mătase, îi salută pe tinerii curajoşi, ducându-şi mâinile către înalturi.

— Duceţi-vă! A Patra Taină vă aşteaptă. Libertatea începe să-şi arate chipul.

Şi, zicând acestea, dispăru trăgând după sine Alchicartea de Tarot Răufăcătoare.

Ochiul Secret se închise şi cercul de pietre preţioase lumină pentru ultima oară tunelul din Atlantida.

Nina îl îmbrăţişă pe Cesco şi, strângând în braţe Cupa lui Shandă, zise:

— O să reuşim, nu-i aşa?

Băiatul îi mângâie pletele şi apoi îi şterse obrajii mânjiţi de sânge.

— Te îndoieşti de noi? Chiar te îndoieşti?

Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi pipăi rana, îşi privi prietenii şi, trăgând adânc aer în piept, îşi dădu frâu liber gândurilor:

— Sunt obosită. Ca voi toţi. Abia aştept să predau a Patra Taină şi să mă întorc acasă. Vreau să-mi revăd părinţii. Vreau să-i îmbrăţişez din nou pe Liuba şi pe Carlo.

Dodo se apropie de ea.

— Ş... ş... şi noi vr... vr... vrem să ne întoarcem acasă.

Quaskio se opri în cele din urmă din fluierat şi, mişcându-şi coada, plonjă în marea cauciucată de lumină violet. Fiore se îngrijea de bolul Sallia Pitică, încă zdruncinat de pierderea Tartrului Galben, iar Roxy, luându-l de mână pe Max, îl întrebă:

— Unde suntem acum? Şi unde se duce Quaskio?

— Zântem în Ochiul Zecret şi peştişorul albaztru-verzui ne arată drumul, răspunse liniştit androidul.

— Să sperăm că n-o să mai dăm peste monştri ciudaţi, zise Fiore adresându-se Ninei.

— Nu. Alchicărţile de Tarot au fost învinse toate, iar steaua mea s-a făcut roşie din nou, răspunse Nina.

În cele din urmă, zâmbea iarăşi şi, privindu-l pe Quaskio care plutea în ciudata substanţă violet, înaintă cu paşi mărunţi.

— Să mergem! exclamă tânăra alchimistă, plonjând fără teamă.

Unul câte unul se aruncară cu toţii alături de peşte. Marea cauciucată violet era făcută din apă şi lumină. Quaskio sărea fericit, iar copiii se simţiră şi ei pe dată în largul lor. îşi mişcau trupurile ca şi cum ar fi… înotat şi, totodată, ar fi zburat.

În jurul lor era doar lumină scăldată în ape.

— Distractiv! E chiar frumos aici, înăuntru, zise Roxy înotând repede.

Max îşi ridică privirile, îşi roti urechile în formă de clopot şi exclamă cu voce tare:

— Priviţi în zuz, acolo e o ciudată formă de metal roşu!

Nina se uită curioasă, iar Quaskio îşi mişcă înotătoarele şi coada dând naştere unor cercuri de lumină solidă care se împrăştiară toate de jur-împrejur.

Marea cauciucată se rarefie şi lumina violet deveni tot mai puţin strălucitoare. Exact deasupra capetelor copiilor apăru o construcţie mare şi roşie, cu o formă lunguiaţă.

— Ce-i asta? întrebă Fiore făcând ochii mari.

Nina şi Cesco întinseră mâinile ca să pipăie burta acelui „lucru” ciudat. Quaskio era în faţa lor şi le făcea semn să-l

A A

urmeze. Întreg grupul înaintă şi nimeni nu avu curaj să scoată o vorbă. Ceea ce vedeau copiii era cu adevărat extraordinar: un submarin foarte frumos, cam de vreo 20 de metri lungime.

Max începu să dea foarte repede din braţe şi din picioare, îndepărtându-se de grup şi lăsându-i uluiţi în urmă pe Nina şi pe ceilalţi: nu pricepeau de ce androidul avea atâta zor să ajungă la submarin.

— Max, ce faci? strigă Nina.

— Veniţi, veniţi! E minunat, răspunse foarte agitat androidul, care ajunsese de-acum deasupra incredibilului mijloc de transport acvatic.

Se părea că Max îl cunoştea foarte bine.

Cesco şi Dodo se îndepărtară curioşi, iar cele trei fetiţe priviră înmărmurite cele unsprezece elice de bronz care se zăreau pe coada submarinului.

— E superb! strigă din nou Max de pe acoperişul submarinului, pe care păşea vesel.

Nina îl ajunse în salturi mari şi, odată urcată şi ea, rămase cu gura căscată: submarinul se afla exact la hotarul dintre marea cauciucată, violet şi strălucitoare, şi o imensă barieră de apă solidă. Un peisaj cu adevărat extraordinar.

— O barieră? întrebă Cesco apropiindu-se de Max.

— Ezte zfârşitul Univerzului Omeneze, răspunse calm androidul.

— Ce tot spui acolo? începu Roxy care nu pricepea unde ajunseseră.

— Sfârşitul Universului? adăugă Fiore uluită.

— S… s… să ne întoarcem. Aici d… d… dăm din nou de b… b… belele, mormăi Dodo, în vreme ce strângea la piept sceptrul şi verifica sacul cu dinţi de Dragon.

Nina privi atentă apa solidă: avea o culoare indefinibilă, cu nuanţe albastre şi verzi. Neclintită şi misterioasă, bariera era poarta de intrare către spaţiul infinit.

Max îngenunche şi atinse acoperişul submarinului, roşu şi foarte lucios. Şi abia în clipa aceea copii îşi dădură seama că pe părţile lui laterale era o inscripţie enormă de

argint:

Fkă TWJ Ak

— *Flatus al Abisurilor*? Ciudat nume pentru un submarin. În latină, asta înseamnă „răsuflare, respiraţie”. Şi n-are nimic de-a face cu apa, observă Fiore traducând imediat.

— E un zubmarin mai zpecial. Magic! O ză vedeţi, zise Max învârtind cu mâinile lui metalice o ciudată manivelă verde.

Turela din centrul acoperişului Răsuflării se deschise şi Quaskio rămase să privească, mişcându-şi doar coada. Mai înainte de a coborî pe scara îngustă care ducea în burta submarinului, Max văzu pe prima treaptă o foaie de hârtie violet. O luă de jos: era pentru Nina 5523312.

— E pentru tine, îi zise Max dându-i foaia.

Tânăra alchimistă citi cu atenţie: era un bilet de la Eterea.

Weiifie ca/e să ajz/a-ţi ia cafia/a/ misiunii. Omfircună cu C” 4 ia<x.

şi cu frrivlenii lăi ai veuşif să răx/welifiină aici. QQ/cum Ire/mie să faci u/n /ucwu i/m/wv/ani. A’ui G/nandăj frune-zie

Sanari/n, azici sfivifinăfeşiize cu numere e/în be/ul (-şz//ia Păzicăfie bariera fie cave a itexi fl/n fala fa.

oMi le tn-r-c-a, faii/e imw vătfrivne în fiicioave şi nu ikw dispărea. CSdfvoi scoale din auibunaK <pândeie/) cu/J sH/ca/ meaejfic fie caw Iv l-a dat OUstilia, şi scrie fie a/lă codu/ celei de a, aira (a/dine şi cuăpinle/e (fcinia Sevia. Omedial ce ai is/iwifotitaceastă ofwvafsiuwe, în/ră infircă//nă cu fwielenii l-ai în lăâufaawea, OŞ$bisori/<ar. Q/tăaa; va şi-i ce să facă. a/ălo-le <x/căimică fdăcuiăf

Nina urmă indicaţiile Marii Mame Alchimiste sub privirile atente ale prietenilor ei. Când scoase Condeierul, îşi aminti să învârtă bucla de aur, aşa cum îi spusese Alchicartea de Tarot Sia Justiţia, ca să facă să iasă o peniţă de aur dintr-un capăt al ciudatului obiect magic. Privind fâşiile care stăteau drepte pe barieră, scrise pe apa solidă codul 6065511.

Numerele gravate în apă deveniră enorme, înghiţind fâşiile, şi bariera tremură de parcă era făcută din gelatină. Cu teamă, Nina mai scrise: Scinta Levia.

Îndată ce ultima vocală se întipări pe marea solidificată, Condeierul alunecă din mâna Ninei şi, ca un proiectil, se înfipse în apă. În aceeaşi clipă, Cupa lui Shandă se topi şi în aer rămase suspendat doar conţinutul ei: o mică picătură de apă albă şi albastră. O dâră de lumină violet încercui picătura celei de a Patra Taine şi o purtă în interiorul barierei.

Încă o dată, copiii fuseseră părtaşi la un eveniment alchimic foarte rar: eliberarea ultimei Taine.

Max le făcu un semn şi coborî degrabă scăriţa, intrând în submarin. Nina îl urmă şi, împreună cu ea, şi ceilalţi. Capacul submarinului se închise ermetic lăsându-l afară pe peştişorul albastru-verzui. Odată coborâţi pe scara îngustă, copiii se treziră în sala maşinilor din *Răsuflarea*. Prin hublouri îl văzură pe Quaskio care râdea şi îşi mişca aripioarele înotătoare; cu un salt, intră şi el în barieră şi dispăru într-o clipită.

Nina se îngrijoră, dar Max o linişti pe dată.

— Şi noi vom intra acum în apa zolidificată. Vom părăzi Univerzul Omeneze pentru a intra în Univerzul Alchimic pe care tu îl cunoşti, nu-i aşa?

— Vrei să spui că o să intrăm în apa aia ciudată şi o să ne trezim zburând către Xorax? întrebă Nina, care nu se simţea tocmai în largul ei.

— Exact! Dar acum tu şi ceilalţi trebuieză vă aşezaţi şiză ztaţi nemişcaţi. Eu voi fi cel careză conducă zubmarinul Răsuflarea, explică iute Max.

— Bine. O să facem cum vrei tu, răspunse Nina privindu-şi prietenii.

Puştanii se aşezară pe o bancă lungă de lemn negru, de care erau fixate nişte centuri.

— Legaţi-vă centurile de ziguranţă şiză nici nu rezpiraţi! ordonă Max care se mişca sprinten printre comenzile submarinului.

Fiore ţinu în braţe bolul Sallia Pitică, absolut înfricoşat.

— Îmi trebuie dinţii de Dragon, adăugă Max pe neaşteptate.

Dodo îi întinse sacul androidului, zicând:

— Dar e... e... chiar ştii să le... e... conduci chestia asta?

— Zigur! L-am conztruit noi, androizii, răspunse Max din cale-afară de bucuros.

— Submarinul ăsta l-aţi construit pe Xorax? întrebă Cesco uluit.

— Da. Şi acum pregătiţi-vă, a Şazea Lună ne aşteaptă.

Max era beat de bucurie.

— MERGEM PE A ŞASEA LUNĂ?! exclamară în cor Dodo, Cesco, Fiore şi Roxy.

— Exact!

În acel moment, Max apăsă pe două butoane de pe peretele din dreapta al submarinului şi, ca prin farmec, din podea ieşi o cârmă foarte ciudată, toată din aur. Androidul coborî o manetă şi din tavanul *Răsuflării* se lăsă în jos un periscop de cupru.

Apoi puse dinţii de Dragon în unsprezece găurele din podea. Fiecare corespundea uneia dintre cele unsprezece elice, iar dinţii foloseau ca să le pună în mişcare. Mici nori de aburi roşu ieşiră din două ştuţuri laterale şi, în clipa aceea, Max anunţă:

— Plecarea!

Submarinul plecă şi intră cu botul în apa solidificată: într-o fracţiune de secundă Răsuflarea Abisurilor părăsi Universul Omenesc şi intră în Universul Alchimic.

Copiii priviră afară prin hublouri şi văzură grămezi de apă, nori, dâre de lumină şi miriade de mici frânturi de stele.

Răsuflarea înainta foarte repede, pereţii se cutremurau şi sala maşinilor părea pe punctul de a exploda din clipă în clipă.

Max ţinea cu o mână cârma, iar cu cealaltă periscopul.

— Acum pentru noi timpul nu va exizta. Doar pe Pământ vor trece minutele, orele şi zilele.

— Dar cum aşa? Ai spus că pentru a cuceri a Patra Taină trebuie ca timpul să treacă normal şi pentru noi, îl întrerupse Nina.

— Până în Atlantida aşa a fozt. Acum tu ai Cupa lui Zhandă şi trebuieză lăzăm Taina Apei într-un loc anume al Univerzului Alchimic. Şi tu ştii bine că aici timpul nu exiztă, explică serios Max-lOpl.

— Da. Bunicul Misa are mereu dreptate. Timpul slujeşte, dar nu există. Este o regulă a alchimiei. Este regula planetei Xorax, zise Nina privind afară prin hublou.

— Dar pe Pământ zilele vor trece. Suntem siguri că

ne vom întoarce la Veneţia la timp? Pe scurt, oare l-or fi băgat la închisoare pe Karkon?

La întrebările lui Roxy se adăugă cea a lui Cesco:

— Şi părinţii noştri oare ce vor crede văzând că nu ne întoarcem? întrebă el cu o figură îngrijorată care îl sperie şi mai tare pe Dodo.

— Pe X… X… Xorax totul e de!… 1… lumină. Noi nu p… p… putem să mergem acolo, se bâlbâi prietenul cel roşcovan.

— Aveţi sceptrele magice. Şi am ajuns împreună până aici. Acum cred că Eterea chiar că va vrea să vă cunoască, zise Nina zâmbind.

— Ne vom întoarce la Veneţia curând şi totul ze va izprăvi. Nu vă faceţi griji.

Androidul trase de două ori de manetă şi, pe neaşteptate Răsuflarea îşi încetini cursa.

— Ce se întâmplă? Am şi ajuns? întrebă Fiore.

— Am ajunz în punctul cuvenit, zise androidul vădit fericit.

Capacul submarinului se deschise dintr-odată şi copiii îşi desfăcură centurile de siguranţă strigând:

— SĂ IEŞIM!

Max îi opri.

— Tot ceea ce ze va întâmplă acolo afară va fi pentru voi o experienţă ce nu ze va putea repeta. Nu vă fie frică. Acum, a Patra Taină a fost predată.

Dodo se scărpină în cap. Cesco îşi potrivi ochelarii, Roxy strănută şi Fiore mângâie bolul care încă plângea pentru pierderea prietenei ei, cădiţa. Nina urcă prima scara îngustă şi, când fu pe acoperişul roşu al *Răsuflării*, trase adânc aer în piept.

— Pe toate ciocolatele din lume! Suntem în centrul Universului Alchimic!

Afară, în aerul dens, dar uşor, în mijlocul apei amestecate cu lumină, între materie şi energie, minunăţiile

Universului Alchimic se aflau în faţa ochilor celor cinci copii. Mii şi mii de rândunele îi ajungeau din urmă ciripind, şi cântul lor ascuţit se împrăştie în spaţiul infinit.

— Rândunelele! Dar cum e cu putinţă?

Cesco nu-şi credea ochilor. Păsările de pe Pământ ajungeau acolo în stoluri şi zburau fericite în acea parte a universului unde domneau doar magia şi alchimia.

— Taina Apei a fost eliberată şi acum rândunelele duc gândurile copiilor pe Xorax. A Şazea Lună ezte zalvată! strigă Max rotindu-şi ameţitor urechile în formă de clopot.

— Am izbândit!!!

Roxy săltă de bucurie şi o îmbrăţişă pe Nina. Dodo luă mâna lui Max şi se emoţionă până la lacrimi, în vreme ce androidul le arăta ceva, privind în sus.

— Iată, zozeze! Zozeze şi balenele!

Îşi ridicară capetele cu toţii şi, în mijlocul miilor de rândunele, văzură ivindu-se cinci balene enorme. Înotau… zburau, în atmosfera densă de apă şi nori.

— BALENE ZBURĂTOARE?! exclamă Cesco scoţându-şi şi punându-şi la loc ochelarii.

— N-am mai văzut aşa ceva!

Fiore nu izbutea să-şi dea seama dacă acela era, într-adevăr, un loc real.

Nina înălţă Taldomul şi, cu lacrimi în ochi, zise:

— Sunteţi foarte frumoase!

Cele cinci balene se apropiară de *Răsuflarea Abisurilor* şi copiii o recunoscură pe Megara, Marea Balenă Albă pe care o întâlniseră mai înainte de a ajunge în Atlantida. Greoiul cetaceu adusese cu sine patru balene mai mici, trandafirii, de toată încrederea.

Megara dădu din cap şi împroşcă în aer un jet de apă fluorescentă. Max îi răspunse cu o plecăciune în semn de salut.

— Eu şi Nina ne vom urca pe zpinarea Megarei. Pentru voi patru e câte o balenă de fiecare. O să vedeţi cât

va fi de fantaztic să zburaţi-înotaţi prin Univerzul Alchimic, zise androidul sărind pe botul drăgălaşei Balene Albe.

Cântul rândunelelor făcu şi mai fericită această călătorie fantastică în care tinerii alchimişti se pregăteau să purceadă. Nina sări pe Megara şi se aşeză lângă Max, Cesco îi dădu un brânci fricosului de Dodo care se temea să nu cadă în gol, băiatul cel roşcovan îmbrăţişă puiul de balenă care îl privi cu drag şi, de bucurie, împroşcă în înalturi cu un jet de apă din vârful capului.

Cele cinci balene erau gata de drum şi, când Nina ridică Taldomul, şi ceilalţi îşi luară în pumn sceptrele.

— A Şasea Lună, venim! strigă nepoata profesorului Misa, făcând ochii mari.

Balenele îşi mişcară cozile enorme şi înotară zburând împreună cu rândunelele.

Între miriade de stele, planete mari şi mici, comete de argint şi fluvii de meteoriţi, galopul balenelor şi zborul rândunelelor se pierdură în imensitatea infinitului. Mii de luni străluceau şi mii de sori le iluminau drumul, în vreme ce fulgere scânteietoare venind din galaxii străpungeau orizontul Universului Alchimic.

Fiore se ţinea strâns de balena ei, în vreme ce bolul Sallia Pitică sărea de colo-colo încercând să-şi menţină echilibrul. Curenţii de aer formau valuri gigantice care semănau cu cele ale unui ocean. Roxy râdea şi aerul rece îi zburătăcea pletele cârlionţate şi blonde. Cesco îşi ţinea ochelarii lipiţi de nas de teamă să nu-i piardă în vreme ce privea extaziat scena care i se desfăşura în faţa ochilor. Şi Dodo? Era ca hipnotizat, privea ţintă stelele şi galaxiile, şi în ochii lui se vedea doar vraja frumuseţii universului.

Nina zbura cu braţele ridicate, ca pentru a întâmpina cu drag tot Binele din Galaxia Alchimidia, cometele şi planetele misterioase care se roteau uşor şi păreau să-i dea o forţă niciodată avută înainte. În suflet simţea o dragoste foarte mare pentru bunicul ei care o învăţase să

preţuiască valoarea vieţii: valoarea cuceririi lucrurilor.

Lui Max îi radia chipul de bucurie, şi pentru că ardea de nerăbdare să se întâlnească iar cu vechii săi prieteni androizii, cu xoraxienii şi, mai cu seamă, cu profesorul Mişa.

— Priviţi acolo jos, strigă Nina arătând un halou de lumină verde smarald. Aceea e planeta Xorax!

Balenele şi rândunelele se îndreptară către Cea de a Şasea Lună, în vreme ce melodia Notei a Opta începu să răsune limpede. O dâră de pulbere de diamante le arăta calea de urmat şi, când grupul fu aproape, spectacolul de lumină

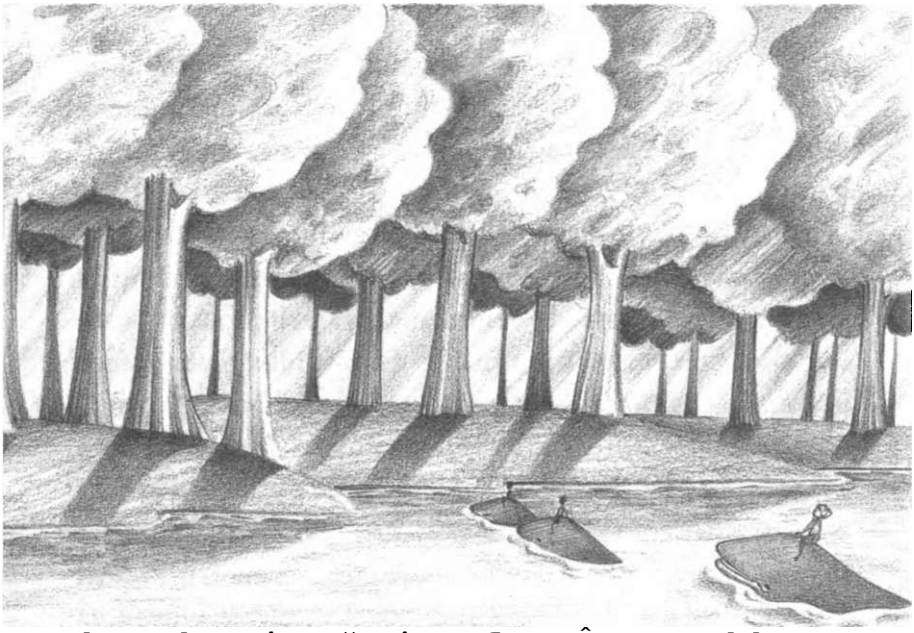

şi culoare li se întipări în suflete. În spaţiul luminos nu strălucea doar un soare, ci trei. Cea de a Şasea Lună scânteia ca un giuvaier. Un plonjon, un zbor, un salt al fanteziei şi, cu ochii închişi şi gurile surâzânde, alchimiştii curajoşi intrară pe planeta alchimiei, unde spaţiul şi timpul sunt unul şi acelaşi lucru.

Ca prin farmec, balenele se treziră plutind într-o foarte ciudată mare albastră, în vreme ce rândunelele, cu aripile întinse, zburau în aerul încărcat de lumină verde şi trandafirie.

Când copiii şi Max deschiseră din nou ochii, avură o senzaţie unică: vocea nu mai era de folos. Cuvintele nu aveau sunet. Singurele zgomote care se auzeau erau

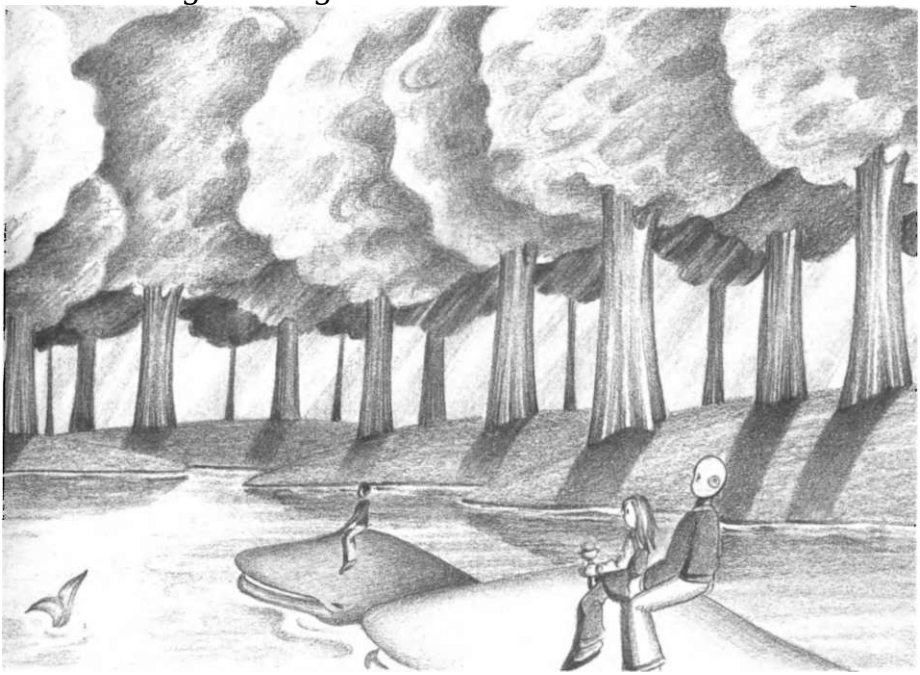

ciripitul rândunelelor, clipocitul misterioasei mări albastre şi muzica Notei a Opta.

Pe Xorax, singurul mijloc de comunicare era telepatia. Nina şi Max fură singurii care nu se simţiră stânjeniţi de acest lucru, fiindcă ştiau deja ce să facă.

Conta doar un lucru: gândul. Doar cuvintele gândite aveau un înţeles, doar energia minţii era importantă.

Pentru prima dată, Dodo înţelese că îşi putea îndrepta gândurile către ceilalţi fără a se mai bâlbâi, Fiore începu să râdă, iar Roxy şi mai şi. Cesco îi privi pe Nina şi

pe Max, şi nu izbuti să spună nimic, atât de mare îi era uluirea. Bolul Sallia Pitică rămase mut – cum era un obiect magic creat de LSL, nu ar fi putut niciodată intra în contact cu fiinţele de lumină, chiar dacă, pe parcursul călătoriei, fusese cuminte şi îi ajutase pe tinerii alchimişti.

Nina privi în jurul ei fără a reuşi să se orienteze. Nu mai fusese niciodată pe marea din Xorax, văzuse doar lăculeţul unde înota de obicei Quaskio. Şi în acea clipă înţelese: poate că aceea nu era, de fapt, o mare, ci chiar lacul!

„Aşadar, suntem aproape de Pădurea Koranna!” gândi ea fluturând Taldomul.

Şi aşa era. Balenele pluteau chiar pe lacul albastru al misterioasei şi interzisei păduri de pe Cea de a Şasea Lună.

Gândul Ninei fu priceput de toţi şi Dodo, cu ochii holbaţi, gândi:

„Koranna! Păi atunci suntem chiar pe Cea de a Şasea Lună!

— Da, Dodo. Suntem! răspunse Nina cu entuziasm.

— Şi unde e Eterea? Şi profesorul Mişa? întrebă Roxy ca o mitralieră.

— Şi Tadino de Giorgis şi Birov… nici Fiore nu mai avea răbdare.

Max interveni liniştindu-i pe copii şi Dodo îşi dădu seama că androidul îşi trimitea gândurile tot folosind litera „z” în loc de „s”.

— Ztaţi liniştiţi. Nu-i încă momentul ză vedeţi pe nimeni. Aceazta e intrarea în mizterioaza Pădure Koranna şi trebuieză ztaţi calmi.

— Dar de ce eu nu mă bâlbâi cu gândul, iar tu ai încă obişnuitul defect de pronunţie? întrebă băiatul cel roşcovan.

Max se încruntă.

— La mine nu-i un defect. Eu gândeze şi vorbeze aşa!

Dodo îşi plecă privirile şi aproape că se ruşină de gluma lui. Nina şi ceilalţi râseră, Cesco îi dădu un ghiont lui Dodo, care se făcu roşu ca racul.

— Aşadar, ce se face acum? întrebă Roxy mângâindu-şi balena.

Nina dădea să răspundă, când Cesco începu să se agite arătând spre un trunchi gros de copac care plutea singuratic. Megara îl văzu şi, mişcându-şi coada, înaintă repede. Max se aplecă şi văzu că pe trunchi era o scrisoare. Pentru Nina.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni deschise plicul şi, cu inima bătându-i cu putere, descoperi că era de la Eterea.

Citeşte din nou Documentul Dragonului Înfocat şi fii vrea ce beleuie să fuer. Yin şi Yang rămează uzmuzuri. Numai aşa Horax vă va putea primi pe tine, pe Max şi pe cei patru tineri alchimişti

f!

l

Ca de obicei, Eterea fusese un pic misterioasă cu explicaţiile. Nina se concentră cât putu şi se gândi la celelalte scrisori de filosofie alchimică ale Marii Mame Alchimiste, precum şi la scrisorile de la bunicul Mişa. Fiecare mesaj cuprindea idei importante. Şi de această dată trebuia să chibzuiască foarte atent.

Scoase din buzunarul pantalonilor Documentul Dragonului înfocat, scris pe hârtie de orez, şi îl reciti cu calm.

Copiii şi Max o priveau curioşi, aşteptând un semn din partea ei.

Nina îşi ridică ochii de pe foaia de hârtie şi, privindu-i pe toţi, îşi lansă gândul telepatic.

— Eterea mi-a spus să recitesc *Documentul Dragonului*. Aici stă scris că unirea contrariilor creează echilibrul vieţii. Vă amintiţi de Yin şi Yang?

Cei patru copii făcură semn din cap că da, iar Max îşi

roti urechile în formă de clopot.

— Bine, continuă Nina făcând sul documentul, acum trebuie să găsim contrariile.

— Contrariile a ce? zise Cesco trimiţându-şi telepatic gândul către Nina.

— Nu ştiu. Asta-i problema, fu răspunsul imediat al fetiţei Celei de a Şasea Luni.

— Priveşte în jurul tău. Ce vezi? interveni Max, care voia să o ajute.

— Văd… pe voi, apa, balenele şi rândunelele, zise Nina desfăcându-şi larg braţele.

— Exact. Contrariile zânt aici, răspunse Max făcând pe misteriosul.

— Ce tot spui? reacţiona pe dată Roxy, fără să-şi dea seama de faptul că gândul ei fusese auzit de toţi ceilalţi.

— Care contrarii? adăugă Fiore săltând uşor pe spinarea balenei.

— Noi am zburat-înotat. Am traverzat aerul şi apa deopotrivă. Acezte două lucruri nu vi ze par contrarii?

Spusele lui Max îi luminară pe copii.

— Da, e adevărat! gândiră toţi deodată.

— Aşadar, aerul şi apa sunt contrarii şi… şi balenele şi rândunelele pot fi animale „opuse”. Balenele trăiesc în apă, iar rândunelele, în aer, adăugă Nina zâmbind.

Megara îşi mişcă enorma ei coadă pentru a-i arăta Ninei că spusese un lucru corect. Un stol de rândunele zbură printre copii şi apa lacului din Koranna începu să se vălurească uşor.

— Corect! exclamă Max aplaudând.

Nina îşi ridică Taldomul şi două rândunele se aşezară pe el. Ca urmare, şi ceilalţi tineri alchimişti făcură la fel şi pe sceptrele lor se aşezară alte rândunele. Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi puse pe capul Megarei Taldomul cu cele două păsărele şi Marea Balenă Albă deschise gura enormă, aruncă în aer un jet de apă şi începu să scoată un sunet

ciudat.

Când cei patru prieteni făcură şi ei acelaşi gest, într-o clipită corul celor cinci balene răsună în aerul verde şi trandafiriu din Pădurea Koranna. O alchimie minunată se împlinea în faţa ochilor tinerilor curajoşi şi Max, cu zâmbetul pe buze, se ridică în picioare ducându-şi braţele către înalturi, unde sute de rândunele zburau libere. Cesco stătea nemişcat, asemenea celorlalţi. Era pe cale să se petreacă un lucru cu adevărat extraordinar: balenele îşi uniseră glasurile într-un singur cor.

Marele eveniment avea loc acolo, în faţa ochilor lor: Xorax îi întâmpina.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cântecul balenelor şi

pădurea Koranna

Cântecul melodios al balenelor se răspândi peste tot ca un parfum, pătrunzând în fiece lucru. Uriaşii copaci din Pădurea Koranna, care împrejmuiau lacul, se luminară pe dată şi strălucirea deveni atât de puternică, încât copiii îşi simţeau pielea străbătută de forţa luminii. Sute de rândunele se strânseră laolaltă pe cerul verde şi trandafiriu dând naştere unui cerc enorm în interiorul căruia se formară două cuvinte chinezeşti: Yin şi Yang. Armonia contrariilor domnea în atmosfera de pe Xorax, aşa cum ceruse Eterea. Tinerii alchimişti erau uluiţi, nimic nu i-ar fi putut îndepărta de acea scenă atât de nemaivăzută.

Când cuvintele chinezeşti dispărură, se iviră, unul după altul, numele celor patru Taine care eliberaseră gândurile copiilor de pe Pământ.

Primul fu Atanor: interiorul cercului creat de rândunele se umplu de flăcări.

A T *A l*: *t* 13 S P 13 – O

Al doilea fu Hauă: aerul dens şi transparent făcu să se mişte cercul.

KAVA Ali

Al treilea fu Humus: o brazdă de pământ verde smarald pluti în înalturi, în vreme ce rândunelele rămâneau strânse una lângă alta, păstrând forma cercului magic.

kmos *tăirtitfr*

În cele din urmă, apăru numele celei de a Patra Taine, Shandă, şi un văl de apă fluorescentă rămase atârnat pe cerul xoraxian.

JHAM & *A* Aţă

Totul se rezolvase. Misiunea era îndeplinită. Cele patru Taine ferecate de vicleanul Karkon se întorseseră pe Cea de a Şasea Lună şi Alchimia Luminii îşi reluase nesfârşitul şi veşnicul ei drum. Lacrimi de bucurie brăzdară chipurile copiilor şi Max dansă pe spinarea Megarei, care îşi mişcă uşor enorma ei coadă.

Balenele continuară să cânte şi, când rândunelele sparseră cercul zburând voioase, izbucni o muzică suavă şi puternică: în sfârşit, Nota a Opta răsună în Universul

Alchimic. În depărtare, către capătul lacului din pădure, mii de luminiţe se aprinseră una după alta. Balenele începură să înoate în ritmul muzicii, mişcându-şi la dreapta şi la stânga cozile enorme. Când ajunseră la ţărm, cei cinci copii şi Max văzură un lucru extraordinar: luminiţele acelea nu erau nimic altceva decât muzicanţii planetei Xorax. Orchestra aceea, foarte mare, cu trei dirijori, cânta Nota a Opta. Muzicanţii erau foarte concentraţi şi simfonia cuprinse întreaga planetă Xorax. Harpe, violine, flaute şi piane – toate erau acolo, în faţa ochilor neîncrezători ai noilor vizitatori ai Celei de a Şasea Luni.

Nina îl privi pe Cesco şi îi zâmbi. El îşi ţinea ochelarii pe nas şi, cu uimire, îşi desfăcu larg braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă întreaga dragoste a acelei muzici atât de minunate. Ţinând strâns în braţe balena ei, Roxy trase

adânc aer în piept, iar pe chipul lui Fiore se prelinseră lacrimi de bucurie. Dodo bătu din palme şi, curajos, se ridică în picioare stând în echilibru pe balena care cânta fără încetare.

O adiere de vânt călduţ mângâie pletele Ninei şi în acea clipă marea orchestră se opri din cântat. Pe ţărm apăru o siluetă subţiratică, înaltă de vreo trei metri: era Eterea, Marea Mamă Alchimistă. În faţa ei pluteau în aer cele trei cuburi magice ale Notei a Opta. Eterea le strânse în mâini şi, cu ochii ei mari şi albaştri, o privi pe Nina şi începu dialogul telepatic.

Fii binevenită, Nina ai ajung la noi împreună cu prietenii tăi fi aceasta este o Je negfirşită bucurie.

Întreaga planetă Xorax e în Sărbătoare, iar Pădurea JCoranna ţi-a dezvăluit trecerea Secretă care dace la Tărâmul Universului Alchimic.

După Insula Paştelui\ Cgiptul antic.

Vhinunăţiile poporului Vhaya

Şi vraja misterioasei Atlantide, ai ajuns aici

Cea de a Şasea tună este Salvată.

Gândurile copiilor de pe Pământ sunt libere.

Tu ai izbutit să cucereşti binele cel Vhai de preţ care există: libertatea.

Vino lângă mine, trebuie să-ţi dau un dar de foarte Vhare preţ.

Eterea îşi plecă privirea şi Nina se apropie temătoare, în vreme ce prietenii ei stăteau tăcuţi să privească acea făptură ciudată făcută doar din energie luminoasă. Era pentru prima dată că se aflau în faţa Marii Mame Alchimiste. Până atunci o văzuseră mereu doar pe ecranul gigantic din Acqueo Profundis, atâta vreme cât le dăduse sfaturi preţioase.

Eterea o întâmpină pe fetiţa care tremura. îmbrăţişarea fu puternică. Nina simţi că este învăluită de o lumină plină de iubire. Marea Mamă Alchimistă îi înmână

tinerei nepoate a profesorului Misa cele trei cuburi şi o foarte preţioasă foaie de aur. Apoi spuse:

Cele trei cuburi vor cânta pentru tine} fota a Opta când vei dori.

Acum, în faţa noastră, a tuturor xoraxienilor şi a prietenilor tăi, citeşte cu mintea ce stă scris pe această foaie de aur

Sunt cele Şapte Qeguli ale lui Pax: Fax e tevhelia Libertăţii.

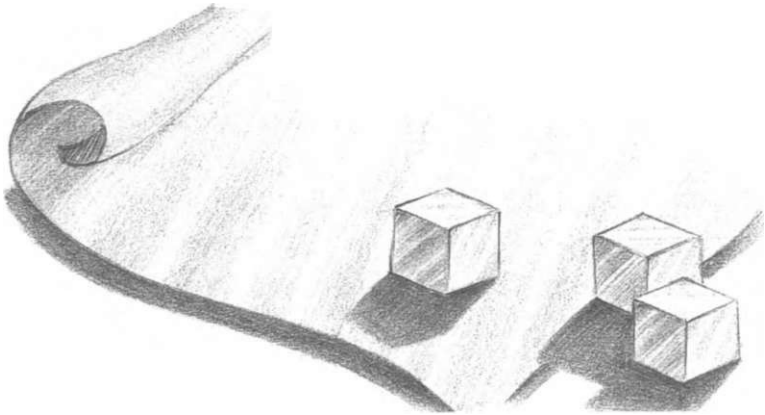

t) dar când le vei citi în faţa copiilor Jepe Pământ întreg Căul va dispărea şi, în cele Jin urmă, Va domni Lumina: binele Suprem. Copiii din toată lumea vor fi, aşadar, păzitorii Păcii

Nina făcu vreo doi paşi, luă cu teamă cuburile şi le băgă în buzunar, apoi, cu gingăşie, apucă foaia de aur şi, întorcându-se către prietenii ei, citi în tăcere frazele care ajunseră pe dată în minţile celor care erau de faţă.

Nina isprăvi de citit importantul document despre Pax şi pe dată cei patru prieteni coborâră de pe balene, şi, pentru prima oară, puseră piciorul pe pământul din Pădurea Koranna. Cu pas uşor, se alăturară Ninei şi îşi continuară mersul până se găsiră în faţa Etereei. Marea Mamă Alchimistă se înălţă la cer şi pluti veselă în aer. Mii

de xoraxieni se iviră din spatele copacilor răspândind în jur o lumină albăstrie şi verde. Fiore o luă de mână pe Roxy, Cesco îi îmbrăţişă pe Nina şi pe Dodo.

Max făcu vreo câteva salturi către un grup de xoraxieni, rugându-i să se alăture tinerilor alchimişti.

FOAIA DE AUR A CELEI DE A ŞASEA LUNI

CELE ŞAPTE REGULI ALE LUI PAX

1 – Legile oamenilor se vor întemeia pe respect şi pe imaginaţie.

2 – Nimeni nu va putea opri ideile care duc spre Pace.

3 – Copiii sunt şi vor fi mereu deţinătorii libertăţii.

4 – Apa, Pământul, Focul şi Aerul vor hrăni existenţa omenească.

5 – vântul fanteziei nu va mai fi nicicând prizonier, fiindcă nimeni nu va şti unde se naşte şi unde moare sufletul Vieţii care dintotdeauna se răspândeşte în Univers.

6 – Ochiul Secret al Atlantidei va rămâne deschis, astfel încât fluxul magic al armoniei să continue să ţină trează seninătatea.

7Rândunelele şi Balenele vor zbura şi vor înota pentru Binele Pământului.

Nu este admisă FALSITATEA. ADEVĂRUL se află doar în PAX.

Noi, locuitorii de pe Xorax, suntem VEŞNICIA. Suntem TOTUL care anulează NIMICUL. Noi suntem deţinătorii LIBERTĂŢII şi ai FANTEZIEI. Doar copiii de pe PĂMÂNT vor putea fi chezaşi ai ARMONIEI universului. Şi dacă RĂUL se va face din nou simţit, alchimia luminii va fi gata să lupte din nou.

Q/ftarea, Q/ftwmă CÂimula de fie Bfâwaje.

Când făpturile de lumină fură la un pas de copii, aruncară de jur-împrejur foarte înmiresmatele petale de flori de misyl. Eterea mângâie botul drăgălaş al Megarei şi

apa din lac se făcu argintie. Balenele îşi luară rămas-bun cu un cor de voci şi se scufundară în apă, dispărând într-o clipă. Rândunelele se strânseră laolaltă pe cer şi zburară împreună către Mirabilis Fantasio.

Copiii priviră în jurul lor, în vreme ce lumina unui curcubeu sclipitor se răspândea către Eterea. Cu nasurile în sus, văzură cei trei sori şi cele cinci luni care străluceau pe cerul plin de mister al Celei de a Şasea Luni. Spectacolul era cu adevărat extraordinar, niciodată înainte cei patru prieteni veneţieni nu mai văzuseră strălucind sori şi luni laolaltă. Nina era mândră că îi adusese până acolo, că trăise împreună cu ei o aventură de necrezut, plină de riscuri şi de primejdii. Albastra mantie înstelată, pământul verde smarald, luminile fluorescente şi zâmbetele xoraxienilor erau răsplata dreaptă şi cuvenită după atâtea greutăţi şi chinuri.

Marea Mamă Alchimistă îi făcu un semn Ninei, care o urmă fără să se mai teamă, împreună cu ceilalţi.

Cei cinci tineri şi Max ieşiră din Pădurea Koranna şi intrară în schimbătoarea planetă alchimică. Dealurile de diamante şi smaralde, de rubine şi de goasil străluceau peste tot. Ciudate clădiri de lumină solidificată făceau peisajul încă şi mai vrăjit.

Cesco o bătu pe umăr pe Nina şi o întrebă cu gândul:

— Acum unde mergem? 11 vom vedea pe bunicul tău Misa?

— Sper că da. Ard de nerăbdare să-l strâng în braţe, răspunse emoţionată fetiţa.

Dodo se simţea fericit şi privea totul cu cea mai mare curiozitate, strângând pietre preţioase şi flori de misyl. Roxy mângâia plantele de corăbiuţă reamintindu-şi că, mâncând acele frunze, îşi luase zborul pentru a ajunge în Turnul de la Toledo, unde se afla închisă adevărata mătuşă Andora. Fiore deschise gura ca şi cum ar fi vrut să strige de bucurie şi începu să alerge către Săltăreţ. Marele pui

galben de pe Xorax făcu două sărituri şi se rostogoli pe jos împreună cu fetiţa. Unduieţul se aşeză pe creştetul lui Cesco, iar Quaskio ţopăi către Dodo, care ţinea bolul Sallia Pitică, cu totul uluit de ceea ce se întâmplă. Clingelang sosi scoţând obişnuitul lui zgomot şi, cu penele lui violet şi albăstrii, o gâdilă pe Nina.

Eterea plutea în zbor printre copii şi animalele magice, de parcă s-ar fi jucat. Deodată se opri şi, ridicând mâinile, făcu o dâră de lumină roşie. Prietenii se opriră locului, închizând ochii din cauza luminii orbitoare.

Când îi redeschiseră, avură o surpriză foarte mare: profesorul Mihail Mejinschi, Birian Birov şi Tadino de Giorgis erau acolo, strălucitori şi foarte frumoşi.

Primul care vorbi prin telepatie fu chiar bunicul Misa. Ochii lui albaştri erau umezi de emoţie.

— *Moia Ninocica*, dragii mei copii! Veniţi lângă mine, vreau să vă strâng în braţe. Vreau să vă mulţumesc. Aţi fost destoinici şi curajoşi.

Nina se aruncă în braţele bunicului. Simţi o căldură nesfârşită. Cesco şi Dodo îşi întinseră mâinile ca să atingă lunga barbă albă a profesorului, dar simţiră doar o gâdilitură uşoară. îşi dădură seama că Misa era în întregime de lumină şi nu avea trup. Fiore îl privi pe Birian Birov, care îi făcu cu ochiul. Tadino de Giorgis mângâie pletele cârlionţate şi blonde ale lui Roxy şi zâmbi duios.

— Bunicule, am reuşit! Acum te poţi întoarce acasă. Nu-i aşa?

Nina stătea cu sufletul la gură şi nădăjduia într-o confirmare.

— Draga mea Nina, ştii bine că nu pot. Acum, viaţa mea e aici. Dar nu trebuie să plângi. Voi vă veţi întoarce pe Xorax ori de câte ori veţi vrea, răspunse bunicul Misa.

— Şi noi vom deveni de lumină? întrebă grabnic Dodo.

— Nu. Sper ca lucrul acesta să se întâmple cât mai

târziu cu putinţă, spuse sec Tadino de Giorgis, care nu se aştepta la o asemenea întrebare.

— De ce? întrebară curioasă Fiore şi Roxy.

— Fiindcă Alchimiştii Buni devin de lumină doar când mor. Şi voi, de bună seamă, aveţi încă viaţă lungă de trăit.

Răspunsul precis al lui Tadino îi lăsă înmărmuriţi pe copii.

— Dar, după aia, vom deveni de lumină sau nu? întrebă Roxy cu insistenţă.

— Despre asta vom vorbi peste puţin timp, spuse cu calm bunicul Mişa, mângâindu-şi barba.

Birian Birov se apropie de Cesco şi îi strânse mâna.

— Trebuie să te felicit. Eşti un tânăr alchimist cu mari calităţi. Cred că o să ajungi departe.

Băiatul făcu ochii mari şi, cu un aer mulţumit, se întoarse către Nina care îl privea cu mândrie.

În acea clipă, bolul Sallia Pitică din braţele lui Dodo avu o tresărire şi băiatul cel roşcovan îl linişti.

Abia atingându-l, Tadino de Giorgis începu să vorbească serios:

— Formule alchimice şi magice o să mai născociţi voi, dar cred că bolul acesta vă va fi mereu prieten, chiar dacă a fost construit de o fiinţă vicleană. Din fericire, marchizul Loris Sibilo Loredan nu mai există. Şi acesta tot meritul vostru este.

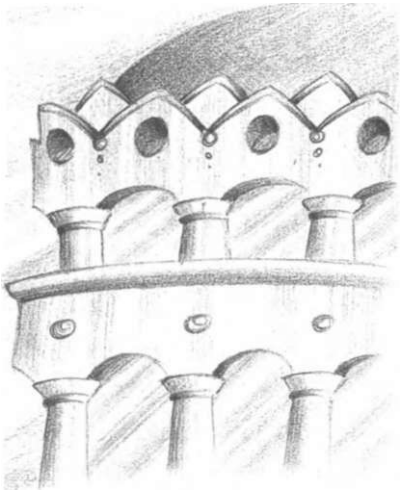

Nu ne-am fi închipuit în veci că LSL se va transforma într-un Şarpe cu Pene. Acum, din fericire, necazurile s-au isprăvit. Şi contele Karkon la

d'Oro e aranjat, adăugă Cesco dându-şi un aer important.

— Contele Karkon… da… da… spuseră Birian Birov şi Tadino de Giorgis, făcând nişte mutre ciudate.

Profesorul Misa îi lăsă pe copii să stea de vorbă cu cei doi mari alchimişti, îşi luă de mână nepoţica şi se îndepărtă câţiva paşi. Voia să-i spună ceva între patru ochi.

— Vino, Ninocica, fă o plimbare cu mine, zise bunicul apropiindu-se de Mirabilis Fantasio. Uite, vezi, acolo înăuntru se studiază noi formule alchimice. Acum, că gândurile copiilor sunt libere şi cele patru Taine au fost desferecate, viaţa pe Cea de a Şasea Lună şi pe Pământ va fi mult mai lipsită de primejdii.

Ochii albaştri ai bunicului Mişa se uitară în cei ai Ninei. O privire plină de dragoste şi de duioşie.

— Dar e cu putinţă să vizitez Mirabilis Fantasio? întrebă fetiţa, foarte curioasă.

— Nu. Cu siguranţă nu! În Mirabilis Fantasio pot intra doar alchimiştii şi magii buni transformaţi în lumină.

Înţelegi?

Bunicul era tulburat, dar trebuia să-i explice foarte bine Ninei de ce ea şi prietenii ei nu puteau intra în marele laborator xoraxian.

— Adică cei morţi! exclamă fără teamă fetiţa.

— Chiar aşa. Doar când ai murit şi trupul s-a transformat în lumină se poate trăi pe Xorax şi se poate lucra în Mirabilis Fantasio, explică limpede bunicul.

— Înţeleg. Atunci, de aia nu mi-ai spus niciodată „propoziţia finală”, cea pe care ai rostit-o tu atunci când te-a lovit Karkon în Vila Espasia. Cu acea propoziţie te-ai transformat în lumină şi ţi-ai lăsat pe Pământ corpul lipsit de viaţă. Ştii că m-am dus şi la mormântul tău. Ştiam că nu erai mort cu adevărat, dar îmi făcea atât de bine să-ţi văd fotografia şi să ştiu că trupul tău se afla acolo, sub pământ.

Nina vorbi în grabă şi încercă să strângă mâna de lumină a bunicului, chiar dacă simţea doar o înţepătură uşoară.

— Ai înţeles totul, draga mea Nina. Chiar aşa este. În scurt timp, Eterea vă va spune, ţie şi prietenilor tăi, conţinutul „propoziţiei finale”. Acum trebuie să îl ştiţi: sunteţi alchimişti în adevăratul sens al cuvântului. Dacă ar fi să se întâmple ceva vreunuia dintre voi, veţi şti ce să rostiţi în cazul unei primejdii de moarte.

Profesorul Mişa o sărută pe frunte pe nepoţica lui şi suspină.

În acel moment, Nina spuse doar un nume:

— José.

Bunicul se opri din mers.

— Da. José. O dezamăgire, aşa-i?

— Da. Foarte mare, răspunse nepoata.

— Ţii minte, îţi explicasem asta în *Scrisoarea despre Destin*, adăugă Mişa.

— Dar nu înţelesesem. Nu ştiam că José avea să treacă de partea lui Karkon. Acum am învăţat, bunicule.

Chiar că nu mă aşteptam să fiu trădată de profesorul spaniol.

Nina ridică din umeri şi pufni pe nas.

— Trădarea vine tocmai când nu te aştepţi, îi răspunse bunicul.

Fetiţa îşi plecă privirile şi întrebă:

— Când mă voi întoarce la Veneţia, ce va trebui să fac? Ştii, sunt foarte obosită, iar prietenii mei vor şi ei să se odihnească. Înţelegi, nu-i aşa?

— Sigur că înţeleg, răspunse bunicul, şi o să vezi că vei avea timp de joacă. Timp să-ţi trăieşti tinereţea. Dar eşti o alchimistă. O foarte bună alchimistă. Ţine minte asta!

Nina se opri în faţa porţii imense de la Mirabilis Fantasio şi privi marea stemă care era la fel cu cea de pe Jambir. Lumina solidificată a coloanelor şi a zidurilor clădirii alchimice era superbă.

— Tare aş vrea un lucru, zise fetiţa.

— Care? întrebă bătrânul profesor.

— Să locuiesc, în sfârşit, cu mama şi cu tata. Vreau să trăiesc cu ei în Vila Espasia. Crezi că se poate?

Chipul Ninei se întristă.

— Sigur! Chiar cred că te aşteaptă.

Zâmbetul bunicului Mişa o linişti pe nepoţică.

— Sunt deja la Veneţia? Păi atunci ştiu totul… ştiu şi de Karkon, de mătuşa Andora, de clona ei… şi de Carlo şi Liuba…

Nina se tulbură foarte tare.

— Linişteşte-te, linişteşte-te. Situaţia este sub control. Mai înainte de a te întoarce pe Pământ, trebuie să asişti la o ceremonie importantă, o mai temperă profesorul Mişa.

— Ceremonie? Care ceremonie? întrebă ea uimită.

— Cea organizată pentru cei patru prieteni ai tăi. O să vezi, va fi foarte frumoasă, şi, spunând acestea, bunicul

o luă în braţe, strângând-o la piept cu dragoste.

Nina îşi simţi trupul străbătut de uşoare descărcări electrice şi, uimită, privi cerul înstelat, lunile şi sorii. Trase în piept aerul înmiresmat de pe Xorax şi avu un sentiment de mare bucurie.

Când îşi puse din nou picioarele pe pământ, îşi dădu seama că sosiseră şi toţi ceilalţi. Într-o clipită, apărură xoraxienii, animalele magice şi Eterea.

În faţa uriaşei porţi de intrare în Mirabilis Fantasio se strânse un stol de rândunele şi, una câte una, păsările se aşezară pe coloanele marelui laborator alchimic xoraxian. Bunicul Mişa îşi ridică mâna dreaptă arătându-le tuturor steaua roşie din palmă, semnul alchimic pe care îl moştenise şi Nina, şi îşi îndreptă degetul arătător spre poarta lui Mirabilis Fantasio. O rază de lumină argintie ţâşni prin poarta întredeschisă şi apărură patru obiecte ciudate, plutind în aer. Poarta se închise imediat şi se auzi un cântec melodios.

Gughiul, pasărea magică de pe Cea de a Şasea Lună, sosi zburând lin, luă în cioc cele patru obiecte şi le dădu Etereei. Erau bucăţile ce lipseau din Taldomurile copiilor. Patru capete mici de aur care îl înfăţişau chiar pe Gughi.

Eterea se apropie de Dodo, Cesco, Roxy şi Fiore, care erau cu totul năuciţi, şi li se adresă telepatic cu un glas dulce şi suav:

Inc () îMi ºC () îi fi ridicaţi Zeeptrele.

Cei patru prieteni făcură întocmai şi, într-o clipă, cele patru capete de aur se aşezară zburând pe vârfurile

Taldomurilor. Un fulger negru şi verde făcu sceptrele să tremure şi, când copiii deschiseră din nou ochii, îşi dădură seama că aveau în mâini câte un Taldom Lux adevărat. La fel cu cel al Ninei. La fel cu cel pe care îl aveau toţi xoraxienii.

Fiore îl strânse la piept, Dodo îl privi înmărmurit, Cesco îl întoarse pe toate părţile, admirându-l, iar Roxy

încercă să apese pe ochii de goasil ca să tragă cu el. Eterea o opri pe dată.

} fuf Pe Cea de a Şasea tună nu. Se frage! Dragă Qoxy, pa trebui să înveţi să foloseşti acest Sceptru ca un adevărat alchimist foloseşte pentru a lupta, dar şi pentru a crea formule Yhagice. T face invizibil şi e de folos în foarte Vhulte împrejurări.

Roxy se înroşi toată de ruşine şi îşi ceru iertare. Fiore îi aruncă o privire acuzatoare, Dodo rămase nemişcat, Cesco pufni pe nas. Nina, stând alături de Tadino de Giorgis, clătină din cap şi zâmbi.

În acel moment interveni bunicul Mişa, care îi înmână Etereei patru pergamente de cupru, înfăşurate într-o panglică albastră. Marea Mamă Alchimistă îi chemă unul câte unul pe copii, le dădu un cod şi le înmână preţiosul pergament.

Vă înmâneş codulpersonal

şi, în numele Sfatului Magilor f) uni.

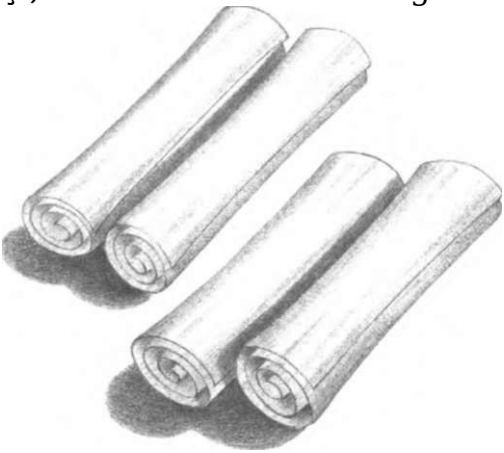

Vă numesc Alchimişti ai Celei de a Sugea tuni. În aceste pergamente e scris un decalog pe care trebuie să-l respectaţi.

De azi înainte, nuvhele voastre vor fi însoţite mereu de un cod:

Cesco 9009111.

Dodo 3003112.

Fiore 9009115.

QoxydOOdili.

Citiţi împreună cele rece porunci pe care va trebui să le respectaţi întocmai.

Îndată ce Eterea isprăvi de enumerat cele zece principii din pergament, făcu un semn şi îl chemă primul pe Cesco 9009111, care îngenunche şi, ţinând strâns Taldomul Lux, luă pergamentul de cupru şi mulţumi. Eterea îşi puse mâna pe creştetul lui şi îi comunică propoziţia finală. Cesco rămase nemişcat, înghiţi în sec şi îşi miji ochii. Apoi înclină capul şi, păşind înapoi, se întoarse la locul său. Fu apoi rândul lui Dodo 9009112 care, de emoţie, se împiedică de o pietricică de rubin şi

căzu în nas, în faţa Etereei. Femeia de lumină îl ajută să se ridice şi îi înmână preţiosul pergament comunicându-i propoziţia finală secretă. Cu un aer temător se înfăţişă Fiore 9009113, care le trimise o sărutare tuturor celor de faţă şi, bine educată, ascultă glasul suav al Marii Mame Alchimiste care îi transmitea propoziţia finală. Ultima fu Roxy 9009114 care, imediat ce avu în mână pergamentul, ridică Taldomul Lux către înaltul cerului înstelat, zâmbind cu gura până la urechi. Şi ea, când află propoziţia finală, deveni serioasă şi se întoarse cu pas uşor alături de ceilalţi trei prieteni.

Rând pe rând rupseră panglica albastră şi, desfăşurând pergamentul de cupru, citiră în gând importantul document.

JURĂMÂNTUL ALCHIMIŞTILOR CELEI DE A ŞASEA LUNI

1 – Voi folosi Alchimia Luminii doar întru Bine.

2 – Voi apăra libertatea gândurilor tuturor copiilor de pe pământ.

3 – Voi căuta formule şi vrăji spre bucuria Universului Alchimic.

4 – Nu voi trăda nicicând un alt alchimist de pe xorax.

5 – Voi păstra secretele celei de a Şasea Luni.

6 – voi iubi animalele şi plantele de pe pământ.

7 – Voi salva Gughiul, Săltăreţul, Unduieţul, pe Clingelang şi pe Quaskio în caz de pericol.

8 – Îmi voi pune în primejdie viaţa pentru a-mi ajuta tovarăşii alchimişti.

9 – Voi lupta împotriva răului şi a alchimiei întunericului.

10 – Nu voi dezvălui niciodată nimănui „propoziţia finală” şi o voi rosti doar în clipa în care voi fi sigur că îmi pierd viaţa.

Acum ştiau. Ştiau totul. Aşadar, Cesco, Dodo, Fiore şi

Roxy făceau parte din misterioasa planetă Xorax. Erau Alchimiştii Celei de a Şasea Luni.

Mii de xoraxieni aplaudară şi din înaltul cerului plouă cu petale de misyl amestecate cu pulbere de stele. Săltăreţul şi Clingelang dansară şi săriră, în vreme ce Unduieţul zbura împreună cu rândunelele şi Quaskio ţopăia vesel cu bolul Sallia Pitică.

Eterea o privi pe Nina şi fetiţa îşi ridică Taldomul în semn de biruinţă. Marea Mamă Alchimistă se roti de trei ori pe călcâie şi, când ajunse alături de Nina, îi înmână un lucru foarte preţios pe care tânăra alchimistă credea că nu o să-l mai vadă niciodată: *Sistema Magicum Univerşi*.

Marea Carte Vorbitoare se reîntoarse, aşadar, în mâinile Ninei, care începu să tremure de emoţie.

— Pe toate ciocolatele din lume! Carte, eşti din nou a mea! se bucură tânăra alchimistă.

Bunicul Mişa, Todino de Giorgis şi Birian Birov se strânseră în jurul celor cinci copii şi, dându-se într-o parte, deschiseră cale liberă unui grup: androizii xoraxieni.

Lucioşi, de metal argintat, toţi cu urechi în formă de clopot şi privire blândă, androizii se îndreptau către alchimişti. În frunte, înaintea tuturor, era el, Max-lOpl. Cu mândrie, simpaticul prieten de metal le strânse mâna noilor alchimişti şi o sărută pe obraz pe Nina, aşezându-se apoi alături de profesorul Mişa.

— Aceştia zânt androizii de pe Cea de a Şazea Lună. Lucrează în Mirabiliz Fantazio şi, când veţi vrea, vă vor veni în ajutor, le spuse telepatic Max tinerilor alchimişti.

Nina îl îmbrăţişa cu putere şi apoi, cu faţă speriată, întrebă:

— Dar tu te întorci cu noi pe Pământ, nu-i aşa?

— Exact. Zigur că nu pot ză vă laz zinguri, veni răspunsul lui Max.

Nina se întoarse ca să-l privească pe bunicul Mişa… dar nu îl mai văzu. Dispăruse împreună cu toţi ceilalţi. Nici

Eterea, nici androizii, nici animalele magice de pe Cea de a Şasea Lună nu mai erau acolo. Doar Gughiul se sprijinea uşor de solul verde smarald al planetei Xorax. îşi ţinea desfăcute cele patru aripi şi, înălţându-şi ciocul spre cer, cântă. Un nor strălucitor îi învălui pe cei cinci copii şi pe Max. Dintr-odată, se simţi vântul, şi Nina înţelese: sosise clipa să se întoarcă acasă.

Ridică Taldomul şi le făcu semn celorlalţi să se urce pe aripile magicei păsări de aur.

Picături de apă călduţă şi cozi de comete se întrepătrunseră cu muzica Notei a Opta. Ca prin farmec, Gughiul se ridică în zbor ducându-i pe prietenii de aventură către Universul Alchimic care pulsa. Valurile cauciucate, alcătuite din apă amestecată cu aer, mişcau stele şi planete, galaxii şi meteoriţi. Fulgere de lumină albastră, trandafirie şi violet brăzdau cerul spuzit de mici focuri strălucitoare. Copiii priviră spectacolul magic şi fericirea le pătrunse direct în inimi. Aventura era pe cale să se insprăvească. După ce vizitaseră Cea de a Şasea Lună, acum trebuiau să se întoarcă la Veneţia şi să-l condamne pe Karkon.

Copiii de pe Pământ erau acolo, pregătiţi să înceapă procesul. Aşteptau încrezători întoarcerea tinerilor alchimişti.

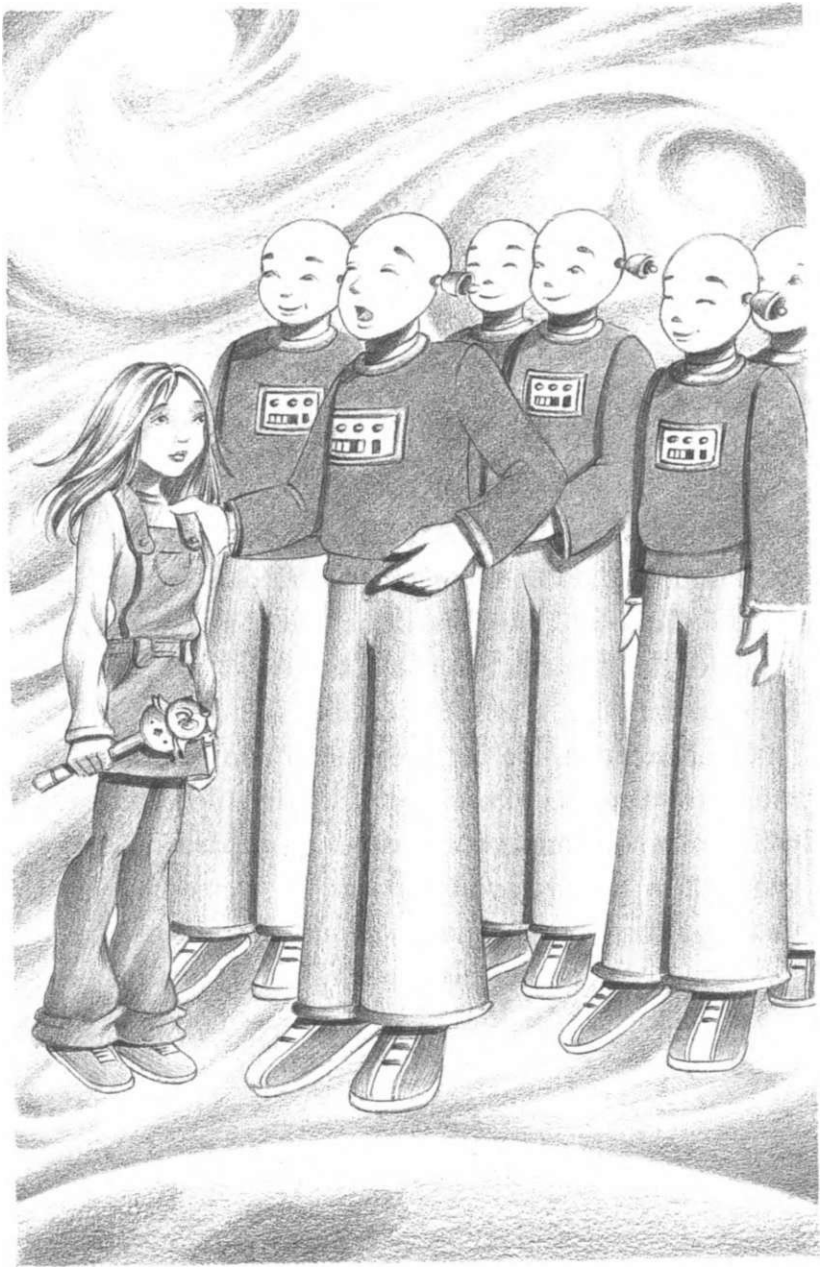

CAPITOLUL DOISPREZECE

Sentinţa copiilor

Andora, androidul karkonian, şedea în laboratorul K din Palatul ca d'Oro şi aştepta încrezătoare sosirea Verei şi a lui Giacomo. Nu-i era deloc teamă să-l înfrunte pe Vladimir Amăgitorul. Ştia foarte bine ce să facă pentru a-l opri. De data asta, el ar fi fost cel care să cadă în cursă!

Pe neaşteptate, din tavan coborî o lumină cenuşie, în interiorul căreia se roteau trupurile părinţilor Ninei şi al vicleanului Vladimir. Îndată ce lumina dispăru, Andora se găsi faţă în faţă cu androidul rus, în vreme ce Vera şi Giacomo sfârşiră întinşi pe jos, nemişcaţi şi adormiţi.

— Dragă Andora, ce plăcere să te revăd, o salută blondul Vladimir, mişcându-şi cârligul pe care îl avea în locul mâinii drepte.

— Da, şi mie îmi face plăcere să te revăd. Văd că i-ai adus cu tine pe părinţii Ninei. Aşadar, transferul alchimic de la Moscova până aici a fost mai rapid decât se prevăzuse, zise Andora ridicându-se de pe scaun şi ţinându-şi mereu ochii aţintiţi asupra cârligului, instrumentul acela foarte periculos care, la nevoie, împroşcă Sânge Mincinos.

— Exact. Mi-a cerut-o contele. Dar el unde este? întrebă Vladimir bănuitor, privind în jurul lui.

Andora luă sticla de Vintabru Azuriu pe care Karkon o pusese într-un ungher al laboratorului şi zise:

— Vino, te însoţesc. E într-o cameră şi te aşteaptă. Vrea să-ţi mulţumească şi pentru că ai găsit Vintabrul. De fapt, acum nu mai foloseşte, dar contele nu a uitat de strădaniile tale.

Andora avea un plan drăcesc: să se folosească de preţiosul lichid alchimic pe care îl găsise în tundra siberiană chiar Vladimir, pentru a-l scoate din joc.

Când cei doi ajunseră în faţa uşii de la Camera Vocii Persuasiunii, femeia de metal îl făcu pe Vladimir să intre. În întuneric, pielea lui albă străluci ca şi cum ar fi fost de

argint. Androidul înţelese pe dată că era ceva în neregulă.

— Păi, aici nu-i nimeni! Unde m-ai adus? întrebă el îngrijorat.

— Acum n-o să mai poţi face rău, strigă Andora desfăcând sticla de Vintabru Azuriu şi împrăştiind lichidul cel foarte otrăvitor, bogat în sulf, creat de LSL.

Şi tocmai sulful era pentru Vladimir o substanţă mortală, o scrisese şi Nina în Primul său Tratat despre Androizi.

Un fum acid se ridică de jos şi mecanismele robotului rus începură să se desfacă: cârlige şi roţi, din care era construit trupul lui, se fărâmiţară rapid, iar codul lui alchimic 1542 se topi ca apa. Ochii albaştri ai lui Vladimir se făcură roşii, iar din gură îi ieşi o spumă neagră. îşi ridică braţul drept şi îndreptă cârligul către Andora, dar nu izbuti să împroaşte cu Sânge Mincinos. Fumul îi învălui chipul şi îl desfigură.

— BLESTEMATOOO... reuşi el să strige, pe când Andora ieşea repede pe uşă.

Îndată ce ajunse afară, se sprijini cu spatele de zid şi, respirând cu greutate, închise ochii pe jumătate. „Am făcut-o şi pe asta! Acum nu mai sunt primejdii”.

Urletele lui Vladimir se auziră în tot palatul, dar de-acum nimeni nu-l mai putea salva.

Femeia de metal se întoarse în laboratorul K, luă

două frunze de Salvie Vioaie şi le puse sub nasul lui Giacomo şi al Verei, care se treziră încet-încet. Întinşi pe pardoseala umedă şi cu ochii larg deschişi, văzură tavanul de grinzi negre şi pereţii negri, şi simţiră un miros deloc plăcut. Andora se apropie de ei şi, sperând să nu-i înspăimânte cu înfăţişarea sa, începu:

— Sunt o prietenă a Ninei. Nu sunt rea. Vă dau o mână de ajutor.

Giacomo se ridică dintr-o săritură şi, cu capul greu, privi împrejur uluit şi întrebă:

— Unde suntem?

Vera făcu la fel şi, cu ochii aţintiţi asupra femeii ciudate care stătea în faţa ei, strigă:

— Păi, eşti un android! Semeni cu Andora, sora mamei mele Espasia!

— Chiar aşa? Păi… o fi vreo întâmplare. Oricum, sunt un android creat de contele Karkon. Suntem în Palatul ca d'Oro, la Veneţia. Dar acum vă duc la fiica voastră, încercă să limpezească lucrurile Andora, care nu voia nicicum să dea alte explicaţii.

— Stai departe de noi! exclamă Giacomo, luându-şi soţia în braţe.

— Trebuie să mă urmaţi. Vă duc la Vila Espasia, mai spuse androidul.

— Dar ce poveste mai e şi asta?! Noi eram la Moscova… la Ferk. Cum am făcut să ajungem până aici? izbucni Giacomo.

— E o poveste lungă. Vă va explica totul Nina, insistă Andora.

— Nina? I s-a întâmplat ceva fiicei noastre? zise Vera cu glasul întrerupt de plâns.

— Nu, e foarte bine. Şi curând o s-o îmbrăţişaţi din nou. Dar trebuie să aveţi încredere în mine. Pe drum, o să vă povestesc ce s-a întâmplat. Veniţi! şi, zicând acestea, Andora ieşi din laboratorul K, urmată de cei doi.

— Mi se pare o nebunie! N-o fi la mijloc alchimia, nu-i aşa?

Giacomo era într-adevăr nervos.

— Nina a făcut ceva grav? întrebă mama, neliniştită.

— Nina a făcut un lucru extraordinar. îi veţi mulţumi. Toţi vor trebui să-i mulţumească, răspunse Andora mergând grăbită.

— Vorbeşti în şarade. Nu înţeleg nimic. Spune mai clar, zise tatăl Ninei apucând androidul de un braţ şi oprindu-l în loc.

— Fiica voastră l-a învins pe Karkon. Explicaţia asta vă e de ajuns? răspunse Andora enervată.

Vera îl privi pe Giacomo în ochi şi îşi înclină capul.

— Atunci are necazuri. S-a folosit de alchimie. Ştiam eu că nu trebuia lăsată singură.

— Nu spuneţi prostii! Nina e tânără, dar este o mare alchimistă. Profesorul Mişa e mândru de ea, fără îndoială. Acum, nu puneţi prea multe întrebări, nu veţi înţelege. Trebuie doar să acceptaţi realitatea. Vă asigur că e foarte frumoasă.

Androidul deschise poarta mare a palatului şi purcese către vilă, împreună cu cei doi sceptici.

Era ora patru, în după-amiaza zilei de 2 iunie. Sfârşitul lui Karkon se apropia cu paşi repezi.

Nina şi prietenii ei erau în drum spre Veneţia şi totul părea pregătit pentru condamnarea definitivă al lui Magister Magicum. Zborul fericit printre stele şi planete era pe terminate şi tinerii alchimişti ajunseseră la sfârşitul călătoriei. Gughiul se aruncă printre nori şi, într-o clipă, copiii şi Max se găsiră într-un con de lumină roşie. O pală puternică de vânt îi rostogoli în jos şi un vârtej de culori îi târî cu sine. Cântul pasării magice de pe Cea de a Şasea

Lună se termină şi grupul alchimiştilor aventurieri se trezi din nou pe Pământ.

Pe pardoseala din Acqueo Profundis.

Primul care se ridică, un pic lovit, fu Max-lOpl.

— Acază. Zântem acază! tresări el de bucurie, rotindu-şi urechile în formă de clopot.

Roxy deschise ochii şi văzu în faţa sa tronul de sticlă, Fiore ridică Taldomul şi îl aţinti către ecranul gigantic gata să reacţioneze la orice atac. Cesco îşi potrivi ochelarii şi o ajută pe Nina să se ridice. În vremea asta, Dodo, rămas întins pe jos cu ochii închişi, zise:

— S… s… sper să nu mă mai b… b… bâlbâi.

Nu termină bine de vorbit, că îşi dădu seama că nu mai era pe Cea de a Şasea Lună, unde gândurile nu se poticneau. Se puseră cu toţii pe râs. Băiatul cel roşcovan se ridică în picioare şi, strângând în braţe bolul Sallia Pitică, zise:

— Cui îi pasă! Acum’s… s… sunt un alchimist!

Bolul se clătină şi strigă deodată:

— În fine, pot să vorbesc! A Şasea Lună e minunată, dar… gândul telepatic nu-i de mine!

Toţi izbucniră în râs şi pe chipurile lor obosite apăru, în cele din urmă, lumina fericirii. Forţa Binelui îi ţinea strâns uniţi. împreună ar fi înfruntat orice primejdie, orice risc: nimic nu i-ar mai fi putut opri.

Max se aşeză din nou la computer şi controlă ca totul să fie în regulă.

— Voi duceţi-vă. Ştiu că aveţi multe lucruri de făcut. Vă rog frumoz, îndată ce o vedeţi pe Andora mea, spuneţi-i că eu o aştept.

Nina deschise uşa cea mare de la Acqueo Profundis, se sui în vagonet împreună cu ceilalţi, ajunseră degrabă la scăriţă şi urcară în fugă până în laboratorul vilei.

Îndată ce trecu pragul uşii, fetiţa Celei de a Şasea Luni puse *Sistema Magicum Univerşi* la locul ei, pe masa pentru experimente. Mângâie coperta neagră cu auriu şi se întoarse dintr-odată.

— Trebuie să mergem imediat la închisoare. De bună

seamă, Karkon a fost dus acolo.

Dar, numai ce termină de vorbit, şi Cartea se deschise.

Totul vrei să faci în graba mare, dar Cărţii ăstei a vor () i dă-i ascultare.

— Carte! O, draga mea Carte! Sunt fericită că încă mai eşti aici cu mine, răspunse Nina pe dată, apropiindu-se de pagina lichidă.

Nicicând nu te Voi mai lăsa, înţelepciunea mea mereu ţi-o voi da. Pregăteşte-te pentru judecătoreasca Sentinţă, j-arkon e nerăbdătorp>este putinţă.

— Da, sentinţa. Liuba şi Carlo sunt liberi? întrebă cu teamă fetiţa Celei de a Şasea Luni.

Liberi în cele din urmă vor fi când toţi în temniţă vor poposi. Acum duceţi-Vă şi zâmbiţi. Căul nu o să-l mai întâlniţi în acel moment, un zgomot care venea dinspre uşă le abătu copiilor atenţia. Cartea se închise şi toţi îşi aţintiră Taldomurile, pregătiţi să tragă. Uşa se deschise şi în prag apăru Andora. Da, androidul deschisese cu Sfera de Sticlă pe care i-o dăduse Nina pe când erau în Atlantida.

— Nina! Copii! Aţi ajuns! se bucură femeia de metal.

— Andora! Ce bine ne pare să te revedem, ziseră ei lăsând jos Taldomurile.

Androidul o luă pe Nina de mână şi o însoţi în Salonul Portocalilor. În faţa tabloului bunicii Espasia erau două persoane: Giacomo şi Vera.

— Mami! Tati! strigă Nina dând fuga spre ei.

Îmbrăţişarea fu năvalnică. Mama, tata şi fiica se ţinură strâns în braţe. Sărutări şi mângâieri, lacrimi şi cuvinte dulci… Familia se strânsese laolaltă după atâtea necazuri.

— Ce faci? E totul bine? întrebă mama.

— Foarte bine. Bine de tot, răspunse Nina scoţând din buzunar cubul de argint pe care i-l dăduse mama ei cu

câteva luni înainte.

— Ţi-a adus noroc? întrebă Vera ştergându-şi lacrimile.

— Da, mult noroc!

Nina îşi sărută tatăl şi apoi se ridică să meargă spre prietenii ei.

— Acum povesteşte-ne ce s-a întâmplat. Femeia asta de metal ne-a spus o poveste foarte ciudată. Ne eşti datoare cu nişte explicaţii, zise Giacomo aşezându-se pe divanul înţesat de perne colorate.

— Să vă explic? E cam greu, răspunse Nina privindu-i pe ceilalţi. Ştiţi că bunicul era un alchimist, şi eu i-am călcat pe urme. Contele Karkon este un mag rău şi trebuia oprit. Prietenii mei m-au ajutat. A fost greu, greu de tot.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni nu ştia cum altfel ar fi putut explica aventura pe care o trăise în ultimul an. Dar Vera şi Giacomo, ca nişte oameni de ştiinţă cu experienţă, strâmbară din nas. Prea multe lucruri erau încă învăluite în mister.

— Şi androidul ăsta ce face aici, printre noi? mai întrebă tatăl.

— Păi… e o prietenă, răspunse Nina fără să clipească.

— Prietenă? Asta e o nebunie! zise Vera cu hotărâre.

— Nebunie e să nu ai imaginaţie. Ţi-o spun eu sigur, mamă. Ştiu bine că voi sunteţi oameni de ştiinţă şi căutaţi viaţa extraterestră, dar vă asigur că pe Pământ mai sunt încă atâtea lucruri de înţeles! Alchimia nu este o glumă. Şi bunicul Mişa o spunea mereu.

Nina deveni serioasă, iar părinţii ei rămaseră cu gura căscată.

— Acum trebuie să mergem la închisoare. Vă rog, daţi-mi crezare!

Nina îşi luă părinţii de mână şi se îndreptă către poarta vilei. Cesco, Dodo, Roxy şi Fiore răsuflară uşuraţi şi îi spuseră Andorei că Max o aştepta jos, în Acqueo

Profundis. Femeia de metal zâmbi. Pentru ea începea o nouă viaţă. O viaţă plină de dragoste şi seninătate împreună cu iubitul ei android xoraxian.

Era 6.30 după-amiaza când în faţa închisorii se strânse o mulţime uriaşă alcătuită doar din copii. Ajunseseră acolo din toate colţurile lumii. Revoluţia Tăcută îşi urmase cursul şi acum, odată ce gândurile erau libere şi rândunelele se reîntorseseră să zboare fericite pe cer, toţi copiii de pe Pământ erau pregătiţi să-l condamne pe vicleanul conte.

Mătuşile Andora şi Carmen erau tot acolo, foarte obosite. împreună cu ele erau părinţii celor patru tineri alchimişti, care aşteptau nervoşi sosirea copiilor lor. Grupuri de puştani se opriseră pe podul de lângă închisoare, altele ocupaseră o mare parte a malului şi altele încă mai soseau cu vapoare şi bărci. Nu se auzeau strigăte, nu era dezordine. Doar un murmur uşor se răspândea în aer, iar atmosfera era plină de încordare.

Când cei cinci prieteni, împreună cu Vera şi Giacomo, coborâră de pe vaporaş, mulţimea intonă în cor:

— VICTORIE!

Dodo, Cesco, Fiore şi Roxy îi salutară cu căldură pe toţi copiii şi le făcură semn să stea liniştiţi. Apoi dădură fuga spre părinţii lor care nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie. îmbrăţişările şi sărutările, lacrimile şi zâmbetele ţinură câteva minute bune, în vreme ce sute de copii aplaudau cu zgomot.

— Dar pe unde aţi umblat? Ce aţi pus la cale? întrebară mamele mângâind feţele tinerilor alchimişti.

Tatăl lui Cesco îşi puse mâinile pe umerii fiului şi întrebă îngrijorat:

— Puloverul ţi-e rupt tot şi murdar. Te simţi bine?

Băiatul îşi scoase ochelarii şi îşi strânse tatăl la piept, liniştindu-l. Fiore şi Roxy mâncară două îngheţate pe care le cumpărase mama lui Dodo. În graba mare le explicară

că nu era vreme să le povestească tot ce trăiseră. Părinţii simţiră că mulţimea voia dreptate. Îl voia pe Karkon!

Nina fu asaltată cu voioşie de miile de zburdălnicii ale lui Adonis şi Platon, în vreme ce cele două mătuşi spaniole îi luară deoparte pe Vera şi pe Giacomo şi îi făcură să se aşeze pe postamentul coloanei de lângă malul apei.

Emoţia se simţea parcă fizic. Toţi aşteptau să se deschidă poarta cea mare a închisorii.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni ridică Taldomul Lux şi strigă cu voce tunătoare:

— Deschideţi! Am venit să-i eliberăm pe Liuba şi pe Carlo.

Părinţii rămaseră tăcuţi. Îngroziţi. îşi priviră copiii şi îşi dădură seama că aceştia erau cu adevărat deosebiţi.

Primul şi al doilea gardian deschiseră în cele din urmă poarta cea mare a închisorii şi murmurul mulţimii deveni mai intens. Cei cinci copii intrară şi, mai înainte ca poarta să se închidă în spatele lor, Cesco se întoarse în loc şi zise cu voce tare:

— Sfârşitul lui Karkon se apropie! Un vuiet de glasuri zgudui Veneţia. Copiii îşi ridicară braţele în semn de victorie.

Când Nina intră în temniţă, îi văzu pe cei zece consilieri îmbrăcaţi în violet înşiraţi alături de Karkon, Visciolo, Alvise şi Barbessa. Contele era aşezat pe un scaun de fier şi îşi ţinea mantia strânsă pe corp, cu capul plecat. Nu părea deloc primejdios. Toată răutatea lui aproape dispăruse.

Cei doi gemeni cu litera K plângeau în hohote, iar Visciolo îşi tot pipăia bentiţa de la ochi, jelindu-se fără încetare.

Copiii îşi priviră duşmanii. Nu s-ar fi gândit niciodată să-i vadă în asemenea hal. Dar nu avură milă. Nu puteau să aibă după tot ceea ce suferiseră.

Roxy îi înfruntă prima pe cei zece consilieri, spunând:

— Daţi-vă deoparte! mai înainte de a ne ocupa de nemernicii ăştia, trebuie să-i eliberăm pe dădaca Liuba şi pe grădinarul Carlo.

Preşedintele tribunalului tuşi şi apoi, mişcându-se spre stânga, făcu loc celor doi nevinovaţi care erau în spatele lui. Dădaca rusoaică se simţea destul de rău, era plină de vânătăi şi nu izbutea să meargă prea bine.

Carlo era încovoiat, ochii îi erau sticloşi şi umflaţi.

— NINA! spuseră ei cu puţina voce care le mai rămăsese.

Copiii şi fetiţa Celei de a Şasea Luni îi îmbrăţişară cu duioşie. Dodo luă o batistă şi şterse faţa dulcei Bezeluţe, care îşi suflă nasul plângând pe rupte.

Nina o copleşi cu sărutări şi o sprijini să meargă şontâc-şontâc, în vreme ce Roxy şi Cesco îi dădură o mână de ajutor grădinarului. Când ajunseră în faţa lui Karkon, Fiore ridică mâna dreaptă şi, indicându-l, zise:

— Priviţi-l pe conte. Nu are curajul nici măcar să-şi ridice ochii.

Carlo îl scuipă şi până şi Liuba, apropiindu-se cu greutate, prinse curaj şi spuse:

— Vierme! Vierme scârbos!

În acel moment, preşedintele tribunalului i se adresă Ninei:

— Domnişoară de Nobili, contele Karkon, gemenii şi Visciolo au mărturisit. Sunt vinovaţi, fără doar şi poate. Dar sunt unele lucruri pe care nu le explică. Vorbesc de magie, de vrăji şi de tot felul de lucruri drăceşti. Poate că sunt nebuni.

— Onorată instanţă, nu-s nicidecum nebuni! întruchipează Răul şi este drept să plătească pentru asta. Dar, de data aceasta, nu veţi fi voi, adulţii, cei care să hotărască, zise Nina cu glas hotărât.

— Cum? în ce sens nu vom fi noi, adulţii, cei care să hotărască? Justiţia îşi are legile ei. Şi trebuie respectate.

Există judecători, tribunale…

Preşedintele fu întrerupt brusc.

— Noi, copiii, am fost principalele victime ale urii şi ale grozăviei purtării lui Karkon şi a lui LSL! zise fetiţa Celei de a Şasea Luni.

— Primarul Loris Sibilo Loredan? Dar ce treabă are el în toată povestea asta. E mort! strigară cei zece consilieri.

— Voi să tăceţi! Sunteţi doar nişte slugi proaste! reacţionă Nina.

— Dar cum îţi permiţi, ciumă mică… izbucni consilierul cel bătrân.

— Priviţi! Iată ce au făcut contele şi primarul!

Nina scoase din buzunarul salopetei *Notiţele* lui Karkon. În acel document preţios stătea scris cum şi când îşi începuse contele blestemăţiile. Şi nu doar atât, ci acolo erau şi secretele Numeromagiei şi ale Mecageometriei, şi o foarte lungă listă de formule alchimice foarte primejdioase. Preşedintele dădu să ia *Notiţele*, dar Nina îşi trase mâna înapoi.

— Nu, dumneavoastră nu puteţi citi totul. Nu-i îngăduit!

— De cine nu e îngăduit? întrebă preşedintele, tot mai uimit.

— Eu şi prietenii mei nu v-o îngăduim! Trebuie să aveţi încredere în noi. Şi apoi, priviţi, există un alt document care demonstrează răutatea contelui ca d’Oro.

Şi, zicând acestea, Nina îi arătă şi *Caietul Roşu*, pe care Karkon îl pierduse în Atlantida. Ultimele răutăţi şi marea înşelăciune pusă la cale de LSL, secretul Insulei Clemente şi măcelărirea pisicilor deveniseră acum publice. Fetiţa Celei de a Şasea Luni răsfoi câteva pagini şi îi citi preşedintelui doar câteva pasaje. Cuvintele îngrozitoare care îl convinseră de răutatea fără margini a lui Karkon şi a lui LSL.

Visciolo căzu în genunchi.

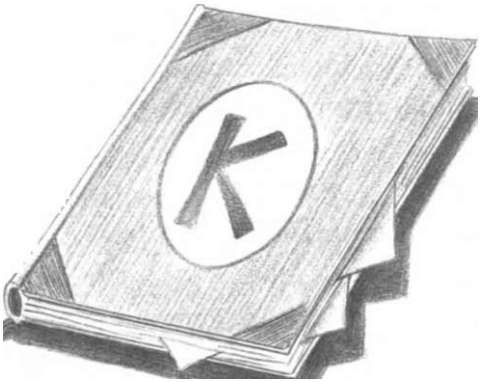

— Vă rog, nu ne faceţi rău.

Alvise şi Barbessa strigară plângând că nu voiau să stea la închisoare.

— F… f… falşi. Sunteţi f… f… falşi! zise Dodo cu o figură serioasă.

— Destul! Destul! Liniştiţi-vă! Să ascultăm ce are de spus Nina, zise preşedintele tribunalului.

Nina se proţăpi în faţa lui Karkon, îl apucă de ţăcălie şi îi ridică puţin capul.

— Stimaţi domni, acest individ dubios merită pedeapsa cea mai grea. Şi vom fi noi, copiii, cei care să o hotărască! Numai noi putem să o facem.

Fetiţa îi privi în ochi pe cei zece consilieri şi nu îşi plecă privirile.

— Dar nu-i cu putinţă. E o cerere absurdă! răspunse pe dată preşedintele.

Atunci interveni Cesco. Înălţând Taldomul Lux, spuse:

— Voi, adulţii, nu aţi ştiut să apăraţi libertatea. Nu aţi priceput nimic! Din acest motiv, vom hotărî noi ce soartă vor trebui să aibă contele Karkon şi ciracii lui. Gata cu vorba! Acum deschideţi poarta cea mare, trebuie să-i ducem acasă pe Liuba şi pe Carlo. Sau poate vreţi să mai

rămână aici, în celulele umede şi întunecoase ale acestei temniţe?

Preşedintele făcu un semn, cei zece consilieri se foiră, dar rămaseră tăcuţi.

Fiore şi Roxy îi priviră mândre pe gardienii care deschiseră pe dată poarta cea mare a închisorii. Un ropot de aplauze şi mii de strigăte de bucurie salutară ieşirea tinerilor alchimişti care îi sprijineau pe cei doi nevinovaţi. În aer se auzi un cântec armonios: erau cei încarceraţi care preamăreau libertatea. Aşa cum spusese Cartea, corul îi salută pe dădacă şi pe grădinar. Tatăl lui Dodo şi mama lui Cesco o ajutară pe Liuba să se urce în vaporaş, în vreme ce Vera şi Giacomo se îngrijeau de grădinar.

Părinţii puştanilor se îndreptară către Vila Espasia, lăsându-şi odraslele împreună cu mulţimea de copii. Nina se sui pe postamentul coloanei, avându-i alături pe cei patru tineri alchimişti care îi alintau pe Platon şi pe Adonis, vădit cuprinşi de bucurie.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, zise Nina ridicând vocea, mâine după-amiază, la ora trei fix, în Piaţa San Marco, îi vom judeca pe contele Karkon şi pe ciracii lui. Pentru a hotărî pedeapsa, am nevoie să vă ştiu părerea. Până la miezul nopţii aveţi grijă să ajungă la Vila Espasia cererile voastre. Gândiţi-vă bine. Pedeapsa nu trebuie să fie o răzbunare, ci un exemplu. Adulţii vor învăţa de la noi ce înseamnă să faci dreptate.

Mii şi mii de copii tresăriră de bucurie. În sfârşit, glasul lor avea greutate, gândurile lor erau importante. Şi adulţii înţeleseseră acest lucru. Nina mângâie cele două animale şi, cu pas grăbit, ajunse la debarcader. Înainte de a se urca în vaporaş, se întoarse către cei patru prieteni şi le zise:

— Noi ne vedem mâine-dimineaţă la ora 10, la Vila Espasia. Noaptea asta vom dormi în sfârşit în paturile noastre. Trebuie să fim odihniţi pentru sentinţă.

Cesco o privi cu dragoste şi îi trimise o sărutare, iar ea îi răspunse la fel. Mustăcind, Fiore şi Roxy o salutară ridicându-şi Taldomurile. Dodo strigă:

— Eşti o pe… pe… prietenă adevărată.

Cei patru prieteni se întoarseră la casele lor.

A e…

În seama aceea, la Veneţia nu se auzi niciun zgomot. Miile de copii care zăboveau pe străduţe şi prin piaţete erau concentraţi să-şi scrie ideile. Toţi se gândeau ce sfârşit ar fi fost mai drept pentru Magister Magicum.

Când Nina, Adonis şi Platon intrară în Vila Espasia găsiră casa scăldată în lumină. Vera era în faţa cuptorului împreună cu Carmen, în vreme de Giacomo şi Andora puneau masa în Salonul Trandafirilor, aranjând serviciul scump de farfurii de porţelan rusesc. Liuba şi Carlo şedeau comod în Salonul Portocalilor şi tăifăsuiau în sfântă pace, sorbind un pahar de vin spumos.

Era pentru prima dată când Nina o vedea pe Liuba odihnindu-se.

— Dragă Ninocica, numai ce o să mă simt mai bine şi îţi voi găti mâncărurile mele obişnuite, zise dulcea Bezeluţă mângâind feţişoara fetiţei.

— Sigur, Liuba, dar acum stai liniştită. E mama la bucătărie şi sunt sigură că în seara asta cina va fi la fel de delicioasă.

— Eu şi Carlo trebuie să te întrebăm ceva, zise Liuba.

Nina aşteptă cu nelinişte întrebarea.

— Dar de profesorul José ce s-a ales?

Întrebarea lui Carlo îi îngheţă Ninei sângele în vine.

— Păi… profesorul José… a plecat. Dar nu ştiu unde…

Răspunsul fetiţei nu fu convingător. Carmen dădu să deschidă gura, dar Andora o opri. De bună seamă, nu le puteau spune că José o trădase pe Nina.

— Ciudat că a plecat. Părea că ţine atât de mult la tine, Nina, zise Liuba.

— Devenise prea nervos. Ciudat. Nu o să-i simţim deloc lipsa, fu răspunsul sec al tinerei alchimiste.

Nina îşi privi tatăl şi îi zâmbi fără să spună o vorbă. Giacomo nu bănuise nimic. Vera, care stătea în bucătărie, scurse pastele fluierând. Andora şi Carmen încercară să schimbe subiectul şi se puseră pe taifas cu Carlo despre florile care înmuguriseră în parc şi aveau nevoie să fie îngrijite după lunga lui absenţă.

La Vila Espasia totul părea să fi revenit la normal. Fetiţa Celei de a Şasea Luni se întinse pe divan şi privi tabloul bunicii. Inima îi era frământată. Câteva ore mai trebuiau să treacă şi apoi Karkon avea să fie condamnat.

— Nina, dar ce s-a întâmplat cu femeia aia de metal? întrebă Vera curioasă.

— Nu ştiu, răspunse fetiţa, iarăşi pusă în încurcătură.

— După mine, e în tovărăşia tipului ăluia ciudat care a venit la cină la noi îmbrăcat în Moş Crăciun. Vi-l amintiţi? zise Andora zâmbind.

Nina făcu o mutră ciudată, iar Carmen îşi plecă

privirile.

— Da, ce prieteni caraghioşi ai tu, Nina. Încă încerc să pricep cum am ajuns la Veneţia eu şi maică-ta fără măcar să ne dăm seama. La Ferk ne-or fi căutând ca nebunii… adăugă Giacomo.

— N-o să vă întoarceţi la Moscova, aşa-i? întrebă Nina neliniştită.

— Nu. O să rămânem aici. Ţi-am făgăduit-o. Să trăieşti în vila asta e sigur mai palpitant decât să mergi în spaţiul cosmic, zise Vera privindu-şi soţul.

Familia se aşeză la masă şi nimeni nu mai avu curajul să o întrebe ceva pe Nina, fiindcă părea prea încordată. Era o seară cu adevărat specială, şi asta nu doar din cauza evenimentelor la care se gândea tânăra alchimistă. Înainte de a merge la culcare, Vera şi Giacomo îşi sărutară copila cu toată dragostea. Mama era pe cale să deschidă vorba, când se auzi sunând clopoţelul de la vilă.

Era ora zece fix, în seara de 2 iunie. Nina tresări. Prin minte îi fulgeră un gând: „Ora zece, pe 2 iunie… o dată importantă”. Fetiţa fu scăldată de sudori reci, Vera o privi şi izbucni în plâns.

— Mamă… păi… e 2 iunie. Bunicul Mişa a murit acum exact un an!

— Da, dragă. Nu voiam să-ţi amintesc asta, erai prea tulburată de sentinţa de mâine, zise Vera cu o voce abia şoptită.

Giacomo suspină şi se duse să deschidă uşa. Nina îşi privi fără să vrea steaua din palmă: era roşie. Nu era nicio primejdie. Carmen o strânse la piept.

— Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat acum un an. Eram împreună la Madrid. A fost cumplit. A doua zi ai venit aici, la Veneţia, şi de atunci încoace s-au petrecut atâtea alte lucruri.

Dulcea Bezeluţă izbucni într-un hohot de plâns şi se sprijini de umărul lui Carlo. Nina îşi simţi sângele fierbând,

dar, când Giacomo deschise uşa, fetiţa se linişti. Era un grup de copii.

— Aceste zece pachete sunt pentru Nina de Nobili. E urgent, ziseră ei înainte de a pleca.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni dădu fuga la tatăl ei pe care îl ajută să desfacă pachetele: înăuntru se găseau mii de bileţele scrise de copii.

— Dar eşti obosită, du-te la culcare. O să le citeşti mâine, zise Giacomo încercând s-o convingă.

Nina clătină din cap.

— Nu! Nu pot. O să le citesc unul câte unul. Aşezată pe covorul cel mare din holul de la intrare, cu bucăţi de hârtie împrăştiate peste tot, fetiţa începu o muncă serioasă.

Din capul scării în spirală, Vera se adresă fiicei sale:

— Îţi lipseşte mult bunicul Mişa?

— Nu. E în inima mea. Mereu. Şi vorbesc cu el oricând vreau, răspunse Nina privindu-şi mama.

— Trebuie să fie mândru de tine. Sunt sigură, adăugă Vera. Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi ridică mâna dreaptă şi îi arătă semnul din născare în formă de stea, spunând:

— Sunt o alchimistă. Şi am moştenit de la bunicul tot Binele. De aceea, Karkon va plăti cu vârf şi îndesat. Îl ura pe bunicul. Şi ne urăşte pe mine şi pe prietenii mei. îi urăşte pe toţi alchimiştii buni la suflet.

Giacomo clătină din cap şi o luă pe Vera de mână. Carmen dădu să spună ceva, dar Andora o fulgeră cu privirea.

— Dar sunt o groază de lucruri pe care părinţii Ninei nu le ştiu, iar noi le cunoaştem… şopti Carmen.

— Taci, nu strica totul, soră dragă, tocmai acum când totul merge ca pe roate, răspunse blând Andora.

Liuba se retrase în camera ei, şi Carlo ieşi din vilă urându-i noapte bună Ninei, care rămase aşezată pe covor în mijlocul unor munţi de bileţele. Copiii lumii aşteptau

sentinţa. O condamnare care urma să-i facă dreptate şi Ninei, şi familiei sale, pentru uciderea bunicului Mişa.

La 6.30 dimineaţa, tânăra alchimistă intră în laboratorul vilei. Se aşeză pe taburet şi îşi puse palma cu stea pe *Sistema Magicum Univerşi*. Pagina lichidă răspândi obişnuita lumină verde fluorescentă.

— Carte, ce sfat poţi să-mi dai? Copiii lumii vor o pedeapsă foarte aspră pentru Karkon şi mulţi cer să fie ţinut la închisoare pe viaţă. Dar eu nu ştiu ce să fac.

Nina era tulburată: simţea că asupra ei atârna o responsabilitate cu adevărat importantă.

Contele Căului trebuie să plătească şi în veci să nu. Se Ykai clintească. Var a-l ţine în temniţă să nu facă nimic nu e lucru înţelept, niciun pic. Când cei patru noi alchimişti Vor fi sosit, aruncă Spre mine biletele pe care le-ai citit o mână de ajutor vă voi da şi Sentinţa o voi consemna.

— Da. Neclintit pe vecie! exclamă Nina ridicându-se de pe taburet.

O lumină puternică îi luci în priviri. Ieşi în grabă din laborator şi intră în bucătărie, unde le găsi pe Liuba şi pe mama, ocupate să pregătească micul dejun.

Fetiţa luă vreo doi biscuiţi cu ciocolată şi urcă în camera ei. Se băgă în cada de baie şi stătu în apă timp de o oră. În cele din urmă, se relaxă. îşi aminti minunăţiile Celei de a Şasea Luni, balenele şi rândunelele, orchestra cea mare şi jurământul prietenilor ei. Simţi că este cu adevărat fericită. Şi, cu sufletul încărcat cu acea forţă, se îmbrăcă în culori ţipătoare. îşi trase pe ea o salopetă albastră-verzuie foarte frumoasă şi un tricou roz aprins, se privi în oglindă şi zâmbi.

Coborî scara în spirală, îi sărută pe mama şi pe tata, le făcu din mână mătuşilor spaniole şi aşteptă sosirea prietenilor, zicând:

— Azi e o zi mare: este 3 iunie!

La 10 fix sunară la uşă. Cesco, Dodo, Fiore şi Roxy îşi făcură apariţia având întipărite pe feţe nişte zâmbete strălucitoare. După ce intrară în laborator, Nina se duse la *Sistema Magicwn Univerşi*.

— Carte, suntem toţi aici. Avem cutiile cu bileţelele copiilor, zise Nina agitată.

Aruncaţi Spre mine bucăţile de fartie ţi mintea bănuitoare nu Vă fie. Cindurile libere. Se por aduna şi Sentinţa cea dreaptă por da.

Cei cinci copii ridicară iute cutiile cele grele şi miile de scrisori fură înghiţite de pagina lichidă. Lumina din laborator se făcu roşie. Un zgomot neplăcut se ridică din ceaunul care era pe foc. Dodo se ghemui lângă Piramida cu Dinţi de Dragon, Fiore se sprijini de zid, iar Roxy strânse Taldomul în pumn. Cesco, neclintit, şi Nina priveau scena.

Din ceaun ieşi o mare Tobă Violet care avea gravată pe ea o stea roşie. În acelaşi timp, din Carte se ridică un Pergament Albastru foarte subţire.

Toba pa bate ori de câte ori Răul. Se pa abate:

Toţi o por au-i ţi îvhpreună por interpeni.

Iar pe astă foaie de Pergament uşoară scrisă e condamnarea ce o să doară.

Pergamentul se aşeză pe masa pentru experimente, iar Toba rămase plutind deasupra ceaunului. Tinerii alchimişti se priviră uimiţi. Cartea începu să vorbească din nou:

%Sul cu zeea să-l luaţi\ de călugăr nu peţi mai fi pătămaţi. Persuasiunea pa rămâne blocată să fie părută de lumea toată. Apoi Pulbere de Iasomie puneţi în castronul mergător ce-l pedeţi. Când în piaţă peţi fi, Taldomurile pl le peţi uni. Cinci dâre de foc. Se por încrucişa şi statuile de marmură por înainta.

— Statuile de marmură vor înainta? Ce înseamnă asta? întrebară copii.

Pagina lichidă se făcu neagră şi o flacără verde se ridică până la tavan.

Statuile din piaţă. Se vor mişca ţi o ceaţă deasă por arunca. T) ar numai gloata copiilor cea mare va vedea această alchimie fără kwtare. T) ar şi un alt lucru trebuie să vă Spun, Gesco şi T) odo în faţa mea să vină acum.

Cei doi alchimişti urmară ordinul şi, luând poziţie de drepţi, se aşezară în faţa Cărţii.

Palatul ca d'Oro a voastră comoară va fi, împreună veţi înlocui camerele întunecoase ce liniştite vor deveni Alchimia Luminii va domni pentru cei care adevărul vor îndrăgi. Formule şi experimente noi Vă vor aduce bucuria apoi. Acest lucru pentru Voi l-am decis şi văd zâmbetulpe e () ipul vostru scris.

— Carte, păi ăsta e un lucru foarte frumos! Mulţumesc, mulţumesc! săriră în sus de bucurie cei doi băieţi privind *Sistema Magicum Univerşi*.

Aşadar, Dodo şi Cesco primiseră o misiune destul de importantă. îşi strânseră mâinile şi arătară Rubinul Prieteniei Trainice, în semn de frăţie.

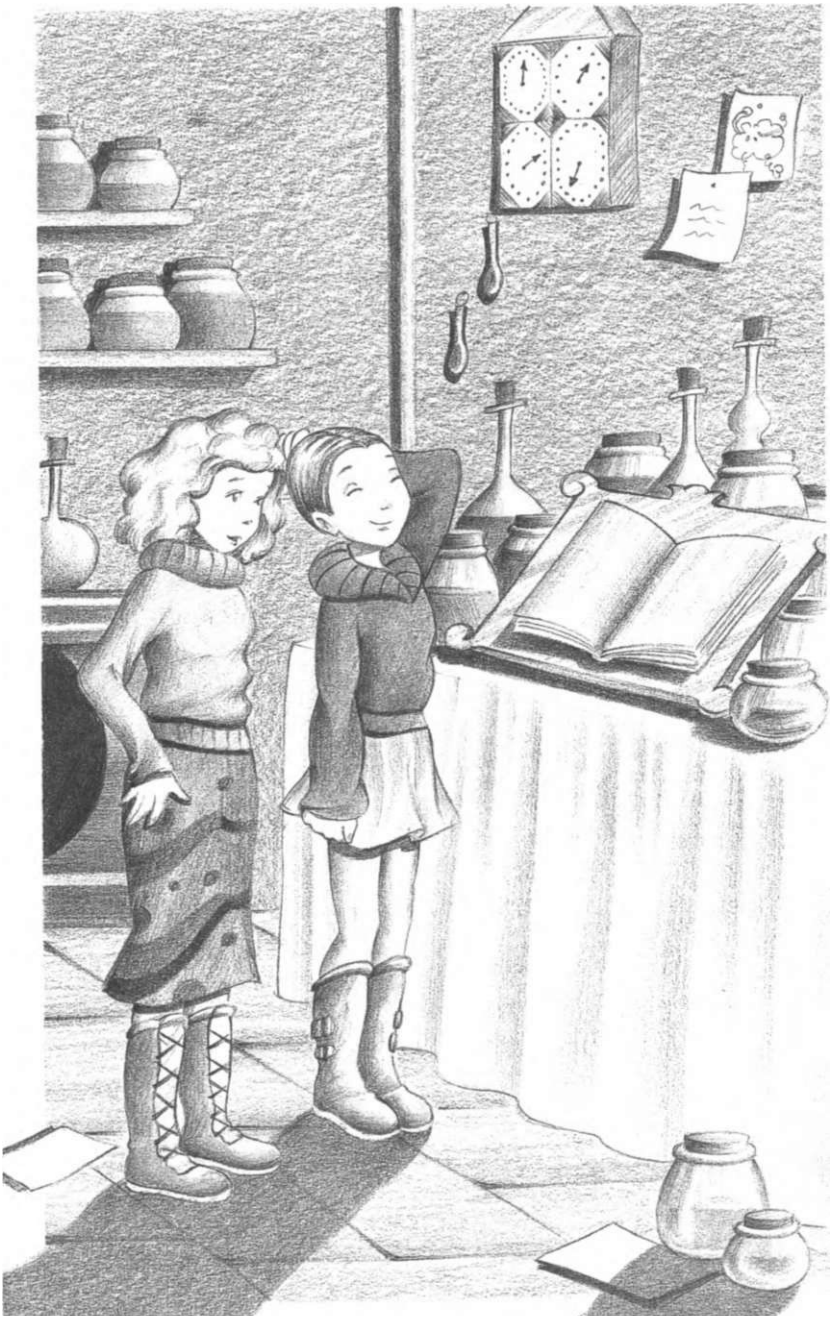

Nu am isprăvit de vorbit, mai e un lucru de îndeplinit în faţa mea Qoxy şi Fiore să vină, iar frica departe de ele s-o ţină.

Nina le făcu loc, şi cele două fete se aşezară în faţa Cărţii, aşteptând curioase.

Curajoasă una, romantică ailaltă, Sunteţi o pereche cum nu e alta. împreună veţi avea grijă de Insula Clemente aducând bucurii permanente. Dacă mulţumite sunteţi vreun pic faceţi un Semn Sau nimic:

Fiore îmbrăţişă cartea, iar Roxy strigă în gura mare:

— E minunat!

Insula Clemente, sălaşul defunctului LSL, avea să devină, aşadar, un mic paradis plin de pisici, cărţi şi jocuri alchimice.

Acum liniştiţi Vă pe loc, dezordinea nu e bună deloc. Să vă explic mai mult nu-i cu putinţă, plecaţi şi daţi-Vă Silinţă.

Lumina din laborator se făcu iarăşi albăstrie. Cei patru alchimişti o priviră pe Nina.

— Şi tu? Tu ce vei face?

Fetiţa Celei de a Şasea Luni îşi desfăcu larg braţele.

— O să trăiesc aici. Vila Espasia este casa mea. Şi, în plus, îl am pe Max care mă va ajuta mereu. Dar nu trebuie să vă faceţi griji. O să ne tot vedem. Vom fi mereu împreună. Ba mai mult, vom fi mai puternici fără Karkon.

Fiore şi Roxy îşi sărutată prietena şi luară Toba Violet, Dodo căută printre flacoane Pulberea de Iasomie şi o turnă în bolul Sallia Pitică, fericită să ia parte la crearea unei noi formule alchimice. Cesco luă Vasul Adevărului ce conţinea Vocea Persuasiunii, care rămăsese aruncat într-un colţ, în vreme ce Nina apucă delicat subţirele Pergament Albastru, încercând să nu-l rupă.

— Să mergem în Acqueo Profundis, trebuie să-i povestim totul lui Max.

Şi, spunând acestea, Nina rosti formula Quos Bi Los

şi chepengul pivniţei se deschise. Coborârea în subteran fu foarte rapidă şi, cu vagonetul, ajunseră la intrarea laboratorului de sub lagună. Îndată ce păşiră înăuntru, văzură o scenă destul de romantică. Max-lOpl o ţinea strâns în braţe pe Andora. Stând în faţa ferestrelor, priveau peisajul marin: alge, peşti şi meduze dansau pentru ei.

— Bună, copii! Ce faceţi aici? întrebă bunul android.

— Am venit să vedem cum o duceţi, zise Cesco hotărât.

— Foarte bine! Zântem fericiţi!

Max mângâie capul chelios al Andorei şi făcu cu ochiul. Femeia de metal se întoarse încet şi zâmbi.

— Sunteţi pregătiţi pentru condamnarea lui Karkon?

— Foarte pregătiţi, răspunseră ei în cor.

— Atunci, eu şi Max putem rămâne aici. Liniştiţi. Am făcut destul până acum, nu credeţi? zise Andora.

— Da. E adevărat. Vă lăsăm liniştiţi. Aveţi tot dreptul la asta. Dar voiam să vă spunem că *Sistema Magicum Univerşi* ne-a comunicat un lucru destul de important, răspunse Nina.

— Ce anume? întrebă Max curios.

Cesco şi Dodo îi răspunseră că aveau să se îngrijească de Palatul ca d’Oro, iar Fiore şi Roxy, de Insula Clemente.

— Fantaztic! se bucură androidul, iar Andora îi felicită şi ea spunându-le copiilor că, dacă aveau nevoie, ea ar fi fost fericită să-i ajute.

Cei cinci alchimişti salutară cu căldură perechea de metal şi ieşiră din Acqueo Profundis. Mai erau doar câteva ore până la darea sentinţei. Când urcară din nou în vilă, mâncară nişte bunătăţi pregătite de Carmen şi nişte dulciuri delicioase de-ale Liubei. Având cu ei Toba Violet, *Pergamentul Albastru*, vasul cu Vocea şi bolul plin ochi cu Pulbere de Iasomie, ieşiră din casă urmaţi de Adonis şi

Platon. Nici Vera, nici Giacomo nu-i întrebară nimic. Toţi rămaseră să privească în tăcere pe fereastră, pe când copiii traversară podul de fier al vilei.

Mergeau cu pas măsurat. Serioşi şi misterioşi, se îndreptară către marele eveniment. Izbutiseră să elibereze Pământul de sub stăpânirea Răului şi acest lucru le dădea o uriaşă putere sufletească.

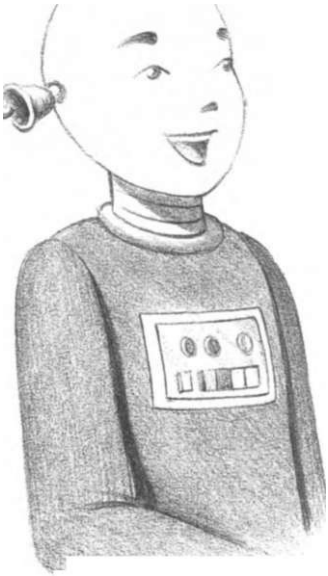

Mai erau doar cinci minute până la ora trei şi Piaţa San Marco era plină ochi. Mii de copii din lumea întreagă şedeau tăcuţi când îi văzură venind pe cei zece consilieri îmbrăcaţi în violet, avându-l în frunte pe preşedintele tribunalului. În spatele lor, târâţi de jandarmi, se aflau Karkon, Visciolo, Alvise şi Barbessa. Un sunet ascuţit de trompete sfâşie aerul, şi preşedintele zise tare:

— Vă comunic că, în cel mai scurt timp, vor fi organizate alegeri libere pentru a-l desemna pe noul primar al Veneţiei. Ultimele întâmplări, atât de

neobişnuite, ne-au pus pe gânduri. Acum vi-i încredinţez vouă, copiilor, pe cei patru prizonieri. Sentinţa stă în mâinile voastre.

Soarele strălucea în înaltul cerului, porumbei şi rândunele zburau în jurul Pieţii San Marco făcând jocuri de cercuri pe boltă. Sutele de statui care încadrau acoperişurile palatelor din piaţă păreau mai frumoase decât de obicei. Printre ele se găsea Leul înaripat, cu coama lui de marmură şi privirea mândră, care aştepta condamnarea dreaptă a lui Magister Magicum.

Nina ridică Taldomul Lux, îl îndreptă înspre statuia Leului şi strigă:

— Astăzi, la Veneţia, va fi hotărâtă soarta contelui Karkon ca d'Oro, magul malefic care ne-a păcălit pe toţi. A semănat durere şi moarte. împreună cu primarului Loris Sibilo Loredan, a încercat să facă prizoniere gândurile noastre, ale copiilor. Dar nu a izbutit! Noi am fost mai puternici! mai inteligenţi! Libertatea a biruit!

Un vuiet se ridică din piaţă.

— Să-l condamnăm!

— V-am citit bileţelele. Şi se va face dreptate, mai strigă Nina.

(370) Moony Witcher

Cesco, Dodo, Fiore şi Roxy îşi ridicară Taldomurile şi urlară toţi deodată:

— Da, să-l condamnăm pe vecie!

Karkon nu-şi ridică ochii nicio clipă şi, în tot acest timp, ţintui cu privirea pavajul din piaţă. Visciolo îşi acoperise faţa cu palmele, iar Alvise şi Barbessa plângeau în hohote.

În acel moment, Roxy dădu la iveală Toba Violet şi un bubuit puternic făcu piaţa să se cutremure.

— Ori de câte ori va bate această tobă, vom şti că Răul stă la pândă. Toţi împreună vom veghea ca acest lucru să nu se mai întâmple niciodată. Eu şi alchimista

Fiore vom avea grijă de Insula Clemente. O vom transforma într-un loc minunat unde voi toţi veţi putea veni oricând.

Un urlet de bucurie răbufni în întreaga piaţă, iar Fiore făcu o plecăciune de mulţumire.

Roxy puse Toba Albastră lângă Visciolo, care nu scoase o vorbă. Dodo se duse alături de Alvise şi Barbessa; fetiţa android îşi pipăi cozile şi schiţă un zâmbet timid către tânărul alchimist, ca pentru a-l îmbuna, dar el îi întoarse spatele şi, adresându-se mulţimii, strigă:

— Aceşti d… d… doi androizi au inimi de p… p… pisică. Au omorât şi au lovit. De azi înainte n-o să mai f… f… facă rău nimănui. Eu şi alchimistul Cesco vom tr… tr… transforma Palatul ca d'Oro. Va d… d… deveni casa vr… vr… vrăjilor Binelui.

Mulţimea aplaudă, iar cei doi gemeni cu litera K pe piept căzură în genunchi cerând în zadar iertare.

În acel moment, Nina desfăşură Pergamentul Albastru şi citi cu glas hotărât:

CONDAMNĂM

PE CONTELE KARKON!

ŞI PE CIRACII LUI, VINO VA 77 CĂ A U URMA T CALEA RĂULUI FOLOSINDU-SE DE VICLENIE ŞI DE URĂ.

LA PRIMUL GEST DE NESUPUNERE, TOŢI PATRU VOR FI AR UNCA TI ÎN NIMIC, ÎN ACEA PARTE A UNIVERSULUI UNDE VIAŢA NU-I CU PUŢIN)

În piaţă se înălţă al nu ştiu câtelea vuiet. Copiii se ridicară în picioare şi îşi fluturară mâinile.

— SUNTEM LIBERI! SUNTEM LIBERI SĂ GÂNDIM! Ţinând vasul Vocii, Cesco se apropie de Karkon şi îi zbieră în faţă:

— Călugărul e prizonier. Ţine acest obiect în mâini!

Ori de câte ori îl va vedea un copil, îşi va aminti de Răul care nu mai există.

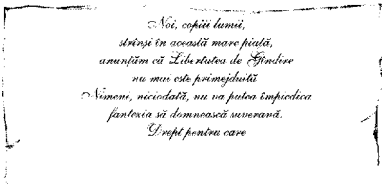
Noi, copiii lumii,
strânşi în această mare piaţă,
anunţăm că Libertatea de Gândire
nu mai este primejduită
Nimeni, niciodată, nu va putea împiedica
fantezia să domnească suverană.
Drept pentru care

Karkon îşi ridică încet capul, îl privi ţintă cu ochii lui drăceşti pe puştan şi, luând vasul, şopti:

— O să mi-o plătiţi!

— Nu! Tu o să plăteşti! O să plăteşti pe vecie! răspunse Cesco arătându-i Taldomul Lux care scânteia în soare.

Cei cinci alchimişti ridicară la cer sceptrele Celei de a Şasea Luni şi apăsară pe ochii de goasil. Toate deodată, ciocurile de Gughi se deschiseră aruncând limbi de foc care se uniră în aer. O ceaţă neaşteptată învălui întreaga Piaţă San Marco: doar mulţimea de copii văzu puterea

Alchimiei Binelui, fiindcă adulţilor le fusese interzisă intrarea în piaţă.

Sute de statui coborâră de pe acoperişurile palatelor şi, mergând cu pas greu printre grupurile de copii amuzaţi, ajunseră la Karkon şi la ciracii lui. Leul înaripat se mişcă şi, fâlfâindu-şi aripile foarte grele de marmură, zbură şi se aşeză chiar în faţa contelui.

O zgâlţâitură foarte puternică făcu să se cutremure piaţa. Statuile îşi ridicară braţele şi suflară înspre cei patru duşmani malefici, care încercară să scape cu fuga. Dar puterea alchimică a statuilor îi ajunse din urmă şi îi transformă în stane de piatră. Trupurile lor rămaseră încremenite, cu ochii goi şi gurile întredeschise. Karkon, Visciolo, Alvise şi Barbessa se făcură de marmură îngheţată. Contele strângea în mâini vasul care conţinea Vocea Persuasiunii, acum devenit şi el de piatră. Cutele mantiei lui Karkon nu-i ascundeau picioarele diforme, aşa cum şi chipul lui Visciolo, şlefuit în piatră, îi scotea la

iveală bentiţa de pe ochiul beteag şi gura peste măsură de mare. Alvise şi Barbessa rămaseră împietriţi având întipărite pe faţă ura şi suferinţa. Îngheţaţi, de marmură şi cu totul inofensivi, cei patru duşmani erau acolo, pietrificaţi pe veci, în mijlocul Pieţei San Marco.

Încet-încet, ceaţa se risipi şi statuile veneţiene care îngăduiseră înfăptuirea condamnării se întoarseră pe acoperişuri, ocupându-şi din nou locurile. Leul înaripat zbură iarăşi pe coloana lui istorică şi, în cele din urmă, se odihni în linişte.

În picioare, copiii aplaudau şi cântau biruinţa împotriva Răului. Cei cinci alchimişti îşi coborâră la loc Taldomurile şi, desfăcându-şi larg braţele, săriră în sus de bucurie. Dodo râse şi puse bolul Sallia Pitică pe jos. Pulberea de Iasomie se răspândi în aer şi milioane de mici sfere parfumate plutiră în jurul copiilor. Stele căzătoare, confetti şi baloane colorate năpădiră Veneţia.

Sentinţa fusese dată şi acum putea începe sărbătoarea.

Nina strigă din toate puterile:

— Prizonieri ai pietrei! Karkon şi ciracii lui au devenit Statui ale Răului. Aceasta e condamnarea definitivă. Şi, dacă va fi să se trezească, Nimicul îi va înghiţi pe dată.

Serbarea prindea aripi nebuneşti şi copiii invadau Veneţia cu cântecele, dansurile şi jocurile lor. În vremea asta, adulţii stăteau închişi în casă şi priveau cu teamă puterea libertăţii descătuşată de tinerii din toate colţurile lumii.

Pentru toţi erau din belşug vată pe băţ, bomboane, ciocolată, cornete de frişcă. Bucuria nemărginită cuprinsese totul în jur. Grupuri de copii se prinseră de mâini cântând cu voioşie într-o horă încinsă în jurul Statuilor Răului.

Cesco îşi făcu loc prin mulţime, dar nu o mai vedea pe Nina. O căută dând coate în dreapta şi în stânga. Învălmăşeala era atât de mare, încât, chiar strigându-i numele, nu primi niciun răspuns. Seara se lăsă repede, dar alergăturile copiilor de-a lungul străduţelor şi prin piaţete nu se isprăviră. Frânt de oboseală, băiatul se întoarse la Vila Espasia trăgând nădejde că măcar prietenii lui ajunseseră acolo, dar se înşela. Dodo era la Palatul ca d’Oro împreună cu un grup de copii agitaţi care ardeau de nerăbdare să transforme groaznicele încăperi întunecoase în locuri pline de culoare şi veselie. Fiore şi Roxy luaseră o barcă şi traversaseră laguna ca să acosteze pe Insula Clemente, să controleze situaţia şi să înceapă lucrările de asanare.

Cesco era dezorientat. Intră în parcul vilei. Luminile de la ferestrele mari poleiau copacii şi straturile de flori.

îşi roti privirile şi o zări pe Nina sprijinită de zidul scund care dădea spre lagună. Strânse Taldomul în mână, se apropie încetişor şi, luând-o prin surprindere, o cuprinse în braţe. Nina tresări, dar, imediat ce auzi glasul lui Cesco, zâmbi.

Băiatul privi ţintă cerul înstelat şi zise:

— Acolo sus a fost cu adevărat frumos. Sper să mă întorc curând.

Fetiţa Celei de a Şasea Luni făcu ochii mari şi îl privi cu duioşie, apoi admiră cerul şi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, răspunse:

— Niciodată, nimic nu va mai putea stinge lumina planetei Xorax. Suntem liberi. Gândurile tuturor copiilor din lume umplu bolta şi întreg universul. Sunt fericită că trăiesc.

— Şi eu, adăugă Cesco, nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să trăiesc o experienţă atât de impresionantă şi de necrezut. De când te-am întâlnit, tot ce era cu neputinţă a devenit posibil. Viaţa e cu adevărat ciudată.

Nina zâmbi din nou, luna plină se oglindi în ochii ei care se făcură ca două oceane albastre-verzui.

Îşi aruncă privirile la mâna dreaptă, se uită la steaua roşie pe care o avea în palmă şi zise:

— Viaţa? Da, viaţa chiar că e o poveste fantastică.

Cesco o strânse tare la piept şi şopti:

— Da, fantastică aşa ca tine.

Duturor cofiiizor care x/roară ca/are fie /alene şi înoată cutându-i fe/eze că/w i & iertate

Pa ma/tamesc că aţi că/ătorii în/ireună cu Q Aina în acele /ocuri magice fie care ni /e oferă fantexiot/ară a cere nimic în scăim/i.

O a/căimie care îmi doresc să vă însoţească în viitorj fiindcă doar creativitatea voastră şi gânduri/e voastre vor fiuiea face /uimea re-a/ă mai /nwia e/veit este ara m.

mudţume-o că în – aţi făcut să vă simt dragostea firin scris-o îi şi e-mai/un care nu au îngăduit să în a afwofiii inimi/luterniee şi ele Suflete sensiăi/e.

Îa mu/ţumesc, fiindcă voi stntezi cei care faceţi cărţi/e mede să fie ixv & r de /meurie şi ele sferanţă.

<7% vă rog mu/t, a-mi? iiiţit-a mereu că treăaie „să x/wrifientru a trăi.

Q/ftoony

Aventurile Ninei se apropie de sfârşit, într-un ritm din ce în ce mai alert. Mai lipseşte numai o taină – APA – pentru ca eroina noastră să poată elibera planeta Xorax şi gândul copiilor. Astfel, fetiţa Celei de a Şasea Luni întreprinde şi de această dată o călătorie fantastică: ajunge până la Zidul Chinezesc, unde îl cunoaşte pe tristul dragon îndrăgostit Zhu Long, şi reuşeşte chiar să intre pe tărâmul magic al Atlantidei. Acţiunea devine tot mai captivantă, înfruntările cu Karkon, Alchicărţile de Tarot şi Vocea Persuasiunii punând la încercare priceperea Ninei şi a prietenilor ei, ajunşi alchimişti în urma unor probe de foc. Peripeţiile se derulează cu o viteză ameţitoare, dar sfârşitul este aproape…

ISBN (10) 973 – 103 – 083 – 2 ISBN (13) 978 – 973 – 103 – 083-i rao

International pubfisfrâng company